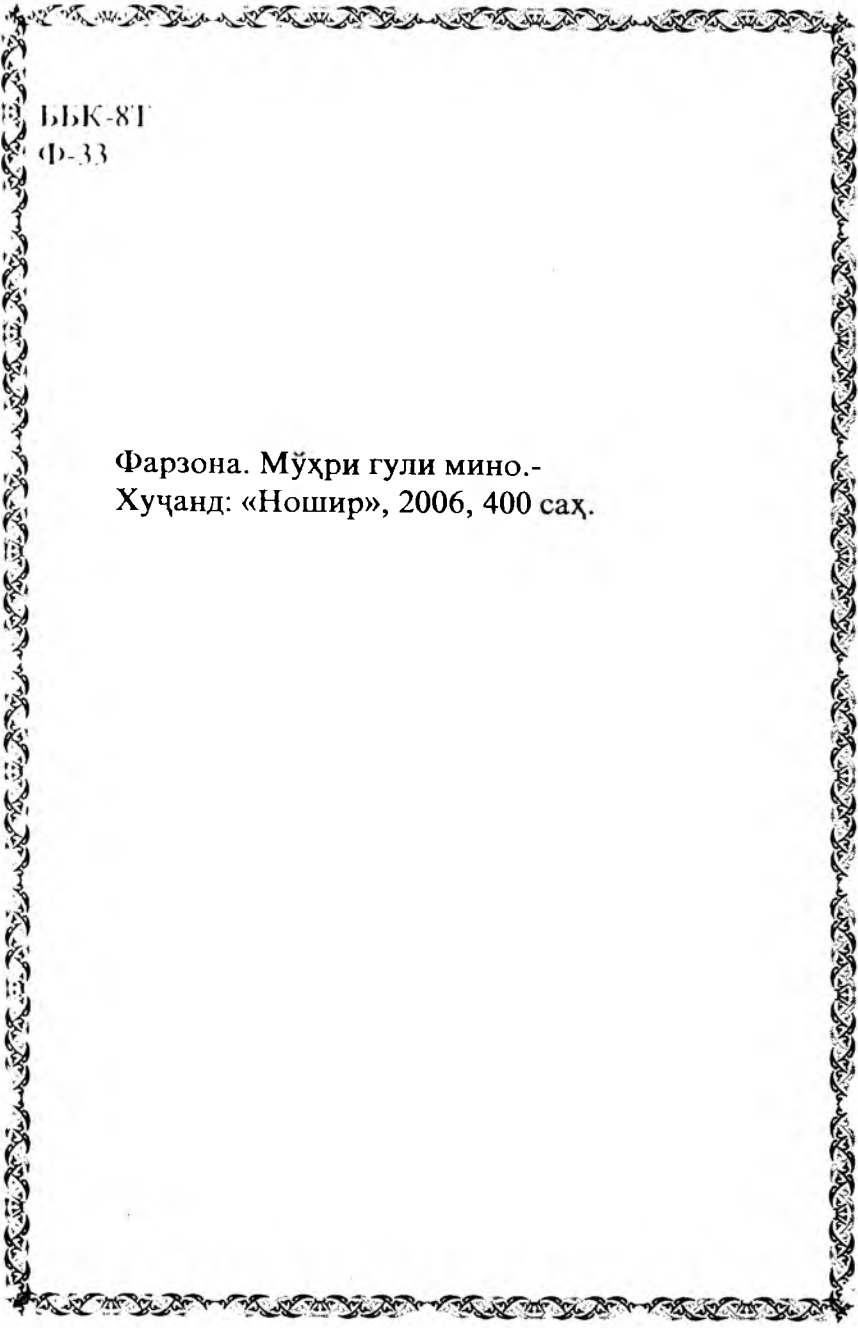

ФАРЗОНА

**МУҲРИ
ГУЛИ МИНО**

A decorative border with a repeating floral and geometric pattern surrounds the entire page.

ББК-8Г

Ф-33

Фарзона. Мӯҳри гули мино.-
Хуҷанд: «Ношир», 2006, 400 саҳ.

**НОМАЕ
БАР
БЕНИШОНІ**

НОМАИ ФАРДО

Инак ба гесувони заифам,
ки аз шаҳомати пешин асар надоранд,
Гулбанд мезанам ва меравам
бо чунин сурати музҳик
ба асри нав.

Сӯи фардое, ки хотираи компутерияш
Намедонам, чакомаҳои киро ҳифз мекунад.
Сӯи фардое, ки умедворам
боз дар чашми касе партави самимият,
боз дар хилқати касе асолати мардӣ.
боз дар оинаи ҷавҳари ахурай,
боз дар ҷавҳаре ҳақиқати зебой
тулӯи нозанин хоҳад кард.

Соат 12. Ҳазорсолаи нав меояд.
Парвози мушакони тилоӣ дар осмони лочувард чӣ зебост.
Осмони милиюнсола чу тифлис навзод
бар омадани ҳазор соли тоза бешарвост.
Духтароне навсабз
навҷавони хуррами худро мебаранд
имшаб ба маркази шаҳр.
ба шароғистон,
ба таҷаллизори зебой.

Ҳой дилҳои ранҷур!
садои омадани Фардоре мешунавед?

Берун оед аз губори бетамавнӣ.
Зани фартути фарангие
бо як ароба саргин
аз асри бист меравад бар асри бисту як.
Кӯдаке кӯча ба кӯча дар ҳамин сардии даймоҳ
яхмос мефурӯшад.

Гадое бо дастҳои холии талбанда
ба асри тоза ворид мешавад.

Гадое, ки дар асри нав шояд шоҳ хоҳад шуд
ё боз гадо хоҳад монд.

Як марди фақир ба хонааш мешитобад
ва нахустин бор шояд ба кӯдаконаш гулқанд мебарад.

Эй бародарчон! Фикрҳоят баъд аз ин дар иҳотаи гул бод!
Кош, ширин кунад ин гулқанди кўчаку маъсум
Зиндагии турову аҳли башарро.

Падруд, ту дар асри куҳан мондӣ,
Эй чавонии нозанини ман.

Субҳҳои атргардон,

шомҳои шукуфабанду гуловез,

Ёдҳои нур аз шамими ёсамини ман.

Дар вучуди чакомаҳо мондӣ, эй ишқ,

эӣ ларзиши ширини ман.

Падруд, эӣ сабоҳату раъноӣ.

Эӣ отифае, ки нишаста будӣ

дар қўллаи малоҳату мубарроӣ.

Духтаронам, тифлакони ҳуҷастаи ман!

Дар сурати шумо баҳор шаъшааи сабз мезанад.

Биёсд, аз чашмакони содаатон бўсам.

Ба эҳтироми кўдакии шумо,

ба эҳтироми бузургии модар,

Ба эҳтироми ҳар касе, ки дўсташ дорам,

зиндагиरो дуруд меғўям.

Дубора мегириям. Дубора механдам.

Дилаки хурди фурузонамро

дар арчаи маҷоз мебандам.

яъне, ки ба маҷрои нав, ба уқёнуси Фардо

Ҳастии шабнамии худро мепайвандам.

Падруд, эӣ муҳаббат.

Не, намехоҳам, падруди ту гўям,

Салом, эӣ муҳаббат!

Салом, чашми азизе, ки ба чашмони ман

зеботарин нигоҳатро ҳада намудӣ.

Салом, дасти азизе, ки дасти ман бигирифтӣ,

то ман вучуди ҳастаи худро ба асри тоза расонам.

Салом, эӣ меҳрубони нишаста дар остонаи фардо.

Салом, эӣ саломии муборакат – таронаи фардо!

Инак, ба гесувонам гулбанд мезанам ва меравам

ба вусъати ҳазорсолаи тоза.

Номаи таҳнияти субҳи сафо дар дасташ

Инак, интизори ман аст

Қосиде дар дами дарвоза.

* * *

Эй дил, эй дил, чи орзу дорй,
Мурдиву боз ҳоюхӯ дорй.
На ба толори нозанинон аст,
Гарди ҳусне, ки чувсучӯ дорй.
Лаззати кофарй надонистй,
Хуш ба ҳолат, ки обрӯ дорй.
Аз бурун хандаи шакарсебй,
Аз дарун туршии лимӯ дорй.
Дили беишқи қавм мешӯй,
Ба Худо, кори мурдашӯ дорй.
Ба кучо мебариву мерезй
Гиряхос, ки дар гулӯ дорй.
Телефун мекунй ба қалби Худо
Ту, ки бо ғайб гуфтугӯ дорй.
Ноз – нозй, латифаи субҳй,
Бо шамими суман вузӯ дорй.
Гарчи чонон ба ҳеч нашмурдат,
Ин мабодат, ки сар фуру дорй.
Боз арзандай ба дил будан,
Ки ба танҳоият вузӯ дорй.

Ассалом, эй танини зебой,
Эй нузули фари ахурой.
Ғарқай, ғарқа дар бузургии хеш,
Саркаши мавҷзоди дарёй.
Ба бирав гуфтanam нахоҳй рафт,
Ба биё гуфтanam намеой.
Дили ман дар қафас ҳаёҳў кард,
Аз кй гирад қасоси танҳой.
Бстуй маргтар зи марги ман аст,
Ту чй бемояй, ки бе мой.
Дай шуду оина хабар овард
Ин ки бигзашт фасли раъной.
Ту ба Юсуфият бикун оғоз,
Ки маро дер шуд Зулайхой.
Аҳсанам гў, ки боз ҳам ҳастам
Зинда дар байни бетаҷаллоӣ.
Аҳсанам гў, ки мезияд дили ман
Дар тixигоҳи бетаманной.
Меравам, нағмаро раҳо созам,
Дар кушоям ба субҳи митрой.

ИҚРОРИ ДИГАРБОРА

Зиндағӣ бепарвост...

Зиндағӣ мехобад

 рӯзу шаб ором – ором,
аммо умри якрӯзаи гуле дар даруни гулдон
 мерасад бар фарҷом.

Ман намехобам.

Ман ба гӯши гулҳои кавкабу довудӣ

 сухане дорам.

Ман ба гӯши парандас, ки дар анбӯҳи биҳӣ
 ошиқона бол мезанад, сухане дорам.

Ман ба гӯши вассаҳои болор,

Ман ба гӯши танҳои сухане дорам.

Ман ба гӯши ту ...

Аҷиб...

Ин лаҳза, ки сабо ба гули шому саҳар

ояи шаб мехонад,

Дузди наббоше дар гӯристон

 ладони тилои мурдаҳоро беруи мекашад.

Маҳбусе дар зиндон

 ба номи модараш нома менависад.

Бечорас бо қаторайи кӯҳнаи беона

ба Русия меравад.

Наварӯсе бадард падруд мегӯяд

 бо шодии бикри фасли тифлияш.

Касе барномаи фардои башарро тарҳ мерезад.

Касе фикр мекунад, ки боз ҳам пулро

 аз кӣ бояд қарз гирад.

Касе зи ҳаҷри касе мегирад.

Аммо зиндағӣ бепарвост.

Зиндағӣ мехобад ором – ором.

Дар ҳошияи ӯ

Умри мову ту чунин беҳабару беосор

 мерасад бар фарҷом.

Фурсатам ҳаст.

Меравам, дасти нозукамро

Дар гардани дурушти дарахте танҳо мегузoram.

Яъне, ки ба гӯши зиндағӣ мегӯям,

Ки пас аз зулму хиёнат низ варо боз ҳам саҳт дӯст медорам.

АЗ ЛАҲЗА ТО ҲАМЕША

Эй далели шодии ман, зиндагӣ,
Гӯ муборакбодии ман, зиндагӣ.
Бебаҳона шод будан метавон,
Як мани дигар кушудан метавон.
Як мани бо субҳ восилгаштаро,
Чун шафақ сар то ба по дилгаштаро.
Як мани дар фасли дай гулбастаро,
Саркаши бо авҷо пайвастаро.
Чашмро хушбахтии дидан, ки ҳаст,
Гӯшро ёрои бишнидан, ки ҳаст,
Пойро мавзунии рафтор ҳаст,
Зеҳро зебоии пиндор ҳаст.
Боядам шодон давоми роҳ рафт,
Маст рафт, аз дард ноогоҳ рафт.
Боядам бишнид пайки офтоб,
Гуфт шодона алайки офтоб.
Оташаш дар пардаи пиндор рехт,
Ҳам – хами мӯяш зи гилдевор рехт.
Маънии хуршед ишқи комил аст,
Чун дили халлоқ бар мо нозил аст.
Номаи он офаринанда ба мост,
Аз лаби улвии ӯ ханда ба мост.
Хандаро бо ханда баргӯ шодбод,
Эй лаби дар ханда кардан бесавод.
Чист ин тан гуфтани ман – қон шудан,
Пираҳан пӯшиданам – урён шудан.
Чашми ман зоҳирчаронӣ мекунад,
Ё ба чавҳар решаронӣ мекунад.
Субҳро, эй дил, зи худ эҷод кун,
Шод шав, пас дигаронро шод кун.
Як танаффус мекунам дар раҳгузор,
То бубинам чист дар ин кӯлбор.
Кӯҳнаанбоно, матои шукр деҳ,
Бар мани кофар ҳавои шукр деҳ.
Гарчи бо рафтан нафасро бохтам,
Омадам, яъне қаҳонро сохтам.

Соқи ман бо оби ҷӯ варзид ишқ,
Қалби ман бо орзу варзид ишқ.
Дар кушудам, назду дурс дидаам,
Шодии ғайбу ҳузуре дидаам.
Аслҳоро аз маҷозе ҷустаам,
Дар нишсбиҳо фарозе ҷустаам.
Рез, эй борони ҷон, бар решаам,
Бӯи тифлӣ мекунад андешаам.
Эй далели шодии ман, зиндагӣ,
Гӯ муборакбодии ман, зиндагӣ.
Чист будан, ҷуз таҷалло рехтан,
Лаҳзаро бо ҷовидон омехтан!

ПАДРУД ТО БАҲОР

Худо агар хоҳад,
бори дигар ба зиндагонӣ бармегардам.
тани шаффофи пардаҳоро
ба саломи субҳ мечунбонам.

Гулҳои шармгинро
ба оғӯши оби гулдон мебахшам.

Оинаи тижиро
бо тулӯи тасвире
таҳният меғӯям.

Чашми равзанҳоро
ба ҷониби кӯча боз мекунам.

Ва ба як раҳгузари ношинос меғӯям: Салом, эй пайванд!

Худо агар хоҳад,
дубора пирахани сурхамро меғӯшам

ба эҳтироми ҳамон лаҳза, ки ёре гуфт:
Муборак бошад. Ту гули лолаарӯсак шудай.

Кош, ман лолаарӯсак будам.

Кош, дар рағҳоям хуни ғизолон ҷараён дошт.

Кош, хомӯшии чароғонам табли муҳаббат мезад.

Кош, ҳастии ман шарҳи зебой буд.

Агар Худо хоҳад,

Ба духтарам, ки кӯдакии нозанини ман аст,

қалами ранга ҳадя меорам

ва дархост мекунам: Баҳорро каш бо гули олуҷа,

ва бо мурғакс, ки дар қафаси синаи мо мехонад.

Ҳолиё беморам.

Ҳолиё чун қазираи танҳо

бо дигар ақсои замин рабт надорам.

Лек медонам, рӯзе қосиди деркарда меояд

ва бар ин қазира ном мегузорад.

Ҳолиё мавсими таваллуди гулҳо нест.

Пардуд, эй азиз, бо умеди дидор.

Пардуд, эй ҳуҷасгатарин ёр, то баҳор!

Нахустин туй, охирин ҳам ту бош!
Ҳамин як туй, ҳарду олам ту бош!
Дилам рехт бар хок, аз осмон
Фуруд о, Масеҳои Марям ту бош!
Маро сабз кун, сабз кун, сабз, сабз,
Дар ин шӯразор оби Замзам ту бош.
Диламро бараҳна ба дастат бигир,
Ниғаҳдори як дона шабнам ту бош.
Чиҳил рӯз хушбахт кун ишқро,
Дар ин чиллагаҳ шамъи маҳрам ту бош.
Барои дили ту якам аз ҳазор,
Барои дили ман муқаддам ту бош.
Ягонатарино, барои дилам
Ҳама дам, ҳама дам, ҳама дам ту бош!

САЛОМИ ДЕР

Ба меҳрмоҳ салом.

Ба лаби бози анорон,

ба атри нозуки бихӣ,

ба нишоти мурғакон дар сари хурмозор,

ба хотироти гулобии баҳор,

Ба рӯзҳои рафта - яъне ба номаҳои бечавоб,

Бар табассуми маҳзуни офтоб салом!

Ба меҳрмоҳ бигӯ.

Дили ман низ бузург аст чун фурудгоҳи Меҳробод.

Меҳрҳоямро

ба кадом самт парвоз диҳам.

Чу ба тақвим ниғаҳ мекунам, аҳкоми хазон аст.

Орзуҳоямро

хогима баҳшам ё ки оғоз диҳам.

Ман ба чашмони шумо

як каси саҳт иҷтимоиям,

ё каси саҳт иртиҷой.

Ман сокини ториктарин ғорам

ва ҳам муфассири хуршеду рӯшноӣ.

Ба чурмҳоям бин.

Малоҳатам, ки нуҳуфтаст дар таҳи дағалӣ,

Муҳаббатам, ки хазонак бишуд зи бемаҳалӣ.

Савоби ман, ки ба чашмони ғайр тақсир аст,

Шукӯҳи ман, ки ҳақирии назарногир аст.

Ба меҳрмоҳ салом!

ва ба обон ва ба озар ва ба даймоҳу баҳману исфанд

ва ба фардои хушоянд.

Ба ту эй рафтаву омехта ба нур, салом!

Салом,

бар ту, аё дури дури дур, салом!

НИГАҲПОЛО

Магар интиҳо наздик аст ё дур?

Мо, ки ҳанӯз оғоз накардем

бо калиди таманно

қафаси синае куподанро,

ба як фитодаи ғариб даст доданро.

Дар чаманзори гули себ чамиданро,

Нигоҳи мӯйсафеле, ки зи айвони ошённаи шашум

ба ҳаёҳуи тифлакони шӯҳ дар ноён менигарад, диданро.

Гулаки себ ҳолиё тифл аст.

Ман аз ин маъсумияти зебо мешармам.

Ман аз самимияти духтаре, ки бори нахустин тарона мегуяд

ва дар ҳамгашти миҷгонаш

содагиву ҳаё наноҳ мебаранд,

шарм медорам.

Ман аз он ношиносҳои меҳрубон, ки вақти сӯҳбатҳо

номи фаромӯши маро ҳам ба ёд меоранд.

Ман аз он богбони дасташ себз,

ки талхбодоми пири ҳавлии моро

бо шакарбодом пайванд кардааст, шарм медорам.

Ман аз ҳақиқати шаффофи чашми оинаҳо шарм мекунам.

барои он ки зери пирӯҳан

дили дариде дорам,

дили мушаббак, дили бетадбир, дили ҳақир.

Диле, ки метавонист

дар бузургӣ муродифи субҳ бошад.

Диле, ки метавонист мафохими гурехта аз олабро боз биёрад,

яъне имонро, меҳрро, шарофатро.

Диле, ки метавонист осмонро вузӯ диҳад,

гумраҳонро ба ҷода баргардонад

ва ба он мӯсафеди ошённаи шашум

тулӯи дигарро ҳадя кунад.

вале дарид дилам ё шикаст.

Яъне сафолшораи ночизе буд,

ки ба андак такон ба хок нишаст.

Ваҳ, ваҳ, гули себ... чи шамими малакутӣ дорад.

Эй дўсти осмони ман!

Магар ман боз ҳам ҳақ дорам

барои дарахти себро оғўш намудан.

Барои боз ба офоқ саломи нимрўзи гуфтан,

барои магнитафун мондану дар бастану рақсидан,

барои бори дигар вожаи сўзони ИШҚ-ро ба забон овардан.

ИШҚ? На, на, наметавонам.

Вақте ки ман ишқ меғўям, одамон мепурсанд:

Ишқ? Яъне чӣ? Пули манзилу об, пули чароғу газ?

Мо ҳам наодасм, ғам махўр.

Вақте, ки гули себро ба забон меорам,

мардум ба ханда меғўянд:

Себро бигзор. Зардолу гў. Дар Русий қиматаш бештар аст.

Ёдат аст, меғуфтӣ: Гули зардолу мерезад.

Оре, ин мисраи хушбахти маро то ҳанўз

девознаи қадими пеши козургаҳ медонад.

Ва ҳам ў медонад, ки гиребони ман чирк надорад.

Аммо ниғаҳам тоза нест.

Ниғаҳамро полой, эй борон!

барои дидани малоҳати бемисли гули себ ниғаҳамро полой.

барои тамошои чароғи дуре, ки ҳанўз дар ниҳоди касе

/шояд ба ёди ман/ мунаввар аст,

барои боз ҳалимона табассум кардан

ба ҳар касе, ки меояд бо тўшаи эҳтиёчу уммед.

Барои бори дигар сабз шудан,

Ниғаҳамро полой, эй борон,

Ниғаҳамро полой, эй хуршед.

КУШОДИ ТИЛИСМ

Як шиша панҷараст миёни ману баҳор,
То ман нишоти он суи шиша намерасад.
Овози ман ба таҳнияти гул намеравад,
Парвози лаҳзаам ба ҳамеша намерасад.
Бейттилоъ аз одаму олам нишастаам,
Як шиша панҷараст миёни ману башар.
Баргард, эй тарона, ба рӯҳи таронабанд,
Баргард, эй талиъаи хуршед, бар саҳар.
Ноошноӣ сабзтарин розҳои боғ,
Безътино ба омадану рафтани баҳор.
Рӯҳам, ки рафтааст ба танҳои азим,
Гум кардааст қадвали тақвими шумор.
Баргард, эй саодати ҳичрону интизор,
Баргард, эй касе, ки аз оянда мерасад.
Ин будаи набуда, ки милоди тоза ёфт,
Бо сабки офтоб фурузонда мерасад.
Эй номи ту кушоди тилисмоти панҷара,
Имон мушаббак аст маро бе ҳузури ту.
Баъд аз ҳазору як шаби беофтоби ман
Гармам кунад ҳарорати наздику дури ту.
Худро зи нав ба ишқи ту таслим мекунам,
Эй зиндагӣ, савораи сармасту бовиқор.
Як панҷа зан ба панҷараи нозуки дилам,
Як шиша фосиласт миёни ману баҳор.

* * *

Дубора мешавад, ки ёд мекунанд,
Ин остинфишондагон зи номи ман.
Саломии ман агарчи бсалайк монд,
Салом, эй мухотаби саломии ман.
Биханд, шаҳри рангбози ман, биханд
Ба рустоии ману каломии ман.
Ба гӯш пунба мондаӣ, ки нашнавӣ
Вазидани садои беҳиромии ман.
Чунон равам, ки дергаҳ садо диҳад
Ба гӯши қулфбастаи ту гомии ман.
Ба нешҳо ҷавоби нӯш медиҳам
Ҷуз ин талаб намекунад мақомии ман.
Шумо, шумо, шумо, шумо, шумо, шумост,
Тамомии ман, тамомии ман, тамомии ман.
Туро ба субҳ ошно намудан аст,
Рисолати ман, асли ман, маромии ман.
Барои он ки ёр дӯстам надошт,
Аз ӯ бигир, ишқ, интиқомии ман!

* * *

Кучо доноам, ки охир аз кучоям,
Ту медонӣ маҳалли мубталдоям.
Мазан панҷа, ки ҳассос офаридӣ
Пиёнуям, гиторам, уду поям.
Чаро як шаъшаа нурам налодӣ,
Зи обу гил сириштӣ мӯҳтавоям.
Худоҷон, бўсамат аз дур, аз дур,
Чӣ бепосух нишинӣ бар чароям.
На аз тақвими гулҳои баҳорам,
Гули обоам, аммо дерноям.
Чу Буддо зери нахле менишинам,
Зи қайди меҳру нафринҳо раҳоям.
Дар ин шаҳре, ки як сомъ налорам,
Ба дунболи чӣ мегардад салдоям.
Каломам шарқиву фикрам фарангӣ,
Аҷибам, кӯҳнадӯзи навгароям.
Касе омад, паси дар но ба но зад,
Бигӯ охир лаби бемарҳабоям:
Бифармо, қосиди хуршедлайғом,
Чӣ овардӣ, чӣ овардӣ бароям.
Бифармо, зиндагӣ, эй найки фардо,
Ба ташифи ту дарро мекушоям.

* * *

Рсхт бар хотираи ёсуманӣ субҳпамам,
Раст аз ҳошияҳо сурмаи чашми қаламам.
Буданам чист дар ин хомушии бечарақа,
Ҳастии гумшудаам, хандахариши адамам.
Чӣ заифона, чӣ гунгона, чӣ номардона
Сар фароварда ба ин бохтани дам ба дамам.
Бо чӣ нозам, ки дигар мояи нозам ҳам нест,
Бо чӣ фаҳрам? Ба сафолин шудани Ҷоми Ҷамам.
Гуфта будам, ба баҳорон нарасам, лек расид
Гули олуҷа ба табрики шикасти қасамам.
Охир, эй сурати рӯҳонии дар нарда ниҳон,
Теги ҷарроҳи ту бояд, ки барояд аламам.
Ишқ! Номи ту дигарбора барам ё набарам,
Зиндагӣ! Боз шамими ту шамам ё нашамам?!

САДОИ САБЗИ ИМОН

Бимон, модар,
Бимон, эй дар сиришти дастҳоят субҳи милоди навозишҳо,
Бимон, эй ҳарфҳои нармат эҷоди навозишҳо.
Макун оҳанги рафтан, офтоби бомлодиям.
Бимон бо ман,
Бимон, эй будани субҳофаринат номаи тамдиди шодиям.
Саодат чист?
Чун бар хона меой, даратро дасти модар боз хоҳад кард.
Ҳамин дар боз кардан
зиндагии рафтаро оғоз хоҳад кард.
Ҳамин дар боз кардан бозгашти ҷуртаҷаллои баҳорон аст,
Садои ӯ
садои сабзи имон аст.
Зи мусиқии ҷонбахши қадамҳоят дилам мерезад, эй модар.
Чӣ мусиқӣ, ки қалби осмонро
бо нишоти субҳ меомезад, эй модар.
Ту ҳастӣ, ишқ, яъне ҳаст.
Яъне будани офоқ ҳолӣ нест.
Яъне боз ҳам дар гушаи айвони мо ҷуфти парасту лона
хоҳад монд.
Яъне настаранҳо бо шамими атр полянд
боғи хурраи моро.
Яъне рӯшноӣ метаровад аз дару девор.
Яъне боз аз хоби зимистон
орзуе мешавад бедор.
Яъне нағма дар лабҳои ҷӯ ҷорист.
Ту ҳастӣ, зиндагиям табли бедорист.
Бимон, модар.
Бимон ин сурати матбуи худро дар нигоҳи ман.
Ҳазорон бор роҳам охир омад, боз ҳам сар шуд.
Бимон, эй буданат фатвои неки ифтитоҳи ман!

* * *

Садои ишқ! Давоми раҳам чарогон кун,
Маро фаришта кун, оре, маро ҳам инсон кун.
Биё ба чашми ғизолам, набераи Маҷнун,
Маро ба бар кашу хушбахт чун биёбон кун.
Кучо равам, ки раҳо ёбам аз ҷаҳолати хасм,
Маро бигиру ба сандуқи сина пинҳон кун.
Чӣ шабнамона ба рӯи кафи ту меларзам,
Чу ман ҳақиқати шаффофи хеш урён кун.
Шумораи тилифони маро зи борон пурс,
Зи пушти панҷараи сабзи ёд тилфон кун.
Агар ба дидани ман ой, эй масеҳнафас,
Ҳазор сўзани ҳуршед дар гиребон кун.
Ту беҳ зи ман бишиносӣ тариқати рафтан,
Салоҳи туст, ҳар он чӣ ту хостӣ, он кун.

* * *

Субҳи обӣ, субҳи обӣ, чатри нилуфар кушо,
Гиря кун, абри ҳичобӣ, дар садаф гавҳар кушо.
Лаззати васли маро бо рӯшанӣ эҳсос кун,
Панчара, бар шодбоди субҳ чашми тар кушо.
Олуи шодоб аз шарми балоғат сурх шуд,
Себ, эй себи гулобӣ, ханда зан, шаккар кушо.
Ёсуман мактуби атрогини ман бар номи туст,
Он димоғи бастаро бо номаи анбар кушо.
Ҳафт шаҳри ишқро паймудан оғози раҳ аст,
Ҳолиё, то ман раҳат дур аст, эй кишваркушо.
Субҳ як пирӯҳан асту зери пирӯҳан манам,
Дар кушо, то субҳро оғӯш гирӣ, дар кушо.

НАРДБОНИ ИШҚ

Бар шавем, эй Мавло!

Нардбон ин қост.

Нардбоне, ки ба бурчи мунири мўъчизаҳо хоҳад бурд,

ба фазоҳои муанбар зи атри Зўҳраву Парвин.

ба он баландии зебо, ки ду танҳоиро

хушбахт мекунад.

Осмон, осмони якчашма

аз тамошои қалбҳои бараҳна завқ хоҳад бурд.

Бар шавем, эй мавло.

Дар поён

ҳосиде умри азизашро

бар шуморидани нуқси касон мебахшад.

Падари бадмасте

ба сари бачаҳои ларзонаш мушт мекашад.

Тифли даридакафше бо китфҳои хамзадааш

боркаши бозор аст.

Беморе дар хобҳои наҳсан

фарёд мезанад.

Хонуме соатҳо дар ҳавошии чашман

хат мекашад ба ҳафт қалам, аммо

чашмҳояш бесаводанд.

Дар ниғаҳҳои касе як хусумати кўҳна

ба зиндагии сиёҳаш идома мебахшад.

Хамўш шав, эй дил. Аз ин шумор чӣ суд?

Кучост самти накўй, ту ҳам намедонӣ.

Ту ҳам намедонӣ,

ки зиндагӣ чи мўҳтаво дорад.

Ту ҳам ба захми касе марҳаме нахоҳӣ шуд.

Бар шавем, эй мавло.

Нардбон ин қост.

Барои хўрдани зардолуи маҳтобӣ.

Барои дидани ду байзаи кўчак дар ошёнаи булбул.

Барои боз шудан, дўст доштан, будан.

Бар шавем, эй мавло!

Омаданам рафтан аст, рафтани ман омадан,
Байни ману арш ҳаст кашмакаши тан ба тан.
Оқибатат бандагист, охиратат зиндагист,
Эй дили осй, нақун ин ҳама бардорузан.
Ҷангқунон мерасем боз ба сарҳадди ҳеҷ,
Як мани қолабнишин бо мани қолабшикан.
Он тарафи панҷара ҳаст тапишҳои боғ,
Ҳаст тапишҳои дил, он тарафи пираҳан.
Панҷараро боз кун бар тапиши сабзи боғ,
Фосила бисёр нест аз қафасат то чаман.
Ғар на қабули туам, ҳоҷати андӯҳ нест,
Ишқ ба сар мебарад берун аз ин анҷуман.
Монда ба зери ғубор ёди маро ёди ту,
Сабз кунад дар канор ёди туро ёди ман.

Осмон дар чанми ман чун мрамари гӯр аст сард,
Як кабӯтар мекунад қум-қум зи боми лочвард.
Бе ту рафтам, бе ту рафтан чист, тафсире биёр,
В-ин давоми роҳро ҳам бе ту мебояд сипард.
Рӯди қачрафтор менолад, ки поям зад ба санг,
Лаззати лағзиш намедонам мани ҳамворгард.
Ин садои чист, эй оғаҳ зи ранчи бохтан?
- Гиряхои як гули хушкида дар авроқи зард.
Зиндагӣ қанги вучуди мост бо теги завол,
То ба ширӯзии кӣ анҷом ёбад ин набард.
Гар ба каф гирам дили садсолаамро, бишнавам,
Ҳолиё ҳам ҳаст, оре , чунбиши ширини дард.
Чун гурезам аз ҳучуми ғафлату беҳудагӣ,
Дӯстии бод бо боғи қавон, дидӣ, чӣ кард.
Лоиқи пой азизат остоне доштам,
Шабнами моро намепаёмӣ, эй дарёнавард.
Инак, эй Дил, бояд аз нав иштиёқи ишқ ёфт,
Инак, эй Хуршед, бояд интишори нур кард.
Меравам, ашки ятимаамро ба пешат мебарам,
Бар қабули нозуки ман, эй фалак, мебош мард.

БОЗГАШТИ ЧОН

Эй осмон, кушой ҷабини фишурдаро,
Табрик кун таҷаддуди хуршеди мурдаро.
Мо бозпас гирифтем ҷони супурдаро,
Ҳоло, ки ҷони мурдаи мо ишқзор шуд,
Ҷоно, баҳор шуд.

Оғӯш во кунед, эй бскаронаҳо,
Пур мекунам димоғи шуморо зи атри ёс,
Пур мекунам зи пайки сапеди таронаҳо.
Дар зеҳни ман занед таҷалло, ҷавонаҳо.
Ҳоло, ки хуни беҳиси ман беқарор шуд.
Ҷоно, баҳор шуд.

Эй қалби кӯҳна, ошиқи будан шавем боз,
Эй чашми хаста, барқ зан, офоқро навоз.
Бо ёди ӯ вузӯ бикун, эй рӯҳи навнамоз,
Дар ҷони ман сабоҳати ту интишор шуд.
Ҷоно, баҳор шуд.

Салом, эй бӯи Ҷӯи Мӯлиёнам,
Салом, эй пайки нав аз бостонам.
Салом, эй ғунчапарварди баҳорам,
Салом, эй позпарварди хазонам.
Муноҷоти сабӯҳу вирди шабро
Ба домони намозии ту хонам.
Салом, эй лолае дар боми тифлӣ,
Салом, эй ёдҳои арғувонам.
Чаманпарварди ишқам, нағмазодам,
Биҳиштиям, ки қудсиошёнам.
Биёмад рӯзгори васли тоҷик,
Ки якмаҷро бишуд дарёи ҷонам.
Дарию порсию тоҷикиям,
Ҳазоронсола дардеро забонам.
Ватанро мекунам оинадорӣ,
Ки ман Сайҳуну Ваҳшу Зарфишонам.
Шабовези туям, эй мазҳари субҳ,
Ватан гӯяд гулӯи хунчаконам.
Пас аз мурдан ҳам оҳанги ту дорам
Ба нолишҳои нои устухонам.

ЁДНОМАИ ТИФЛИ

Падарам рафт.

Боғи ӯ монд, боғи ятими ӯ.

Боғи азоирифта, ки анбӯҳи аноронаш

Дар такяи душоха – асо бар даст

Сархам ситодаанд.

Падарам боғбон набуд, файласуфе буд

Дар мактаби тиб.

Боғи мо ҳам шабеҳи мадрасае буду ниҳолони наврасаш

Шогирдҳои фалсафаомӯз.

Ин боғ

ёдномаи рангини кӯдакии ман аст.

Ин боғча дар хотирааш ҳифз мекунад

Аввалин рӯзи висоламро

бо муғбачаи хуршед.

Оҳ, аз ин ҳулбӯҳову садарайҳонҳо,

гулҳои пухору ошиқи печон,

гулпаракҳои хиромон.

Осмон дар сари мо ранги дигар дошт.

Чашми ман низ дигар ранге дошт – ранги хушбахтӣ.

Ранги хушбахтӣ

сабз аст ё гулобӣ,

ё сурх ё сапеду бунафш.

Ранги хушбахтӣ шояд

васли зебои ҳама ранг аст,

ҳамчу тасвирҳои Аржанг аст.

Падарам рафту боғи атласии ӯ монд.

Боғе, ки нури қозибаш пеш мекашад

мурғони булҳавасро.

Фурсат гузашт. Аз чашми ман ифодаи маъсумият гурехт.

Аммо ҳанӯз мехоҳам тифлона дуруди субҳ гӯям

ба ҳулбӯву садарайҳонҳо,

ба гулҳои пухору ошиқи печон.

ба зардолуи маҳтобии фурузон.

ба рӯҳи падарам – ба насими атргардон.

ба насими файласуфе, ки рисолаҳои гулбанду гуловезашро

интишор месозад

ба насиме, ки дар навори тасаввур ҳанӯз ҳам баҳор месозад.

БАҲОР МЕМОНАД

*Азизи ман, ту кучой, баҳор мегузарад.
/Аз китоби «Шабохуни барқ»/*

Чароғи сиб, ки дар шохсор мемонад,
Ҳадиси об, ки дар ҷўйбор мемонад,
Дили туро дили ман интизор мемонад,
Баҳор мегузарад ё баҳор мемонад?
Баҳор мемонад.

Сабоҳи салтанати гул дигар намеояд,
Гузашт нолаи булбул, дигар намеояд,
Фуруру нозу таҷаммул дигар намеояд,
Даруни нома гуле ёдгор мемонад.
Баҳор мегузарад ё баҳор мемонад?
Баҳор мемонад.

Салом, эй хати сабзат давоми сабзи баҳор,
Мабанд нанҷараро бар саломи сабзи баҳор,
Зи чашми худ биситон интиқоми сабзи баҳор.
Агар ки аз хати сабзат губор мемонад,
Баҳор мемонад!

Чароғи сиб, ки дар шохсор мемонад,
Ҳадиси об, ки дар ҷўйбор мемонад,
Дили туро дили ман интизор мемонад,
Ба эҳтироми ману ту баҳор мемонад.
Баҳор мемонад!

ДАР КҶЧАИ ФУРУБ

Фуруб меояд.

Ин хати сурх дар саҳифаи борики уфуқ
васияти хуршед аст.

Суръати мошина меафзояд.

Мову ту аз қаламрави тифлӣ гузаштаем.

Аз он баҳор, ки олуҷаҳои шодобаш
чароғи шодии мо буданд.

Аргунҷакони парронаш фақат ба самти таманно ҳаракат
мекарданд.

Субҳаш – ҳама маҷмӯаи навозиш буд.

Субҳе, ки метаровид аз роғи пашшахона ба чашмони
нимбози мо.

Хоҳаронам ба рӯи суфраи бом зардолу мечиданд,
ва аз он сӯ писари навраси ҳамсоя ниғаҳҳои гурезонашро
парвоз меод то лаби бом.

Ногаҳон модарам садо мезад: Ин кӯдаки сесола чаро
дар бом аст?

Ман намставонистам

дар пояи якуми нардбон
тамошоғари ҳосид бошам.

Ман баланд шудам.

Вақте баланд мешавӣ, ҳудуди тамошо васеъ хоҳад шуд.
ва дастҳои ту хоҳанд расид

ба дурдастҳои булӯрин.

ва офтоб ба сӯи ту алайки салом хоҳад гуфт.

...Суръати мошина меафзояд. Мову ту аз билоди ҷавонӣ
гузаштаем.

Он духтари нозук

бо мӯйбанди нилуфариаш
кунун ба хотираҳо кӯч бастааст.

Духтаре, ки зи тамошои шукуфоии як гул, хониши як саъба,
чунбиши як мӯр дар пираҳани барг, ларзиши як садо,
самимияти як нигоҳи шефтае бар ҳаяҷон меояд.

Духтаре, ки дар интизори касе умр мебарад.

Дар интизори касе зебо, касе бемисл, касе дур, дур, дур,
дуртар аз сарҳади пиндор.

Ин нафар шояд нест.

Ман чи хушбахте будам-,

Ки бар набудани ӯ боварам намеомад.

Фуруб меояд. Суръати мошина меафзояд. Ба кучо хоҳам рафт.

Ба ҷодаи ҳасрат, ба сарзамини завол, ба табоҳӣ?

Суръати мошиноро суст кун. Ман ба як раҳгузар сухан дорам.

Салом. Эй нигоҳи содиқ,

Салом. Эй нигоҳи боимон!

Ба умедс, ки ба рози ту пай барам,

ба буданам идома мебахшам.

Ба хотири нафаре, ки сукути шаффофаш мегӯяд:

Бо ман биё!

ба маҳфили самимии борон, ба ҷашни милоди гулҳо,

ба сӯҳбати сабзи бог.

... Фуруб меояд. Эй дӯст! Эй намунаи зебои зистан!

Ту гурубро метавонӣ

муродифи тулӯъ бинмой?

Эй хубу ношинохта, эй фардо!

Меой?

* * *

Биё, эй ишқи созанда, биё охир ба ёриям,
Ки сармо зад зи чашми бад тану чони баҳориям.
Сари мағрури ман охир фуру афтод дар болин,
Чӣ сон дар раҳти беморӣ шиксебад беқарориям.
Ба сад маҳмил ғам андар ғам ба пурсиш оядам ҳар дам,
Намедонам, чиҳо бошад давоми интизориям.
Ҳаромам бод хоби хуш, агар донам, ки дар дунё
Ҳаёле ҳасту мсарзад ба ин шабзиндалориям.
Ҳаёти шамъ меидам дар ин торикии беишқ,
Агар бо ваҳшати мурдан шабе танҳо гузориям.
Бидеҳ дасти азизатро, зи ҳадди таб фароям бар,
Ки симоб аст хаста аз уручи таббарориям.
Киям ман, инс ё чинсам, парӣ ё деу иблисам,
Ки чун аъҷуба танҳоям, зи маҳфилҳо фирориям.
Чунон бад дидаам худро, ки имдод аз ту мехоҳам,
Бимон, то монаму монад маҷоли дӯстдориям.

КАЛИМАГАРДОНИ

Ман маънии табассуми насринҳоро фаҳмидам.

Ман умқи нигоҳи парандаеро

дар шоҳаи субҳ,

Шодии кўчаи шабоғўшero

ки савти гом заданҳоero мешунавад,

Ман хазидани ангушти обро

дар тани нозуки алафҳо фаҳмидам.

Ман рехтани атри гули зардолуро

дар димоғи баста

ва сад барг шуданҳои гули сурхеро

дар қафаси синаи худ фаҳмидам.

Ман имрӯз

омаданҳои баҳорро бовар кардам.

Яъне ту омадӣ

ба ҳаёҳуи сабзи ҳастии шодоб

ба танҳои афсурдаи ман.

Бо нигоҳе, ки ҳамчу дастгоҳи тапхис

Бо тарашнуҳи гарм мелағжад

рӯи яхҳои дили мурдаи ман.

Ту омадӣ, яъне

даст хоҳам афшонд

ба ҳар кӣ рӯшаниямро губор мебинад,

маро шикастаи нокомгор мебинад.

Ту омадӣ, яъне

ҳолиё марҳалаи оғоз аст.

ҳолиё фасли шукуфоии ноз аст.

Яъне аз ин ҷаҳони пир

ҳолиё ман намеравам,

ҳолиё мемоман.

Пур аз саодати будан дар ин асорати ширин

Ба зери теги нигоҳат

калима мегардонам.

НИЛУФАРИ ХОТИРА

Меравам, меравам, эй шаҳр, ба мачрои сафедат,
Нигаҳам мешиканад маҳви таҷаллои сапедат.
Ман киям, он ки буридаст зи сарчашмаи дураш
Шарҳа – шарҳа, шоҳа – шоҳа ҳамчу дарёи сапедат.
Соқай рӯд бибӯсад киштии субҳнавардат,
Сина бар мавҷ бимолад қуи танҳои сапедат.
Рӯҳи шарқии ту дар қисми фарангӣ чун аст,
Ҷомаи сабз бизебад ба саропои сапедат.
Ишқ дар сурати як роҳиби зебо омад
Ба мани раҳрави Каъба зи калисои сапедат.
Дили ман бурҷи калисо шуду зангӯла навохт
Бо тулӯи зиндагибахши Масеҳои сапедат.
Баъди садҳо шаби ялдо бӯсаи субҳ қабидам,
Меравам, меравам, имрӯз ба маънои сапедат.
Шаҳсаворе, ки саропои ту аз нур сиришта,
Медихад фотиҳаи нек ба фардои сапедат.
Шаҳри дарёи хуршеднадида, падруд,
Эй фурӯғи малакут оташи симои сапедат.
Қимати тӯҳфа гарон аст дар ин шаҳри мурассаъ,
Мебарам дар дили нодор таманнои сапедат.
Нур дар доира шуд, нилуфари хотира шуд
Ёди шабҳои сапедат, ёди шабҳои сапедат...

ХОКИСТАРИ ҚАҚНУС

Чи қадар вақт гузашт,
Он қадар вақт, ки кофист
барои марги баҳор.
барои сўхтани парвона,
барои мурдани нағма дар лаби як парандаи ноком.
барои кўҳна шуданҳову фаромўш шуданҳои
ҳазорон оҳанг.

барои фусурдани як гули лолаарўсак дар таҳи санг.
Ё барои фусурдани як гули лолаарўсак пушги девори синаи ман.
Он қадар вақт, ки кофист
барои падруд гуфтан
бо ҳавасҳои шукуфои ҷавонӣ.
бо он себи аргувонӣ, ки дар шоҳа дастнорас монд.
Бо он нафари сарди сарди сард,
ки аз он сўи зиндагонии ман мепурсад:
- Ало, шумо кӣ?

Дар воқеъ, ман киям, эй дўст?
Касе, ки истодааст дар муқобили нафрини иҷтимоъ.
Касе, ки пираҳанаширо урғини шумо масҳара месозад.
Касе, ки урғиниширо пираҳанҳои шумо таъна мезанад.
Касе, ки ҳастияширо адам инкор мекунад.
Ту метавонӣ, маҷрои субҳро боз дорӣ?
Биё! Биё! Лаҳзае урғи шав. Тани бемуқовимататро
ба маҷрои поки субҳ супор.
Ба ту меандешам, эй инсон,

ва ба танҳои Иблис дилам месўзад.
Ман ба рағми ҳама кас саҳт дўст медорам
нафареро, ки дигарҳо намепазиранд.
Девонаи ғамгинеро, ки пеши козургаҳ умрҳо сукут мекунад.
Ва бо дидани ман ваҳшиёна механдад.
Чӣ қадар вақт гузашт, эй ёр.
Дар синаам дилест

кўҳна чун тангаи Дақёнус
Афсўс, ки дар бозор ин тангаро ба кор намегиранд.
Қафаси синаи маро бикшо, мебинӣ, ин чист?
оре, хокистари Қақнус...

* * *

Барф зад, олиҳаи субҳ, гуҳар дар гуҳарӣ,
Барф зад, отифаи боғ, шакар дар шакарӣ.
Дили ман панҷарае буд, ки дасте накушод,
Барф эй барф, чӣ кор оядат ин шишагарӣ.
Ман басте кӯҳна шудам, кӯҳнатар аз қалби ғуруб,
Ту ҳамоно навӣ, эй дӯст, саҳар дар саҳарӣ.
Аз дилат рафтаам он сон, ки паи поям нест,
Будани музҳики ман гум шуда аз бестарӣ.
Ба саломам бидиҳад ними алайкеву равад
Вақт -- ин раҳгузари нимшиноси сафарӣ.
Ба шукуфтан савганд, омаданаҷ рафтаи буд,
Давраи лолаиву наргисиву нилуфарӣ.
Баъд аз ин абр шудам, абртар аз абр шудам,
Ки на хуршедии ман монд дигар, на қамарӣ.
Иштибоҳе кардам, роҳи абас пӯидам
Ман, ки ҷустам малакиро зи ниҳоди башарӣ.
Номаҳои ғамам, эй вақт, ба унвонии туст,
Ихтиёри ту, ба фардо бибарӣ ё набарӣ.

Давоми кўча торик аст, аммо боз бояд рафт,
Сўи фарҷом шодон чун сўи оғоз бояд рафт.
Зи пушти нўҳ фалак меояд овози наҷоти ёр,
Дигар бебок сўи охирин овоз бояд рафт.
Давоми кўча зебо нест, падруд, эй шукуфой,
Чу гул барбод шуд рўёи ман, беноз бояд рафт.
Ҳазорон ҷурмро бо ғоза натвонам, ки пўшонам,
Кунун ҳам бар мулоқоти ту бепардоз бояд рафт.
Даруни кўлбори сурх муште роз бояд бурд,
Ба пушти парда бо он кўлбори роз бояд рафт.
Магар дар бастанӣ ман бори дигар дар-кушодан нест?
Чу мағлубам ва ё фотех, қаламафроз бояд рафт.
Агарчи оина метарсад аз тасвири сарди ман,
Ба фардо рафт бояд, рафт, фардосоз бояд рафт.

РАСТУХЕЗИ ТАСЛИМ

Шохи хурмо шикаст, модарчон,

Шаҳнаракҳо ҳанӯз беҳабаранд

аз рафтани баҳор.

Ҳанӯз ҳам бараҳои ҷавмаст

алафи тозаву тар меҳоҳанд.

Арӯси ҳамсоя

ҳанӯз вусма мекашад бар абрувони барозиди пайваста.

Ба ҷӯйбораки бараҳнаи мо мелағжад

Офтоби таҳнишаста.

Медонам.

Ба ҷустуҷӯи ман

қасе намеояд.

Хониши ҳофизе зи магнитафун

чи тасаллобахш аст

ҳамчунон ваъдаи саодати дур.

Аммо мани саркаш,

мани тӯфони маст

мани ринду мағрур

Чӣ гуна ором хоҳам хуфт

фардо,

дар хонаи гӯр.

Чӣ гуна таслим хоҳам шуд

ба рӯзони бетачалло?

Ба он ки майзадае зиндагии ботилро

дар истгоҳи мошинаҳо хулоса хоҳад кард.

Ба он ки мӯсафедеро наоғ соаташро зи ҷайб баргирифта хоҳад дид.

Ҳайҳот! Соаташ кайҳо хуфтаст.

Ақрабакҳо ба самти оянда раҳ намегарданд.

Ба он ки гулфурӯше ба шавқ мебандад

даҳони нимбози гулҳоро.

Дубора гунча шудан чист, эй гули садбарг,

Магар гурези абас нест аз таҷовузи марг?!

Бале, таслим бояд шуд

Ба он ки ў маро дўст намедорад.

Ў, яъне кӣ?

Чӣ моҳият дорад кӣ будани ўе,
ки маро дўст намедорад.

Ў, шояд – як пора нестист
Ё ҳастии дурӯғ аст.

Ё як шабаҳи дури бефурӯғ аст.

Ў шояд
як нафар нест, тамоми башар аст.

Ў шояд – Он касе нест, ки ман мепиндорам, дигар аст.

Аммо ин ҳам мегузарад.

Ҳанӯз бачаҳои кӯча
аз паси гурбаи бегона медаванд.

Ҳанӯз нақҳати нони гарм меояд,
аз фазои чу иштиҳои лӯлиён боз.

Ҳанӯз ман намедонам
шояд дарахте ҳам бошад,
ё чароғе,
ё саломе дар лаби хоҳишманде
дар охири ин кӯчаи дароз.

Шохи хурмо шикаст, модарҷон,

Шоҳнаракҳо ҳанӯз беҳабаранд
аз рафтани баҳор,

Ҳанӯз равзанаи ман ба ин ҷаҳону мардумони
начибаш кушодааст.

Ҳанӯз ман намеравам
ба фаҳми вожаи «Ҳоло».

Аз рӯи мизи қадими бобоям
харгӯшаки бозингари духтарчаи ман мехонад:

«Ҳелло, ҳелло, ҳелло!»

* * *

Бигў, хуршед баргардад ба бомам,
Ба бӯи субҳ бигрезад зуломам.
Салом, эй ишқ, падруд, эй муҳаббат,
Ба самти туст падруду саломам.
Маро як қуллапаймо ҳам напаймуд,
Ҳаросид аз баландиҳои номам.
Дар ин деге, ки номаш зиндагонист,
Ҳама пухтанду як ман боз хомам.
Маро ин шаҳр то девонагӣ бурд,
Тамошое миёни издиҳомам.
Тилисми ишқ меҳоҳад дили ман,
Кӣ меояд, ки андозад ба домам.
Чу шабкӯрам, ки чизеро набинам,
Агар маҳтоб ҳам бахшӣ ба шомам.
Агар мардӣ, ба ҷои ман ту бистон,
Зи қалби мурдаи худ интиқомам.

* * *

Зи ҷаҳони пуршаёгин биравам, дигар наёям,
Шунавам дуои ёсин, биравам, дигар наёям.
Бифишонда дасту доман ба нишоти сабз будан,
Ба тамоми мадҳу нафрин, биравам, дигар наёям.
Ба кучо, ки по намонам, биниҳад фалак тилисме,
Зи фиреби ин ҷалочин, биравам, дигар наёям.
Чу ба ҷони ташнаи ман нарасид пайки Фарҳод,
Биравам ба хоби ширин, биравам, дигар наёям.
Ба тулӯи субҳи минӯ, ба тавофи себи мамнӯъ,
Ба саломи ёсу насрин биравам, дигар наёям.
Зиҳй он дами хучаста, ки мани қафасшикаста,
Пури нағмаҳои нӯшин, биравам, дигар наёям.

* * *

Раҳм кун, бод, ба пирохани гул даст назан,
Қаҷмақач роҳ нарав, наъра зи бунбаст назан.
Шӯҳии саҳл накун, беҳабарак мебарадат,
Ту ба дарёи барангехтае шаст назан.
Гуфтиям, будани ту – нестии бемаъност,
Тӯҳмати хушк ба мазмуни тари ҳаст назан.
Осмонро ба таҳи кафш фишурдан хоҳӣ,
Ҳиммати кафши ту болост, чунин паст назан.
Ҷоми дил шуд пури хун, ҷом ба ҷомам назадӣ,
Сар бизан бо сари худ, бо мани сармаст назан.
Як такон мешиканад қалби булӯрини маро,
Раҳм кун, даст назан, даст назан, даст назан.

Ҳама рафтанд, ман чаро наравам,
Сӯи он ёри ошно наравам.
Гарчи аз хок хоксортарам,
Ҷониби арши кибриё наравам.
Аз кучо омадам, намедонам,
Ба кучо ҳам равам, кучо наравам.
Боз ҳам пеш - пеши қофилаам,
Ҳар қадар ҳам, ки аз қафо наравам.
Бандаеро Худо шинохтаам,
Бас, дигар баъд аз ин хато наравам.
Оина дӯст буду душман шуд,
Сӯи бадбини баднамо наравам.
Меравам, меравам ба танҳой,
То дубора сӯи шумо наравам.
Рафтаним ростӣ, ки беҳудаст,
Гар ба полониши само наравам.
Монданим низ саҳт беҳудаст,
Гар ба ҷанги баду бало наравам.
Ҳама рафтанд, ман чаро монам,
Ҳама рафтанд, ман чаро наравам.

ДАР ОҒЎШИ НИМРЎЗ

Хоҳарам гуфт: чаро мехобӣ,

ҳолиё нимаи рӯз аст.

Гуфтам: Чаро нахобам,

дунё, ки ба поён рафт,

баҳор ҳам, ки гузашт

ва пилки панҷараҳо баста шуданд,

соғари лолаҳо шикаста шуданд.

Чӣ садоҳои меҳрубон, ки сарду хаста шуданд,

Чӣ чеҳраҳои азизе, ки пушти хотираҳо кӯчиданд.

Чӣ номаҳои гуловез, ки дар тоқи фаромӯшии мо пажмурданд

ва ишқ ҳам, ки гурубид,

чаро нахобам,

дигар чӣ кунам.

Хоҳарам гуфт: Биё, бархез,

Кӯдаконро ба сайри боғ барем.

Ёдам омад. Падарам ҳар ҳафта

моро ба боғ мебурд.

Нӯшоба мехарид

ва себқанд

ва сиккабоб.

Аспакҳои чӯбии боғ

савораҳои кӯчаки худро

ба шаҳри афсона мебурданд.

Дар фазои шодоб

гесувони дарози хоҳари ман мавҷзанон мерақсид.

Он сӯи пираҳанаш қалби ҷавон мерақсид.

Боғ ҳам бо ҳаяҷон мерақсид.

Ва ман андеша менамудам: Боғ аҷаб фалсафае дорад,

дарё ҳам,

салобати падарам ҳам,

кӯдакиҳои содаи мо ҳам.

Падари файласуфи ман муродифи боғ аст.

Ҳар дарахте, ки боғи мо дорад,

Як муҷассамаи сабзи меҳрубонии ўст.

Инъикоси нави ҷавонии ўст.

Хоҳарам гуфт: чаро меҳобӣ,

ҳолиё нимаи рӯз аст.

Оре, хоҳарҷон. Ҳанӯз нимаи рӯз аст.

Яъне расолати хуршед

дар айни нимрӯз ба поён намерасад.

Ҳанӯз фурсат дорем

кўдакони ба сайри боғ барем.

Ҳанӯз ман суҳане дорам: бо офоқ, бо одамҳо,

бо гуле, ки дар ҳавошии сабзи тобистон мерӯяд.

Оре, бармеҳезам,

Ки бар идомаи раҳ боз қадам бигзорам.

Зеро ба он касе, ки зи фардо меояд,

ҳанӯз ҳам суҳане дорам.

Фуруб омад, гуруб омад, гул афтод аз баногӯшам,
Фуруб омад маро гӯяд, ки ту кардӣ фаромӯшам.
Басе бигрехт покии ман аз олудагии даҳр,
Дигар кофист, ман пирохани Марям намелӯшам.
Ҳама қубҳам, ҳама чурмам, ҳама айбам, ҳама нуқсам,
Ҳаминам ман, барои беҳ аз ин будан намекӯшам.
Маро ту камтар аз боли магас дидӣ, ҳалолат бод,
Ки ман бардоштам нӯҳ осмонро дар сари дӯшам.
Салом, эй ишқ, эй ишқи асотириву фардой,
Салом, эй Рустаму Ҷамшеду Сӯҳробу Сиёвушам.
Чунон мастам, чунон мастам, ки рашки бода меояд,
Бигӯ бода маро нӯшад, ки ман бода наменӯшам.
Фуруб омад, фуруб омад, ай оина, ай оина,
Тулӯе кун, тулӯят тарҷумони чашми хомӯшам.
Саодатро нафаҳмидам дар оғӯши ҷаҳон ё на,
Ҷаҳон хушбахтии худро намефаҳмад дар оғӯшам.

ТИҲИ

Мо ҷавонии нодири худро
дар раҳе чун сигори сӯхта мепартоем
ва фаромӯш мекунем.

Мо ҳусни содаро
бо обу ранги кимиё чун ҷумлаи мураккаб
душвор мекунем.

Мо ниғахро ба тамошои ҳеҷ мебахшем.

Мо фардо ҳам
беҳудагии дӯшро такрор мекунем.

Виқори бодии мо тунд медавонад
мошинҳои рангинро
ва бо суръати девона шаҳри коҳилро
ошуфта мекунад.

Шаб, ки меояд,

Чароғи шабқадаҳо барқ мезананд
Бо хати зарнигори «Марҳамат намоед».

Оре, барои куштани имон,
барои сӯхтани вақт,
барои издивоҷ кардан бо ҷаҳл
марҳамат намоед.

... Мо пирии ларзонаки худро бо асочӯб
мекашонем ба сӯи масҷид.

Ва ба ночор Худо мегӯем.

Тарс ҳодии раҳи мост, на ишқ.

Афсӯс, як ҳабиб намеояд.

Як ҳабиби асрор,

Ки барои нафас кашидани уммед фазое бахшад.

Афсӯс, як начиби намеояд,

Як начиби бедор,

Ки ин ҷавониву пирии бесаодатро
мӯҳтаво бахшад.

Ҳастам, вале чунон, ки на ҳастам, на нестам,
Рафтам ба бекарон, ки на ҳастам, на нестам.
Одреси ман напурс, ки гумроҳ мешавӣ
Дар кӯи бенишон, ки на ҳастам, на нестам.
Вақте ки бар ҳақиқати ман қавм шубҳа кард,
Дар худ шудам ниҳон, ки на ҳастам, на нестам.
Оҳ, аз сабоҳати ману зулмоти иҷтимоъ,
Баркандам аз замон, ки на ҳастам, на нестам.
Гуфтӣ, туй ҳамон, ки на ҳастӣ, на нестӣ,
Оре, ҳамон, ҳамон, ки на ҳастам, на нестам.
Телфун бизад шабе ба дили ман сафири ишқ,
Гуфтам: маро бимон, ки на ҳастам, на нестам.
Эй ҳастият муқаддимаи дафтари баҳор,
Бар тирамаҳ расон, ки на ҳастам, на нестам.
Ҳастам. Далели ҳастии ман разм бо шумост,
Ҳастам. Мабар гумон, ки на ҳастам, на нестам.

Шаст занам бар офтоб, нур шикор мекунам,
Бегила мезиям дигар, шукри баҳор мекунам.
Чист давоми буданам, бохтану рабуданам,
Кам шудану фузуданам, тарки шумор мекунам.
Чун қади пири кўзпушт хам зада бому дар маро,
Чанди дигар ба қаҳқашон гашту гузор мекунам.
Бо ҳама айб агар ҳанӯз бар ҳасади ту лоиқам,
Даст бидеҳ, рақиби ман, бо ту канор мекунам.
Ишқ, наё, наё, наё, ишқ, нарав, нарав, нарав,
Бо ту чӣ кор мекунам, бе ту чӣ кор мекунам.
Панҷараи мижа кушо, атсаи ёсуман шунав,
Мераваму нафас - нафас субҳ нисор мекунам.
Эй ту таваллуду завол, в-эй ту таназзулу камол,
Сӯи ту роҳ мебарам, в - аз ту фирор мекунам.

Ҳама гулҳо, ҳама гулҳо мурданд.
Ман боз зиндаам. Баъди марги гулҳо боз зиндаам.
Баъди он ки як гули сурх пушти девори синаи ман мурд,
ман боз зиндаам.
Модарҷон! Ба ман биёмӯз, баъди марги гулҳо боз зистанро
ба ман биёмӯз!
Маро бубахш, гули себ!
Маро бубахш, ки ишқи туро намешоям.
Дигар ба зиндагии лӯълӯии ту
нозуку поку шукуфанда намеоям.
Баъд аз ин низ шукр мегӯям
Барои будану бар зиндагӣ идома намудан.
Барои духтарони кӯчакамро
муродифи ту шумурдан.
Барои хотираҳои гунчабанду подарахтиямро
раҳ ба раҳ рехтану боз ба фардо бурдан.

* * *

Бар начоти ман садоятро фирист,
Қазбаи одамрабоятро фирист.
Раҳ кушо бар гумраҳони бечарог,
Кавкаби фардонамоятро фирист.
Қўйборам, бар таяммум карданам
Марҳамат кун, гарди поятро фирист.
Эй нигоҳат номаи тамдиди субҳ,
Номаҳоят, номаҳоятро фирист.
Даҷлаам, берун зи соҳил медамам,
Баҳри таскинам қабоятро фирист.
Мағфират кун ин гунаҳтаркибро,
Раҳмати бемунтаҳоятро фирист.
Ишқ гуфтам дар лаҷанзори касиф,
Ёр, ишқи кибриётро фирист.
Гарчи бепосух нишинӣ дар фалак,
Чуни чуни ман, чароятро фирист.

Кай маро барандозад санги лаънати душман,
Дӯст мекушад моро бо кулӯхе аз доман.
Озмудаам кам-кам зиндагиву макрашро,
Беҳаросам аз нафрин, меҳаросам аз аҳсан.
Бо ҳақоратам олуд нолаи заифона,
Мард бошу зӣ, эӣ дил, бедареғу бешеван.
Қавми ғафлатистонро пурс, чист таъми субҳ.
Ояд аз шабистонҳо қоҳ - қоҳи Аҳреман.
Субҳ марямистон аст, бог шабнамистон аст,
Охир, эӣ шаболуда, субҳ шуд, кушо равзан.
Шаҳри соярӯшанҳо, дар туву бурун аз ту
Аз ҳама манам торик, аз ҳама манам рӯшан.
Ишқ, ишқ, бар ман гӯ ҳадди мумкину мамнӯъ,
Аз биҳишт нозил шуд себи зери пироҳан.
Он қадар дағал бархӯрд нози ман ба кибри ту,
Ёр, ёри сангиндил, ёр, ёри рӯинтан.
Нақшбанди обу гил, кош, аз азал месохт
Ё само, маро чун ту, ё замин, туро чун ман.
Боз боядам рафтан бар саломи фардоҳо,
Як чароғ механдад дар ниҳояти барзан.

КИСТӢ, ЭӢ КИ НАМЕОӢ

Омадам.

ЭӢ мардумакӗони сӗгвори шаби чашмам,
Сураи фотиӗа бояд хонд бар чанозаи мехакӗо
дар андаруни тобути булӗрин,
дар шаӗодати хуршед,
дар заволи таманноӗони сабз.

Дар кунчи синаам
дилам эӗсоси ятимӢ дорад
ӗисси бегонагиву сардӢ
бо тамоми олам.

Зери пероӗани замонаи бемехроб мечангад
русабӢ бо Марям.

Гаӗе, ки механдам,
бо лаби хеш намехандам.

Гаӗе, ки менигарам,
бо чашмӗони хештан наменигарам.

Гаӗе, ки меоям, бо пойи касе меоям.

Ман дар анбӗӗчи гулистонам
ӗисси нороӗати и як алафи бегона.

Дили бетоӗати ман чанди дигар дар қафаси синаи офоӗ тапши
хоӗад кард.

Ман дар оӗуши биӗбонам – танӗони Мачнун.

Ӓ ба гӗуши напазирандаи гардунам – нолаӗони Лайло.

Ӓанӗз ӗам сафари кӗчи Қоф хоӗам кард
дар ӗустуӗуи анӗо.

КистӢ, эӢ дӗст.

КистӢ, эӢ ки хутути чашмӗони ту

Номаи аӗди бостон аст.

КистӢ, эӢ ки зи фардои дур меой.

КистӢ, эӢ хулосаи ишӗ! ЭӢ Апполону Довуд!

ЭӢ муӗассамаи шавкати зебой!

КистӢ, эӢ ки намеой.

* * *

Ҳавои рӯҳи маро тоза кун ба омаданат,
Биҳиштро ба замин кӯч деҳ ба як суханат.
Чаро ба таҳнияти хуфтагон намеояд
Паёми субҳфурӯзат, тулӯи шабшиканат.
Қасам ба ишқ, ки рашки фаришта хоҳам шуд,
Агар ба ман бифишонӣ ғубори пираҳанат.
Чу аргувони дилам армуғони наврӯзист,
Бигир, садқаи теги нигоҳи решаканат.
Туро тамоми офоқ дӯст медорад,
Яқин, ки дӯст надорад касе шабеҳи манат.

Нознозон меравад чӯбори маст,
Шаб ба шаб домони пуркавак ба даст.
Сояҳои заврақи заррини маҳ
Меравад рӯ- рӯи чӯ болову паст.
Осмони шаб бад-он фарру гурур,
Гӯиё дар чӯй афтоду шикаст.
Мо, ки чашм аз аз ваҳми шаб пушидаем,
Оби чӯ чашмобачашми шаб нишаст.
Ин хати ҳулбуи навсабз бин,
Ин ки дар лабҳои чӯ шероза баст.
Эй ки дар оби хиромонгарди чӯ
Сояи миҷгон фуру карди чу шаст.
Дар дили ман ишқро ташхис кун,
Муждаам бахшо, ки, оре, ҳаст ҳаст.
Дар гили берӯҳи мо парвардигор
Ишқро андохт он рӯзи аласт.
Пур шав аз ин диданиҳои латиф,
Эй дил, эй дил, эй дили зебопараст.
Пур шав имшаб, пур шав аз анвори нақд,
То шаби дигар чӣ медонӣ, чӣ ҳаст.

ҲАМДАРД

Рӯзе нависандае маро гуфт:

Медонӣ, фоҷиаи ман чист.

Дил ба як марҳалае мерасад, ки дӯст надорад.

Ман дигар гулҳоро дӯст намедорам.

Ман дигар сапедорони лоғарро, ки аз гояти баландии эҳсос
барг – барг меларзанд, дӯст намедорам.

Ман ҳаёҳӯи бозгашти подаро, ки рӯзгоре

Ба деҳи кӯчаки мо нишот меовард,

ҳолиё дӯст намедорам.

Ман он деҳқонҳои жандапӯшери,

ки бо маркабҳои пир

аз осиеб бармегарданд

ва бо дидани ман бо муҳаббати гарм мегӯянд:

- Салом, бачаи шаҳрӣ. Хуш омадӣ, дар қадамҳоят ҷонам,
баъд аз ин дӯст намедорам.

- Ман ... тавба кардам... забон намегардад...

модарамро,

модарамро ҳам

чӣ кунам, дӯст намедорам.

Ман кунун бояд мирам.

Чӣ қадар пешонии ӯ аз шаъшааи фикр мунаввар буд.

Чӣ қадар дӯст надоштанҳои ӯ

шабоҳате дошт бар дӯст доштан.

Гуфтам: Оре, шумо, ки мегӯед,

пас дӯст надоштан ҳам мантиқ дорад.

аммо медонед, фоҷиаи ман чист:

Дилбажмарҳалае мерасад, ки ҷумлаи зарроти ҷаҳонро дӯст дорад.

Ман зоғҳои чобукро, ки аз сабади зерайвон

писта медузданд, дӯст медорам.

Ман алафҳои ваҳшии лаби ҷўборро, ки

гавҳо ҳам бӯ намекашанд, дӯст медорам.

Ман касеро ҳам, ки маро дӯст намедорад,

Ман суруди нишоти ғуконро
дар ҳавзҳои тобистон,
Чак-чаки рехтани боронро аз новадони кӯҳна,
Садои тақтақи дарвозаро дар рӯзҳои мотами андеша,
Ручӯи сабзи дарахтонро
дар боғҳои урдибиҳишт,
тулӯи чашмеро дар баробари чашми худ
чӣ қадар саҳт дӯст медорам.
Ин ишқ бад-ин вусъати бузург, ки дорад,
бо вучуди ҳақири ман рӯзу шаб меҷангад.
Дар чаҳони хунсард
ишқи ман бепосух хоҳад монд.
Ман низ бояд мирам.
Мусоҳиби ҳикматомӯзи ман
сӯҳбати содаи моро чунин хулоса намуд:
- чӣ қадар фоҷиаҳо монанданд!

ТЕЛЕФУН АЗ ПУШТИ ХОТИРА

Алло, салом, эй гули олуча,
Эй монда пушти хотираҳои сабз.
Овози меҳрубони кӣ меояд
Аз субҳҳову панҷараҳои сабз.
Алло, салом, шабнамаки мастур,
Дар тозабарги аз ҳаяҷон ларзон.
В-эй момаи азиз, ки мерезӣ
Бар зеҳни субҳ роиҳаи райҳон.
Эй осмони соф чу чашми тифл,
Эй ҷӯйбори сода чу шеърӣ ом.
Алло, салом, бачаи ҳамсоя,
Эй шӯҳи ғӯрадузд, фаро аз бом.
Байни ману ту фосила бисёр аст,
Эй акси кӯдакии мунири ман.
Ман пиртар зи Одаму Ҳаввоям,
Эй ишқ, эй таваллуди дери ман.
Алло, салом, боз манам, эй дӯст,
Мармузу ношинохтаву дурам.
Эй қону дил, ба обу гилам бинӣ,
Ишқам, таронаам, нафасам, нурам.
Алло, салом, эй туи бепарво
Бар будани тигири мани кофар.
Рухсат бидеҳ, намози қазо хонам
Бар қиблаи ҷабини фурузонфар.

ИШҚИ КОМПУТЕРИ

Омадам

Бо тафаккури инсони ибтидой
бар қарни ақлҳои фалакпаймо.
бар рӯзгори мардуми навтаркиб,
бар фазои масмум

аз губори кимиёӣ.

Аз андешаҳои ман шояд

бӯи гор меояд.

Нафаси обсабзи рӯдҳои гумгашта,

Накҳати хирқаи дарвеше аз музаи шаҳр.

Нафҳаи ваҳшии гулҳои ношинохтаву мармуз.

Маро ба имрӯз натвонист пайвандад

ҳеч хайёти васладӯз.

... Ва касе аз миёнаҳои замин мегузашту мерафт

Маҳви беҳудагиву дилгирий.

Ва зери лаб мегуфт:

Эй сокинони асри ҷадид!

Ба дили маснӯъии шумо муборак бод

Ишқи компутерӣ.

Рафтанат чашми маро бар зиндагонӣ боз кард,
Ҷар қадар ҳам қиссаро фарҷом дод, оғоз кард.
Монд бо ман ёди чашми улвии зебопазир,
Ёди чашмоне, ки чашмони маро овоз кард.
Нозбардорон ҳама рафтанд бар фирдавси қудс,
Гул, ки бе таҳрики булбул монд, тарки ноз кард.
Охирин хонандаи розам ба рози ҳақ расид,
Ман чӣ гӯям, ҳарф натвонад маро иброз кард.
Он қадар бар умқи худ рафтӣ, ки нопаёдо шудӣ,
Рафтанатро мешавад бо офтоб анбоз кард?
Шарм н- омад дасти беимони чархи пирро,
3-ин вучуди осмоние, ки хокандоз кард.
Ноаён дар шоҳаи ҷонам нишеман карда буд,
Дигар аз ин ошён натвонад ў парвоз кард.

* * *

Ҳар чӣ додӣ, шукр, эй одамато,
В - ар надодӣ, шукр, эй кони сахо.
Додаатро гар бигирӣ, боз шукр,
Чун ба фарҷом оварӣ оғоз, шукр.
Ман зи ношукрӣ чунин дармондаам,
Хешро аз боғи ҷаннат рондаам.
Ман нахӯрдам ссби мамнӯи туро,
Бӯ накардам атри минӯи туро.
Гул набӯидан чунин хорам намуд,
Себ нохӯрдан гунаҳгорам намуд.
Инак, огоҳам зи ранҷи бохтан,
Орзуро бар адам андохтан.
Субҳро дидан бидуни босира,
Ишкро чустан зи пушти хотира.
Ҳадя кардан ёсаминиро ба бод,
Кӯч додан нозаниниро ба ёд.
Шукр бар лаб боз бояд рафта нам,
Он чӣ аз ҳақ мерасад, пазруфта нам.
Ҷодуи Иблисро бишкастанам,
Риштаи имон ба фардо бастанам.
Шукр, шукр, эй охирин ҳарфи наҷот,
Шукр, шукр, эй вопасин лаҳни ҳаёт.
Шукр, эй доруи ҷисми бисмилам,
Бемуҳаббат чун зияд фардо дилам.
Шукр бодо, шукр, эй парвардагор,
Охирин зоди раҳам дар кӯлбор.

* * *

Дубора сӯи ту боз омадам, салом, азизам,
Дубора замзамасоз омадам, салом, азизам.
Бубахш бемаҳалии гуруби гунҷаи сурхам,
Ки субҳ, вақти намоз омадам, салом, азизам.
Барои Каъбарави нимараҳ, барои дили ту
Чу армуғони Ҳиҷоз омадам, салом, азизам.
Ман асли мӯъҷиза будам, ки чашми ғайр даромад,
Кунун зи роҳи маҷоз омадам, салом, азизам.
Нигоҳи ман зи нигоҳи касе саломрасон аст,
Ба чашми чашмгудоз омадам, салом, азизам.
Чӣ гуна ноз фурӯшам, ки зери кафши замонам,
Бале, ба мотами ноз омадам, салом, азизам.
Агар, ки пардаи ҷонат ба ларзиш омада бошад,
Чу Зӯҳра парданавоз омадам, салом, азизам.
Бараҳна гаштаму дилро зи сина ҳай кардам,
Ба фош кардани роз омадам, салом, азизам.
Агар ба чашми ту зиштам, ба ҷои ҳусн пазир,
На чун бутони Тироз омадам, салом, азизам.
Ало набудаву норафтаву наомадаи ман,
Салом, сӯи ту боз омадам, салом, азизам.

* * *

Эй расида аз фардо, то ту чун тавонам рафт,
Эй ҳанӯз нопајдо, то ту чун тавонам рафт.
Рӯди рострав будам, нағмасози нав будам,
Ман, ки бохтам маҷро, то ту чун тавонам рафт.
Рахт баст фарвардин бо таҷаллии насрин,
Охир, эй ҳамин ҳоло, то ту чун тавонам рафт.
Ҳусни рафта мекхонад хутбаи ғуруби ишқ,
Эй зи ҳусн ҳам зебо, то ту чун тавонам рафт.
Дарди ман дигар пир аст, чора сохтан дер аст,
Эй абераи Сино, то ту чун тавонам рафт.
Ҷои ҳасрату падруд рӯзи марг хоҳам гуфт:
Ассалом, эй Фардо, то ту чун тавонам рафт.

ПАЙВАНД

Маро бубахш.

Барои он ки иқтидори зиндагониро
дубора бохтаам.

Барои баҳорҳои бстарона,
лаҳзаҳои бемоя,
рӯзҳои бехулоса,
барои хандаҳои сохтаам.

Фасли падруд гуфтан аст.

На, на,
на ба ту, ба зиндагӣ.

Ба ту падруд намегӯям.

Ба ту ҳар вожаи ман мекунад табассуми ширин,

Ба ту, эй хусрави фарвардин.

Чӣ қадар осон аст калима чидан,
фасона хондан,
ба шодбоди саҳар панҷараи бастаро
кушодан.

Ба зодрӯзи касе
як кӯлбор мадҳу ситоиш бурдан.

Ё ба таърифи дурӯғи касе бовар кардан.

Аммо чӣ қадар саҳт аст будан.

Маро бубахш,

барои мантиқи шикаста,
барои фалсафаи кӯҳнаю бемаъноям,

Барои ҳаёлҳои бемаҷроям.

Меҳоҳам ба инзиво равам.

Ба гори дуре, ки дар оғӯши саҳмгинаш
рӯҳи ваҳшиямро медиҳад паноҳ.

Дур аз ҳама сару садо,

дур аз ҳама хиёнату риё,

дур аз ҳама нигоҳ.

Чашми кабудӣ осмон чун чашмҳои сабзи ту ҳарчанд
сахт бераҳм аст,

ба ҷурмҳои ман наметавонад.

Аммо чӣ кунам, боз ҳам наметавонам.

Нафароне ҳастанд, ки ҳастии маро
ба зиндагӣ дубора мебаранд.
ба ин лаҳзаҳои умррабо,
ба имрӯзи бисёр пурфурӯғ,
ба фардои бисёр пурзиё.

Нафароне, ки тасвири комили ишқ
дар оинаи вучудашон пайдост.

Нафароне, ки ҳақиқати самимонашон
даркушои фардост.

Дили заъифи ман!

Ҷуръати мард шудан дорӣ.

Пас биё, мегӯем:

Барои ҳар касе, ки шокиру тавоност,
Зиндагонӣ зебост!

Алю посух надода бар саломи ман, саломат бош,
Бубин аз дур сӯзи нотамоми ман, саломат бош.
Дар аввал ҳарфи ман дар пешгоқи хона бишифта,
Синас аз лавҳи дил бистурда номи ман, саломат бош.
Чӣ созам, чанбари афлок бар дастам намеояд,
Нашуд ин тавсани худрой роми ман, саломат бош.
Паёматро намеорад, ки сарзери хичолатманд
Нишинад моҳвора рӯи боми ман, саломат бош.
Ба побӯси ту хоҳам рафт, эй ангезаи меъроҷ,
Агарчи манъ ҳам созад мақоми ман, саломат бош.
Нас аз сад сол ҳам хонандае табрик меғӯяд
Тулуъи тозаатро дар каломи ман, саломат бош.
Чу Сино омадӣ, эй чорасози охирини дил,
Ба Азроил то бахши зимоми ман, саломат бош.
Намешояд ба ишқи чун мане ҳам нуқта бигзорӣ,
Нас аз нуқта тамошо кун давоми ман, саломат бош.

* * *

Менавозад гами ту нойи дилам,
Эй фироқи ту – мӯҳтавои дилам.
Набиё, васл, эй хулосаи ишқ,
Набиё, фасли мунтаҳои дилам.
Субҳ шав, дарси рӯшноӣ хон,
Як шаб аз мактаби сафои дилам.
Кош, боре ду тори чӯр шавад
Бо садои дилат садои дилам.
Чун диламро ба даст овардӣ,
Ҳеҷ нокарда аз барои дилам.
Марҳабо, эй далери дилпаймо,
Ба шафақзори кибриси дилам.
Меравӣ, меравӣ ба авҷ, ба авҷ,
Ба кучои дилам, кучои дилам.

ДАР ҶУСТУҶҶҶИ КҶЧАИ ҲАҚИҚАТ

Пушти девор гули садбарг аст.

Дуруд, эй садбаргҳои маҷозӣ,

Дуруд, эй зиндагии бешаъшааи озармоҳ.

Дар нигоҳи осмони маъюс

заҳрханд аст.

Шаҳр маҷмӯъаи деворҳои пасту баланд аст.

Эй раҳгузарон!

Чаро касе ёқути маро аз замин намебардорад

ва дар ҷайби чапи худ намегузорад.

Замин куллиёти мардумонест

оқизу бетадбир.

Биҳишт – маъмани содагони хушбахт аст.

Дӯзах? Ай осиени гунаҳгор. Барои ҳазрати Юнус

дӯзах даҳони жарфи наҳанг аст.

Барои гуноҳҳои бешумораи ман

ҳаҷми дӯзах танг аст.

Зеро ки ман ҳақиртарин одами офоқам.

Ман, ки мехостам бо ханҷари ҳақиқат

фиребу рибӯву наҳсро пора кунам.

Дардҳои дигаронро

бо фитрати тилисмушо чора кунам.

Тангҳои тафаккурҳоро

чун масоҳати афлок беканора кунам.

Натавонистам.

Пушти девор гули садбарг аст.

Зиндагонии беҳадаф нанги марг аст.

Бояд дар ҳошияи кӯча гул нишонам.

Бояд аз фарши иҷтимоъ губорро рӯбам.

Бояд ба равандагони раҳгумзада ишора кунам кӯчаи ҳақиқатро.

Ингуна кӯча ҳаст дар ҳама ноҳияву дар ҳама шаҳр.

Ингуна кӯча нест

дар ҳама даҳр.

Бояд ба рӯи турши вожаҳо шакар занам.
Бояд ба субҳ дигарбора хиёнат накунам.
Пушти девор гули садбарг аст.
Омадан чист, ман намедонам.
Фалсафаи рафтаи ҳам торик аст.
Ман кучоям.
Дуртар аз замини олуида,
дуртар аз биҳишту дӯзаху аъроф лона мехоҳад
парандаи ҷонам.

Паёпай гиря кардам, ханда кардам,
Ҳамин ҳастии ноарзанда кардам.
Ҳарири нозро аз тан кашидам,
Дили садпораро дар жанда кардам.
Ба теги ояташ қолу шикастам,
Дили паркандаро боланда кардам.
Ба ҷои «оҳ» чун Аллоҳ гуфтам,
Тилисми ҳосидонро канда кардам.
Гунаҳ кардӣ, ки бар ман дил надодӣ,
Гунаҳҳои туро парванда кардам.
Аҷаб дорам, ки ҳоло ҳам намурдӣ,
Ки тире аз камон афканда кардам.
Салом, эй шеър, эй пайки ҳамеша!
Туро ман қосиди оянда кардам.
Натарсидам, дубора ИШҚ гуфтам,
Ба имон мурдаамро зинда кардам.
Аҷал омад, ки ҷонамро ситонад,
Аҷалро куштаму шарманда кардам.

Дили ман бори дигар дилбарона метапад ё не,
Дар ин нахли дусадсола ҷавона метапад ё не.
Чӣ оташқо, ки дар ман буду боди зиндагӣ пуф кард,
Дар ин хокистари мурда забона метапад ё не.
Худоё, офтоби умри ман бар нимрӯз омад,
Кунун ёқути сурхам дар миёна метапад ё не.
Касе н – омад, ки дастам гираду то субҳ раҳ пӯяд,
Ба рафъи ин шаби ялдо фасона метапад ё не.
Намеой ба чашмонам, намедонам, намедонам,
Ки тасвират дар ин оинахона метапад ё не.
Биё аз тангно бар вусъати хуршедзори ман,
Дилат дар орзуи бекарона метапад ё не.

БА ДУРДАСТИ МУНАВВАР

Боғ дилгир шуд аз фалсафаҳои борон.

Кӯчаҳои бесаъодат

ба зиндагонии хокистарранг

идома мебахшанд.

Гулфурӯшони бехаридор

бо таассуф сар месунбонанд:

«Магар имрӯз зодрузи касе нест?»

Дар сутунҳои эълон

аксҳои даридан ҳунарварон

хабари фавти рӯҳ мегӯянд.

Чашмиҳои хунсард

ҳар нафас мегузаранд аз бари ин аксҳои садпора,

Ҳеҷ як чашм танаффус намекунад.

Симфонии яъси абрӯ

шаҳро ҳаста кардааст.

Пеши дарвозас якчанд марди ҷомакабуд

Баъди бархурд бо ҳақиқати марг

дар андешаҳои тираи худ гум шудаанд.

Фақат як кас ҳаст.

Нафаре, ки тунду ваҳшӣ медавад аз паси ман

ва баъди он ки рӯ ба рӯ омал, механдад: Қоҳ! Қоҳ! Қоҳ!

Сари бараҳнааш намефаҳмад

силии боронро.

Кафшҳои даридаш

дар ҳавзҳои борон

чун ду заврақи ҳақир аст.

Куртаи садчокаш чун тамомии вучудааш

сиришта аз ҳазор тақсир аст.

Фақат як кас ҳаст – девонаи маҳаллаи мо.

Девонас, ки ҳеҷ намедонад: Дар фарҳанги зиндагии мардум

вожаҳои ҳокиме ҳаст мисли нул, риё, хиёнат...

...Боғ дилгир шуд аз фалсафаҳои борон.

Ба ҷуз он як кас...

Марҳабо, эй...

Эй касе, ки бо як сабад гули сурӣ
ба шодбоди азизе равонай.

На, дар растаи гулфурӯшони шаҳри мо
инчунин гул нест.

Пас... кий ту, зи кучо меой.

Эй ки маҷрои ҳаёламро зи борон сӯи хуршед мекашӣ.

Маро ба маҳмили худ гиру бубар,
ба ҳамон бекаронаи шафақогӯшу гуловез –
ба дурдасти мунаввар!

Ба ҷони ту, ки ҳичрон мекунад қатли таманноям,
Давоми роҳро бо кӯмаки ёди ту паймоям.
Агар рафтам, ҳазорон беҳтар аз ман боз мсояд,
Бале, беҳтар зи ман мсояд, аммо ман намеоям.
Саҳар шуд, атса зад хуршед дар он сӯи оина,
Саҳар шуд, оқибат оина бикшоям, набикшоям.
Ба ин хории хоколуди ман доман фишонду рафт,
Бишуд маслуб дар арши ғурури худ Масеҳоям.
Маро бар кишвари бешаб бибар, эй хусрави Машриқ,
Ки қурси хоб ҳам метарсад аз шабҳои ялдоям.
Дар ин оинаи чаппа ҳама зебову ман зиштам,
Ба зери ғурфай гардун ҳама чамъанду танҳоям.
Ҳазорон санғҳои ҳосидонро бурд селобам,
Фақат санги дили як меҳрубон барбаст маҷроям.
Мабодо гӯямат, эй ишқ, дар дирузи ман мондӣ,
Салом, эй навтарини ман, алайке гӯ зи фардоям.

Чй нагзашт бар ман, ки ин нагзарад,
Ба як гашти чархи барин нагзарад.
Мақун лутфи козиб, ки ин сохта,
Ба ҷои гули коғазин нагзарад.
Гаҳе заҳр ҳам бигзарад аз гулӯ,
Вале шаккару ангубин нагзарад.
Ба ту самти меҳрам, ало кинаварз,
Чаро меҳр бигзашту кин нагзарад.
Зудоянда ояд ба зангори ман,
Вале доғи ту бо ҳамин нагзарад.
Ғамат ҳалқа шуд дар нигини дилам,
Аз ангушти ту ин нигин нагзарад.
Матину маҳинам, ки ҳар тире тег,
Гузашт аз матин, аз маҳин нагзарад.
Гароинш кунам бори дигар ба субҳ,
Ки ин лаҳзаи ёсамин нагзарад.
Аз ин пайраҳа нағмаҳоне гузашт,
Гузашт ӯ, зи пушташ танин нагзарад.
Биё, шеър, маҳбуби улвии ман,
Биё, ин дами нозанин нагзарад.

ТО ТУЛУҒИ ДИГАР

Мегаровад субҳ дар равзанаҳои баста.

Таъми сапедаро чашед, эй боғҳои бетаровати даймоҳ,
эй оинаҳои бемор,
эй рӯҳҳои субҳнопазир.

Бархез, ки ҳангоми тулӯъ омад,
эй офтоби бознишаста.

Гунбади лочувардии масҷид
қуллаи ишқтаҷаллост.

Ки танҳо фариштагон метавонанд мусаххар созанд.
Фариштагон, яъне кабутарони сапед.

Нигоҳ кун бар саодати пар – пар задани гунчишкон
дар таҳи шаршараи борон.

Меравад, мераваду нопадид мегардад
Чуфти ҳамболе

дар дурии хиёбон.

Ва бар зане, ки дар муқобили чашмони ман танаффус кард
ва аз шона бар замин монд

қўлбори гаронашро.

Аммо чӣ гуна мешавад аз дӯш баргирифт
Бори нӯҳ осмон.

Чӣ қадар ақрабаҳо тунд медаванд.

Чӣ қадар лаҳзаҳои шарвозӣ
зуд ба самти абадият кўч мебанданд.

Чӣ қадар тақвим чун оинаи зиштнамо
бо одамҳо робитаи дўстӣ надорад.

Мо дер кардаем.

Эй таърихнигорон!

Сада охир шуд, ҳазора охир шуд. Милиён сол гузашт,
умри нурони милён ситора охир шуд.

Инак, зехни бедорро ба хотираҳои башар супоред.

Бо чашми офтоб ба бигашта бингаред.

Эй ровиёни ҳақиқат,

Барои нигориши рӯзгори мозӣ
қалами ростин биёред.

Ин кист, ин гадои ҳақире, ки мерасад

бо чомаи пурвасла,

бо нигоҳе пур аз хотираҳои гарон, гарон.
Танҳо, танҳотарин мусофири ҷаҳон.

Гадос, ки дар анбони кӯҳнааш
арзизу нуқраву тилову уран дорад.

Ин гадои музҳик
шабоҳате ба ватан дорад.

Наздик биё, эй дӯст.

Ғубори ҷомаатро афшон.

Дар пештоқи асри бисту як

Ҷумлае ҳаст, ки бояд хонем:

- Зиндагиро дубора оғоз бояд кард!

Бархез, башорати тулӯъ омад,

Эй миллати ғурубида.

Эй офтоби бознишаста,

Бархез, эй хучаста!

ҲАМРАҲИ МАҲКАМАНОСИР

Бар шав, эй дасти Калим, аз остин,
Марҳабо, эй шеър, ишқи ростин.
Ҳеҷ ёре барначаст аз панҷара,
То ниғаҳ созад бидуни босира.
Он гули пинҳони бўёи маро,
Ингизори ношикебои маро.
Як ту даст андохтӣ аз панҷара,
То шамидӣ он гиёҳи нодира.
Як ту имрӯзи маро фардо кунӣ,
Ин тилисми садгираҳро во кунӣ.
Ҳамраҳи маҳкаманосир як туй,
Мо табаҳкорем, тоҳир як туй.
Ношири хуршед шав дар рӯҳи ман,
Шабшаа деҳ бар дили макрӯҳи ман.
Аз ҳақириям тавоноӣ бисоз,
Чаҳли ман бистону доноӣ бисоз.
Айбҳоямро ба ман зебанда кун,
Кӯҳнасро навтар аз оянда кун.
Бо ту рафтаи хешро нав кардан аст,
Ҳар фуруравро фарорав кардан аст.
Рез дар ман аз ясору аз ямин,
Марҳабо, эй шеър, ишқи ростин.

Шабихун зан ба танҷой, баро аз инзиво, эй дил,
Баро аз инзиво охир ба самти иҷтимоъ, эй дил.
Касе омад, туро бифшурд зери кафши хоколуд,
Надонист ё, ки ту нозил шудӣ аз кибриё, эй дил.
Зи бархурде, ки кардӣ бо ҷаҳону халқи дилсангаш,
Шикастиву намасибам бароят мумиё, эй дил.
Туйи худройи нотаслим итоаткор хоҷӣ шуд,
Кунад хуршедро ҳам чархи гардун осиё, эй дил.
Ҳақиқат мсфурӯшанд одамакҳои ҷаҳонхора,
Ҳақиқат низ коло шуд ба бозори риё, эй дил.
Бибар худро сӯи хуршедзори ишқу зебой,
Фурӯзон бод дар сақфи ту қандили ниё, эй дил.
Дар ин даймоҳи марговар гули урдибиҳинтӣ шав,
Биё, милоди нав бахшем дунёро, биё, эй дил.

ФУРСАТИ НИГОҶ

Мо чаро фурсати нигоҳ надорем.

Фурсати гӯш фаро додан,

Фурсати гом задан,

Ҳарфи меҳрубон гуфтан,

Панҷараҳоро ба боғи фарвардин бикшодан.

Пас чаро гулҳо ин қадар сурх мешаванд

аз хичолати нигоҳи кадомин чашм.

Пас худафрӯзии анҷум ба хотири кист,

Мурғакон баҳри кадомин сомъ мехонанд.

Пас чаро роҳҳои печ – печи асли маҷоз

одамони ноошноро рӯ ба рӯ меоранд.

Пас чаро осмони дурбину дурназар

қисмати заминиёнро

ба ҳам мепайвандад.

Пас чаро мафҳуме ҳаст, ки ними инсонҳоро

ҳамеша ранҷ медиҳад,

нимаи дигарро нусрату гуруру фараҳ.

Оҳ, аз ин мафҳуми сабз.

Оҳ, аз ин вожае, ки дар ҳама дунё дорад

мақоми мавлой – яъне Зейб!

Мо чаро фурсати нигоҳ надорем.

Дар боғҳои урдибиҳишт

тут мерезад.

Кӯдакони маҳалла ҳамраҳи занбӯрҳову гунчишкон

лаззати маъсум мебардоранд

дар чашни тути марворид.

Зиндагӣ чист? Барои яке мотам, барои дигаре ид.

Эй дӯст!

Ҳолиё барои шодӣ кардан баҳона ҳаст.

Нигоҳ кун, бар тахайюли рангини баҳор

ба субҳбӯсии суруди ҳазорон,

ба зиндагии гулобии садбаргҳову раъноҳо.

ба чавонии чаманҳо,

ба наврасии дашту саҳроҳо.

Санг ҳам мекунад эҳсоси саодат
зи нишоти рез-рези борон.

Дили ҳазорсола ҳам
метавонад бори аввал ишқ гўяд.

Эй мусалмонон!

Бар он касе, ки намози субҳро баъди зӯҳр мекхонад,
Бубахшоед.

Мо чаро фурсати нигоҳ надорем,

Эй зиндагӣ!

Бо ту чашмҳои ман ишқ меварзанд.

Бо ту ва бо ҳар касе, ки ҳастияш
муродифи туст.

Бо ту, эй қуллаи маҳбубӣ,

Бо ту, эй асли бенамунаи хубӣ!

Бас, дигар нахоҳам буд сарнагуну парканда,
Рафтaro раҳо кардам, ассалом, оянда.
Чун ба шабнами чашмам офтоб позил шуд,
Ханда мурд аз гиря, гиря мурда аз ханда.
Офтоби бемонанд, бар тулӯи ту савганд,
Чун ту мекунам оғоз зиндагии тобанда.
Зери кафши номардон ҳамчу мӯр мурдан чист,
Хезу доманат афшон, ҳой қалби шарманда.
Бо далели имонат чавҳари ҳақиқат бош,
Пуштвона меҳоҳад гунбади сарафканда.
Бар иродати хешон, бар хулуси дарвешон
Ту агар намеарзӣ, кист, кист арзанда.
Дур шав зи роҳи ман, эй кассе, ки меоӣ,
Аз бурун ҳама атлас, аз дарун ҳама жанда.
Дил чу уди Дақёнус дар музеи сина монд,
Чораам намесозад панҷаи навозанда.
Бас, дигар нахоҳам буд берисолату кӯҳна,
Алвидоъ, бигзашта, ассалом оянда!

* * *

Ақли ҳазортаҳлил, тадбири кор чун аст,
Гуфтам, ки доварӣ кун, гуфтӣ: чӣ озмун аст.
Дидӣ, ки чархи фосиқ чун кард бо фаришта,
Аз ошёнӣ чорум хуршед сарнагун аст.
Як тарҷумон надорад оинаи дили ман,
Оинае, ки ҳарфаш акси тулӯъи хун аст.
Ҷарроҳи ғайбро гӯ, бар кӯмакам шитобад
Ором мерабояд хоре, ки дар дарун аст.
То чанд метавон рафт бо маҳмили шикаста,
Эй ҳамватан, фуруд о, моро кӣ раҳнамун аст.
Бовар накун, азизам, бар ваъдаи саъодат,
Бар ваъдааш напояд дунё, ки сахт дун аст.

АЗ ШИКАСТ ТО НУСРАТ

Бори дигар шикаст ёфтаам дар бархӯрд
бо иҷтимоъи фосил.

Хориҷ аз ҷомеаи бадтаркиб,
Хориҷ аз ҳалқаи рӯини риё,
Хориҷ аз ишқҳои бо хиёнат олуда,
Хориҷ аз меҳрубонии ба тамаъ восил,
Берун аз растухези ҷисмҳои бедил,
Берун аз тӯлаи бемӯхтавои овора,
Берун аз сайёра

Куҷо гурезам.

Вақте ки маро ҷашми нописанди замон таҳқир мекунад.

Вақте, ки қосиди ғайб,
қосиде, ки хабари зинда будани ҳақиқатро дар олам
ба башар бояд расонад,
таъхир мекунад.

Вақте ки ин фазои бемуҳаббат
Хуршедро дар осмон дилгир мекунад, куҷо гурезам.
Медонам. Як раҳ ҳаст. Раҳи мунаввари наҷот.
Ба худ сафар кардан,

ба умқи ҳеш расидан,
ё ки аз хештан баланд шудан.

Қасри танҳои худро бо ҳазорон қандил
рӯшани бахшидан.

Офтобона дар баландии худ раҳшидан.
Рӯҳи Хурмуздро ба ҷисми худ панаҳ додан,
Таъсири Аҳреман напазируфтан.
Бале, як раҳ ҳаст – Шеър гуфтан,

шеър гуфтан,
шеър гуфтан!

Ба Худо ниёз бурдан,
ба бандаш фақат истиғно.

Аз остонаи хоқолудон
бозпас хондани ҳоҷоту таманно.

Ёр, эй ёр,
аз паси оинаи мизат гир
Тақвими порро бо акси зарди ман.

Яъне фуру бишӯ

аз хотираи атласии хеш гарди ман.

Аммо бидон,

Шояд, ки зи тақвими тозаи фардо

Суратам боз ба ту механдад.

Яъне дубора мешавам оғоз,

Яъне, ки ба падруди ту

посухам боз салом аст.

Ин саломе, ки ба падруди ту мегӯям,

зеботарин қасосу интиқом аст.

Эй дунё! Бигзор ишқи мову ту якҷониба бошад

Чун муҳаббати хуршеду замин.

Муҳаббати азали,

муҳаббати ибтидой,

муҳаббати мутамаддин.

Бори диғар шикаст ёфтаам дар бархурд

бо иқтимоъи золим.

Дар ин чамани бемор

эҳсоси фароғат намекунад сабзаи солим.

Эй дили мағлуб!

Биё шикасти кунуниро

номи нусрат монем.

Биё, дар ҳошияи обонмоҳ

Гули Наврӯз нишонем.

Чун қазираи бекас хў кунам ба хомўшӣ,
Шўҳратам ба побўсат ояд, эй фаромўшӣ.
Лаззатест танҳой, лаззате, ки дарёбӣ,
Баъд аз он намехоҳӣ лаззати ҳамоғўшӣ.
Чун фалак намехоҳам чомаи риё пўшам,
Аз чунин қабои паҳс беҳ бувад кафанпўшӣ.
Ниниёна мегирад қалби сиву шашсола,
Дер шуд, ки оғозад фасли орзучўшӣ.
Мекашад дили нозук мурдаи муҳаббатро,
З-ин вазифаи вазнин кай диҳӣ сабукдўшӣ.
Гуфтиям: Намедонӣ таъми себи мамнўбӣ,
К-аз дуқони шарбатҳо оби себ менўшӣ.
Шаш чиҳат муҳаннас шуд зери чархи бадгавҳар,
Аз кӣ метавон чустан мардиву сиёвушӣ.

* * *

Биё, дар пардаи гўнама садо рез,
Биё, борони рӯҳонӣ, биё, рез.
Бишӯ фикри маро бо фикри покат,
Ба хоки сифла атри кибриё рез.
Биё, шаҳзодаи урдибиҳиштӣ,
Ба роҳам лолаву ёсу ҳино рез.
Сабоҳе пираҳан каш аз дили ман,
Шабе дар чашми урёнам ҳаё рез.
Ба сидқи ман хиёнат кард олам,
Ту арши мардий, танҳо вафо рез.
Гуловез омадам, рафтам гуловез,
Ба гулҳои сухан оби бақо рез.
Ба чонам, эй нишоти лоязолӣ,
Биё ҳоло, биё ҳоло, биё, рез.

ТО ХУД

То ғуруби охирин имоши ман бар зиндағй,
То ба истеъфои шабнам,
 то ба носавтии булбул,
 то ба одй гаштани ҳар мўъчиза,
 яъне то ба падрудӣ муҳаббат

Ҳолиё ними нафас ҳаст.

Рухсати мурдан нахоҳад дод бар ман

Он таманное, ки дур аз дастрас ҳаст.

Ман чй одй мешавам вақте биандешам, ки фардо соати даҳ

Боядам дар маҷлисе ширкат намудан.

Бечароғе будан, аммо бечароғони дигарро

Бар фурӯғистони нопадмудае даъват намудан.

Ман чй одй мешавам вақте ки аз бозор

 Мехарам пироҳани нав,

Кош, ҳар боре, ки меоям, ба чапмони шумо оварда будам

 ҷони навро дар тани нав.

Ман чй одй мешавам, вақте...

Аслан одй буданам зебост.

Одй будан

 балки аз мўъчиза будан низ болост.

Ҳолиё ними нафас ҳаст.

Дар кифи кўҳна ҳапуз

 охирин таҳмондаи ишқу ҳавас ҳаст.

Бояд ин раҳро равам

То таваллуд,

 То таҷаддуд,

 То Худо,

 То Худ!

* * *

Ишқи ту бо ҳамин агар қисса тамом мекунад,
Зиндагии бадеи ман боз давом мекунад.
Боз давом мекунад дар паси панчара баҳор,
Шабшааи сиришти ман фатҳи зулом мекунад.
Баъди азимати дароз фахру гурур мерасад,
Моҳи ба чоҳ рафтaro боз ба бом мекунад.
Хотирарo, ки нест марг, барг занад, ҳамеша барг,
Ишқ зи нушти хотира бо ту салом мекунад.
Баъди ҳазорсолаҳо, баъди ғуруби лолаҳо
Дарди баҳорҷўши ман шўру қиём мекунад.

Навойи нишоте баровар зи тораи,
Ту, эй бозгашти сапеди баҳорам.
Зи пайроҳаи сабзи чашми ту афтод,
Дубора ба самти ҷавонӣ гузорам.
Зи фардою фардои дигар сухан гӯ,
Раҳой деҳ аз қайди перору порам.
Ман он оби чоҳам, ки бо акси моҳам,
Бигӯ таҳният бо барори шикорам.
Асар осий, хок зан бар сафоям,
Агар қудсий, гусл кун бо губорам.
Зи фарҳанги оянда ҳарчанд рӯзе,
Сутурда шавад вожаи «дӯст дорам».
Биё, навгаро бош, қалби қадимам,
Ба маҷрои фардо туро месупорам.
Баҳор омад, эй лолаи пушти қулла,
Тулӯби ҷадиди туро интизорам.

Фитрате бояд хати сарҳад кашад
байни сехру муъчиза.

Фитрате бояд раҳонад
Ин гирифторони ҷодуро зи доми ориза.
Ҳеҷ кас, ҳеҷ кас

одреси ёри осмониро наменурсад.
Бар дари ӯ бурд бояд тўшаи имону уммед,
Бар раҳи ӯ хешро густурд бояд ҳамчу хуршед.
Ишқ, баргард!

То ниҳи оина пешорӯи ин бечавҳарон,
Аз таачҷуб пора гардад ҷодуи ҷодугарон.
Бо ту шаҳри чашмбандон шаҳри дилбандон шавад.
Лолаи лоҳутии мо оқибат хандон шавад.
Боз то кай мезияд ин қавм бе фарҳанги фикр,
Бе саводи дидану дил бастану рӯшан шудан.
Нақб бояд канд то гул,

то саҳар, то ишқу имон,
Нақб бояд канд то фазли Худо.
Бар тафаккурҳои мустафъии мо нозил шав,
эй хуршеди ирфон!

* * *

Биё, фарёди ҷону дил зи байни обу гил бишнав,
Бурун аз обу гил ҳарфе, биё, эй ҷону дил, бишнав.
Агар оинай, чашмобачашмат лол хоҳам монд,
Шабехи шона ову мӯ ба мӯ ҳарфи чигил бишнав.
Нигоҳам пеши ту чун тифл мантикро намедонад,
Биё, узри нигоҳамро зи чашмони хиҷил бишнав.
Агар бо теғи мижгон омадӣ, хунам ҳалолат бод,
Каломи охирамро зери теғи ҷонгусил бишнав.
Надонистӣ, ки бар дил доданат сад бор меарзам,
Ғуноҳи дил надоданро ба ту кардам биҳил, бишнав.

Эй дил, дили чўбина, тобути таманной,
Паркандаи дирўзӣ, шабмондаи фардой.
Дар панҷараи сутхон пар – пар заду нолиш рехт,
Ин булбули лоҳутӣ в-ин лолаи миной.
Эй панҷараи баста бар сардии оҳи дай,
Як ханда зану во шав бар субҳи шукуфой.
Танҳои доноён бехотима хоҳад монд,
Ҳаргиз нашавад озод хуршед зи танҳой.
Афсӯс, ки қисмат шуд чуз ман ба ҳама олам
Ишқи туйи хуршедӣ, меҳри туйи дарёӣ.
Ин қавм зи беёдӣ бистурда шуд аз дунё,
Дебочаи будан бош, эй ёди аҳурой.
Бар оинаи золим гӯед, набиштобад
Бар марсияҳо хондан дар реҳлати раъной.
Ҳам кўҳнавардам кун, ҳам рўҳнавардам кун,
Онгуна, ки будӣ, бош, эй қуллаи зебой.

ФАРҶОМ

... Рӯзе мурдаи занро меоранд,
зани раққосаро, ки моҳе пеш
ногаҳон 1 ум шуда буд

ва ўро касе суроғ намекард.
Ҳама мерафтад
ба дунболи корҳои муҳими худ.
Яъне барои харидани чойю шакар,
Ё барои фурухтани чойю шакар,
ба кўчаву бозор,

Ё ба меҳмони ҳаробот,
Ё ба чустуҷӯи кор,
Ё ба ороишхона,
Ё ба театру синамо,
Ба ҳама ҷо, ба ҳама ҷо.
Фақат касе зани бечораро суроғ намекард.
Зани танҳои пир,
Зани танҳои аз биёбон.

Хушгарин рӯзи ҳаёташ шояд
рӯзи поён бошад, рӯзи поён.
Зане, ки панҷаро боз мекунад ба кўчаи дилгир.
Ба кўчае, ки аз он ҳеҷ гаҳ намеояд
садои тифли шакархандаш,
садои гом заданҳои ёри дилбандаш,
садои шаъшааи субҳи сафед,
садои рехтани хуршед,
садои омадани қосиди фархундабашорат,
садои пой саёдат.

Зане, ки рӯзгори навҷавониаш
раққосаи маҳфилҳо буд.
Дар ниғаҳои ҳавасафрӯзаш
гуруру нозу таманно буд.

Зиндагиаш фасонаеро мемонд
фасонае, ки ибтидоаш зебо буд.

Тамом. Вассалом.

... Рӯзе мурдаи занро меоранд.
Ва ду-се ҳамсои бсалам фотиҳа мехонанд
ва бо ҳамин хулоса хоҳад шуд
зиндагониву марги як инсон.
Бар омадану рафтани ҳақири зане домон меафшонад
Осмони ҳайрон...

* * *

Ҷони манӣ, ҷисм мағӯ, ҷон бигӯ,
Нойи манӣ, сирри найистон бигӯ.
Ҳаҷр нишотест фаротар зи васл,
Шукри ҳамин лаҳзаи ҳичрон бигӯ.
Аз гамат андешаи ман садқабост,
Як сухани содаи урён бигӯ.
Ҳой Зарафшони шафақрехта,
Мавҷ зан, ости дурахшон бигӯ.
Сабзи мано, сабзтарини мано,
Як сухани сабз зи тилфон бигӯ.
Тарҷума кун шаъшааи субҳро,
Бар шав аз ин шаб, саҳаристон бигӯ.
Кист, ки дар лавҳи дилат соядаст
Монд бад-ин хомаи мижгон, бигӯ.

* * *

Ҳанӯз дар раги гул, эй баҳор, қорӣ шав,
Ба шавқу нашъаи перору пор қорӣ шав.
Дигар рисолати худро намефурӯшам ман,
Ба об гӯй, ки дар чуйбор қорӣ шав.
Маро бигӯ, ки накун иддаъои дарёй,
Бирав, зи ҳошияе хоксор қорӣ шав.
Бизод мӯъҷиза аз издивочи кӯҳнаву нав,
Ту, эй навои куҳан, аз гитор қорӣ шав.
Ало саъодати ин лаҳзаҳои ёсуманӣ,
Ба ҳар сулули мани беқарор қорӣ шав.
Садои омадани ишқ! Марҳамат фармо,
Шабе зи пушти дари интизор қорӣ шав.
Салом, субҳ! Чу симфониёи гунчишкон,
Ҳамеша дар бағали шохсор қорӣ шав!

БАШОРАТИ ДИГАР

Дилам мутаҳҳар нест
Дар ин ғубори иҷтимоъ,
Дар ин фазои ғализи тафаккуру эҳсос,
дар ин зулмати андешаҳои бехуршед,
дар ин роҳи ношинос
дилам мутаҳҳар нест.

Ҳой беқиблаву бемехробон!
Ҳой шабхилқату бемаҳтобон!
Ҳой хуршедхорагон!

Тирагон!
Беситорагон!

Вақте ки чурмҳои маро мешумаред,
Вақте ки ростии маро
муродифи кизб мебинед.

Вақте ки бар сабоҳати ман
номи зулмот медиҳед,

Вақте ки аз ҳақиқати сиришти ман
нақши риё мечӯед,

Чаро зи чашми Худо ёдатон намеояд.
Оҳ, аз чанмҳои беимон,
аз забонҳои бевузуъ,
аз ғӯшҳои наҳсиазир.

Ишқро санг мезананд
(ончуноне ки девонаи маҳаллаи худро)
одамакҳои ҳақир.

Биё, бар қуллаҳои улвӣ меъроҷ мекунем.
Хирқаи поки чашма мепӯшем.
Андешаҳои хуршеди ро
дар сари мунаввари худ тоҷ мекунем.

Биё, намсандешем
аз ин чокарони ҷаҳл,

ки ба домони нодаридаи мо
васла мехоҳанд дӯзанд,
аммо дасташон кӯтоҳ аст.

Аз нишеби ин гилолудон

То қуллаи мушаъшаи мо

Як осмон роҳ аст.

Эй садойи азизи полянда!

Дили маро боз ҳам оби таҳорат деҳ.

Эй қосиди субҳҳои оянда!

Маро зи омадани тозаи ман боз ҳам башпорат деҳ!

* * *

Пайки малакутї дех, фархунданафири ман,
Байни ману ман бодо ёди ту сафири ман.
Эй фолкушои гул, бо айнаки шабнам хон
Дар сафҳаи пешонї иншои дабири ман.
Бар ишқи бузурги ту ҳаққо, ки сазовор аст
Ин синаи чун қулла хуршедпазири ман.
Дар ин шаби ялдо ҳам дарёфт гулувви васл
Ёди шафақангезат бо ёди мунири ман.
Ёди ту зи ёди ман хоҳад хати озода,
Аммо натавонад раст бечора асири ман.
Як тўдаи гумраҳро бар ҷустани имон бурд,
Ингуна расолат дошт ҳастии ҳақири ман.
Ҳарчанд, ки бадномам бо ҷурми риёкорӣ,
Ҷуз меҳр намегунҷад дар ҷони ҳарири ман.
Меҳост рақибӣ ман пайгоми заволи зуд,
Баргӯ, нигарад, инак, бишкуфтани дери ман.

Боғи фарвардин, маро оғўш кун, оғўш кун,
Атса зан, набзи латифи ёсуманро гўш кун.
Субҳ, субҳи издивоҷи рўди инсону набот
Ишқро хушбахт кун, хушбахти атласпўш кун.
Навниҳоли себро бин, нозбардори кӣ шуд,
Мард бош, эй сабзхат, хуршедро дар дўш кун.
Охир аз меҳроби сина шишаи дил нола кард,
Бодаи пинҳон, ки дар меҳроб дорам, нўш кун.
Ҷомаи Мансурро дар рўди рўҳонӣ фикан,
Дачлаи ошуфтара дилмурдаву бечўш кун.
Ишқро мағзор бар мамнўёгоҳи ҷони маи,
Растухези ҷони кофаркешро хомўш кун.
Охирин бор, охирин, на, аввалин бор, аввалин,
Боғи фарвардин, маро оғўш кун, оғўш кун.

Бемор нашав, модар, бемор нашав, модар,
Нагзор маро, нагзар, бемор нашав, модар.
Бардор сар аз болин, аз қулла шуо барчин,
Хуршеди фурузонфар, бемор нашав, модар.
Бар шодии қоқуҳо, бар ҳурмати ҳулбӯҳо,
Бар хотири нилуфар, бемор нашав, модар.
Аз синаи чоки ман, бемор шавӣ, афтад
Ёқут ба хокистар, бемор нашав, модар.
Бо қавм кунам пархош, бо хеш кунам пайкор,
Мебош маро довар, бемор нашав, модар.
Эй субҳи тулӯи дил дар зулмати обу гил,
Бахшо ба ҷаҳон ҷавҳар, бемор нашав, модар.
Эй нусрати раббонӣ, эй қуллаи инсонӣ,
В-аз ин ҷама болотар, бемор нашав, модар.
Эй Маряма бисӣ, мосм ҷама осӣ,
Поло ҷамаро аз сар, бемор нашав, модар.
Бар ҷомеаи бемор, бар миллати бстӯмор
Фатвои наҷот овар, бемор нашав, модар.

АЗ КОМПУТЕР ТО ГАНДУМ

Ба кучо хоҳам рафт.
Ба кучо меравад ипсонияте, ки ҳар чӣ инсониро дар худ кушг.
Баъд аз ин ҳеч касе дар намекушоюяду аз шодии дидор
мунаввар намешавад,
Ба ҳар даре, ки мезанам ангушт.
Одамоне навсохт,
Махлуқоне ҳазортаркиб
бо мағзҳои сунъии компютерӣ,
бо ҳарфҳои қадваливу фикрҳои дастурӣ
зиндагонии башарро
барнома кардаанд.
Садама мезанад ба гардиши мавзунӣ чарх
Ин ҳоюҳӯ, ки мардуми худкома кардаанд.
Дили маъсуми ман ҷиҳод мекунад
Боз бо иҷтимоъи олуда.
Довари осмонии мо
Дам ба дам ҳушт мекашад, ки дигар боз ист
Аз ин набарди нобарори беҳуда.
Ба кучо бояд рафт.
Эй раҳнамо, бигӯ, ки чароғи наҷот ку.
Ин зиндагӣ, ки мо дорем,
Дар муҳосираи ҳолаи риёст,
Асли ҳаёт ку.
Бояд рӯҷӣ кунем
Бори дигар ба субҳи офариниш.
Ба ҳамон лаҳзаи тулӯи муҳаббат
дар меваи биҳишт.
Ҳой қавми мутамаддин!
Аз сари кампутар бархезед.
Баҳор шуд. Табиқи саҳроро мешунавед?
Бори дигар бояд гандум кишт.

* * *

Мавҷгардон кард дилро чашми дарёии ту,
Бар дили ман то қиёмат бод мавлоии ту.
То қиёмат, кош, полояд, аё мавлои субҳ,
Ин фазои тираро рӯҳи аҳуроии ту.
Қуллаи мардист нози зарраро бардоштан.
Мо, ки огоҳем аз хуршедпаймоии ту.
Беиҷозат омадӣ, инак, ба танҳои ман,
Беиҷозат омадам, инак, ба танҳои ту.
Ман, ки аз оина худро поктар медидаам,
Бори аввал хира мондам аз мусаффоии ту.
Дар кадомин кӯчае раҳгум заду бархурд кард
Гӯшабиниҳои ман бо оламуруии ту.
Мсравам, эй Юсуфи хуршед, мехонам ба завқ
Аз ҳавошии саҳар тафсири зебоии ту.

Бар лолаи танҳо, ки тапад дар қафаси ман,
Милоди дигар додӣ, исонафаси ман.
Ларзид зи таҳрики ту, эй сабзтарин сабз,
Дар хобгаҳи сина дили беҳаваси ман.
Аҳсанг ба хурдиву ҳақирӣ, ки тавонист
Фатҳи чу тӯе шабнами хуршедраси ман.
Бо воситаи туст, аё қосиди қудсӣ,
Бар сӯи ҳаёт омадани бозпаси ман.
Эй кош, барад фитрати мо раҳ ба таҷаллуд,
Ин аст зи даргоҳи Худо мултамаси ман.
Гар рӯҳи башарро набарам ҷониби некӣ,
Ҳайф аст ҳамин ҳастии пучу абаси ман.
Ин қофиларо боз ба тавҳид бихонад
Аз дохили ҳар вожа садои ҷараси ман.

ДИДОР

Гармии бозор аст.

Гуна - гуна сухану зарби қаламҳову нафасҳо
ба ҳам омехтаанд.

Лек яқбора аз анбӯҳи садоҳо
як садои шипосу нарм ҷудо шуд, ба гӯши ман омад:

- Хоҳарҷон, вусмаи тар намехарӣ?

Ва ман нигоҳ мекунам. Устодам. Ин зани жандагӯш дӯш ба мо
дарси кимиё меод.

- Устод, шумо ҳам ба бозор омадед?

- Зиндагӣ...

Посуи ӯ соддаву кӯтоҳ аст.

Оҳ, аз ин вусмаи тар. Ман барои харидани баҳор омадам.

Чӣ қадар дер кардам.

Пушти ин панҷараҳои оянг

чишани даймоҳ аст.

* * *

Ғам ҳар чӣ хост, бо мани таслим мекунад,
Аз шери мурда зоғ кучо бим мекунад.
Себе, ки зери шонаи чап кардаам ниҳон,
Бо теги понамой ду тақсим мекунад.
Вайронаам, ки чуғз зи ман ваҳм мекашад,
Дастӣ кӣ мебиёяду тармим мекунад.
Кай мерасад ба пойғаҳи ҷовидонағӣ
Мирандае, ки хидмати тақвим мекунад.
Фардо ба ман таҷаллудӣ нав ҳадя медиҳад,
Яъне маро барои ту тақдим мекунад.

* * *

Дар қафасаи фикандаам кўҳнадили шикастаро,
Ҳадя намекунам ба кас ҷомаи обшустаро.
Раста ба раста мсбарад қавм матоъи фақрро,
Кўча ба кўча мекашад халқ вучуди хастаро.
Он чӣ ниёзи ман бувад, ҳайф, ки дар фурӯш нест,
Бори ҳазор сар задам ҷумла дукону растаро.
Равзана боз мекунад шоири умрбохта,
То дар уфуқ чаро диҳад чашми фурӯнишастаро.
Ишқ, чӣ дер омадӣ, баъди гузаштани баҳор,
Гард заду хароб кард ин гули деррустаро.
Омаданат ба чашми ман субҳтарини субҳдост,
Ҳеч надидам инчунин омадани хучастаро.
Субҳ, маро канор каш, Шамс, маро ба дор каш,
Ханда занам, раҳо кунам, сӯи ту ҷони бастаро.

То аз вучуди сабзи ту пайғом мерасад,
Барномаи баҳор ба анҷом мерасад.
Беишқ будан аст, дигар ҳеч, ҳеч, ҳеч,
Гарде, ки бар фариштаи бадном мерасад.
Чашмони андалеб, Худо хоҳад, ин баҳор
Бар шодбодии гули бодом мерасад.
Рӯзи азои ишқ – расидан ба васли туст,
Рӯзе, ки интизор ба фарҷом мерасад.
Пайдо намекунад асари он ҳабибро
Он корвони ишқ, ки аз Шом мерасад.
Рӯҳи саҳар тавофи гули сурх мекунад
Рӯҳе, ки бар ҳақиқати ислом мерасад.
Тилфон хамӯшу бар дили уммедвори ман
Хомӯшияш чу номаи эъдом мерасад.
Бар ёдам омад ин ки бигӯям: Салом, ишқ,
Акнун, ки субҳ мераваду шом мерасад.

БАҲОНАИ САБЗ

Гузашт, ишқ ҳам гузашт.

Гузашт, растухези сабзи ноз ҳам гузашт.

Гузашт, лаззати гудоз ҳам гузашт.

Гузашт наврасии позанини ман,
Фасонаҳои кӯтаҳу дароз ҳам гузашт.

Шабе, ки меваҳои наврасидаи биҳӣ

Зи шоҳаҳои тирамаҳ фуру шуданд.

Зи атри духтаронаи биҳӣ

Шабе, ки офтобаҳои лабқушода нозбӯ шуданд,

Момаи азизи ман

ба осмон сафар намуда буд.

Кунун пас аз убури солҳо

парандаҳо дубора меҳмони тирамоҳи

навсафар шуданд,

ба могами биҳӣ хабар шуданд.

Кунун парандаҳои ғамзада ҷанозаи баҳор мебаранд.

Таронаҳои носурударо

ба дурдасти беканор мебаранд.

Гузашт, нағма ҳам гузашт.

Садои пушти парда пир шуд.

Зи кунҷи хона соати қадима табли бисту чор зад,

Ба нағмаҳои ману ту дер шуд.

Биё ба ҳарфи «Шаб ба хайр»

рӯзро хулоса мекунем.

Гузашт, рӯз ҳам гузашт,

сӯз ҳам гузашт,

ишқ ҳам гузашт.

На! Ҳазор бор на!

Ишқ ногузаштанист.

Баҳор бо нишоти кӯдакона бозгаштанист.

Биё, баҳорро ба сина раҳ диҳем.

Биё, ки бо баҳонаҳои сабз боз ҳам

будани начибӣ хешро фараҳ диҳем.

* * *

Аждаҳо шуд ғами ман, то зи дарун хӯрд маро,
Оби оина чу ғирдоби бало бурд маро.
Хурд шуд, хурд шуду тўъмаи тимсоҳе ғашт,
Офтоби ҷафаси сина, ки пажмурд маро.
Ғурбати сардаму танҳои бепоёнам,
Дўстиҳои абас бештар озурд маро.
Рашки сад оина будам ба таҷаллорезӣ,
Дасти зангори касе омаду бистурд маро.
Он азизе, ки ба ман нақди амонат бахшид,
Қасди бистондан агар дошт, чӣ бистурд маро?
Аз гулӯ хун бичакониду ба побӯси ту рафт,
Шамъи сурхе, ки шаби ғурқати ту мурд маро.

Оинаро шикастам бо чурми баднамой,
Айби танам бубахшой, эй чони кибриёй.
Аз қуллаи тафаккур, аз чаннати тасаввур
Дар хоки раҳ фитодам охир мани ҳавой.
Қалби шикастаи ман хоҳад пиизишки дигар,
К - аз ғайб мерасад ў бо пайки мўмиёй.
Кай пеш мебиёяд баҳри қафаскушой
Дасте, ки мебарорад дилро ба рўшноӣ?
Чугзе ба номи «афсӯс» дар ин хароба боқист,
Акнун, ки кўч баста хубиву дилрабой.
Эй барф, боришат чист дар боғҳои хурдод,
Зангор бастаам ман дар айни босафой.
Қалби маро иваз кун бо қалби санги хоро,
Рӯҳи маро иваз кун бо қудрати Худой.

КАСЕ ЗИ НОҲИЯИ ОФТОБ

Охири обон аст.

Бачаҳои куча дар девор

расми хуршед мекашанд.

Аз ҳонаи касе садои хархаша меояд

Аз манзили касе садои магнитофон.

Пеши дарвозаи мо

охирин бор поз мекунаду механдад

Гули танҳои охири обон.

... Касе зи ноҳияи Офтоб меояд.

Эй мардум! Барои лабатон

чӣ қадар осон аст

гуфтани ҳарфи ҳақорат.

Барои гушатон низ чунин осон аст

шуниданаш.

Вале

гуфтани ҳарфи муҳаббат чӣ басте дуввор аст.

Шояд ҳақорате, ки самимист,

аз муҳаббати дурӯғ нақўтар бошад.

Шояд дағалиҳои бифиреб

бо назокати фиребо

дар мақоми баробар бошад.

Як субҳ ба фарроши ин маҳалла,

ки васлаҳои пираҳанаш

дили ҳарири моро пора мекунад,

як даста гули мехак хоҳам дод

ва ба кўдакчааш, ки дар аробаи кўҳна

музиқии чоруб заданҳои кўчарубонро мешунавад

ва аз ғубор ба дунболи субҳ мегирад,

китобаки худро

бо номи «То бекаронаҳо» ҳада хоҳам кард.

То бекаронаҳо

аз ин ғубор раҳе ҳаст.

Аз ин обон, ки ваъдаҳои саъодат намедихад,

ба навбаҳор раҳе ҳаст.

Охири обон аст.

Шаҳр ҳамёза мекашад.

Зи пилки панҷараҳо бӯи хоб меояд.

Ҷонам, нигоҳ кун, пардари як сў каш,

Касе зи ноҳияи Офтоб меояд...

Субҳ, субҳ, субҳ, набигрез аз ману дили нигаронам,
Ишқ, ишқ, ишқ, напарҳез аз тавофи каъбаи чонам.
Ёр, ёр, ёр, ёр, ёр, эй наҷоти қони гирифтор,
Кай шавад, ки оиву гӯй: Омадам, туро бираҳонам.
Дур мешавӣ, зи назар дур, эй уқоби кӯҳи такаббур,
Чун шикори ту натавонист, ҳайфи абрувони камонам.
Ҳеҷ кас нахост кушояд ин дили варақ -- варақамро,
Эй китоби нозили улвӣ, ман туро барои кӣ хонам.
Ҳар чиро, ки ҳақ бишумурдам, зиндагӣ бизад хати батлон,
Фарқи байни ботилу ҳақ чист, ростӣ, ҳанӯз надонам.
Ин на он манам, ки ту бинӣ, ин на он манам, ки ту донӣ,
Амр мекунад, ки чунин бош як мани дигар зи ниҳонам.
Вақти рафта нам ту қадам неҳ бори охирин ба мулоқот,
Зиндагӣ, биё, ба руҳи ман ҳам бишав, ки бўса ситонам.

* * *

Ваълайкум ассалом, эй субҳи ростин,
Хам шав, ки бўсамат, ёри шафақчабин.
Аз тоқи синае як дил рабудаам,
Дуздона мебарам дар зери остин.
Овах, чиҳо накард, пашри сафо накард
Таъсири офтоб дар боғи фарвадин.
Эй ёр, ёри хос, дар ин хазони яъс
Дар ман шукуфа банд, дар ман гул офарин.
Имшаб, ки меравам бар хоби шабнамай,
Як рӯйчо биёр аз барги ёсамин.
Қаҳри маро пазир бар ҷои лутфу ноз,
Заҳри маро бигир бар ҷои ангубин.
Он дӯст даррасид бо ҳадяи бузург
Он ҳадяаш чӣ буд: Фардои нозанин.

ДАР СУҒИ ГУЛПАРАК

Пушти шиша маҳфили хониши мургон нест.

Қурбоққаҳои хушбахт

дар ҳавзҳои тарона намехонанд.

Дар лаби бом гули қоқу

бо офтоб ишқ намеварзад.

Як гулпараки сурх

дар торҳои тортан гирифторм аст.

Як гулпараки сурх, ки дар он тарафи девор аст.

Ба наҷоти гулпарак

касе шитобон нест.

Барои ман, барои нафарам, ки дилаш дили намекунанд,

зистан осон нест.

Эй Худочон, чаро барои ман

дили бузург надодӣ.

Диле, ки гардиши мавзунаш

синаи офтобро меполул.

Диле, ки офтоби улвии имон буд,

Диле, ки шери найистон буд.

Чӣ қадар хору залил аст ҳолиё

дилаки нозуку худхораи ман

Дар наси пардаи шаб очизона метапад ситораи ман.

Гӯш кун, ҳеҷ кас намасояд.

Мефаҳмӣ?

Он садое, ки месуфт: Дӯстат дорам,

Садои сабзи муҳаббат набуд,

Садои наҳси риё буд.

Сукути ӯ ба дили ман хабари марги таманно буд.

Дӯст, эй дӯст, дӯст, дӯст.

Гӯш кун нолаи хуни маро аз таҳи пӯст.

Эй золими нишаста дар ниқоби меҳрубонӣ,

Эй чашмҳои сабзи ту зеботарин латифаи рӯхонӣ.

Бигӯ, ки мурдани як гулпарак вафоти муҳаббат нест?

Пас чаро дар чашмҳои беилтифоти ту

башорати наҷоти муҳаббат нест?!

ДАР СҮГИ УСТОД ЛОИҚ

*Дар ҳақиқат сад ҷаҳон будӣ, набудӣ як касе,
Душ дидам он ҷаҳон бо ин ҷаҳон бигриста.*

Мавлавӣ

Хабари марғи ту омад, ки ситонад ҷонам,
Пур шуд аз хотираи зиндаи ту анбонам.
Рафтиву танг шуд офоқ, кучо бигрезам,
Инак, ин ман – мани хурду ғами бепоенам.
Эй дар инсонии ту шаъшааи ирфонӣ,
Вой бар ман, ки на ирфонаму на инсонам.
Халқи меҳробшикаста, ки вузӯ меҳоҳад,
Ку садоят, ки дар он шуста шавад имонам.
Қофила буд парешон, ҷараси васл задӣ,
Бе ту бераҳа шавад маҳмили сарғардонам.
Ҳолиё дарк насозад, ки киро бохтааст,
Меҳани ғофили худбохтаи ҳайронам.
Шери танҳои ватан тарки найистон карда,
Шеъри ўро бикунад нола найи мижғонам.

САЛОМ, ЭЙ ЧОВИДОНА

Чарас-Мачнуни танҳои биебон,
Басе фарёд зад дар хомушистон.
Чи фарёде, ки бефарёдрас монд,
Гузашт он корвон, бонги чарас монд.
Чи марг аст ин, ки марги як нафар нест,
Магар ин як нафар кулли башар нест.
Ба дӯши хастааш тобути мо буд,
Ба дасташ қалби чун ёкути мо буд.
Ба ў гуфтам, ки эй дилбурдаи мо,
Чи хоҳӣ кард бо ин мурдаи мо.
Чу Исӣ, гуфт, бояд қон бубахшам,
Нафире бар наӣ сутхон бубахшам.
Бияфшонам садои рӯшанамро
Купоям қулфи гӯши меҳанамро.
Паёми ростин гӯям, ки хезад
Чаҳони кӯҳнаро аз ҳам бирезад.
Дигар зангӯлаи бедори мо ку,
Ба чилди пираҳан тӯмори мо ку.
Кучо рафт он ҳақиқатҷустаи мо,
Кӣ болояд дили ношустаи мо.
Кӣ бахшад субҳро оби таҳорат,
Кӣ орад дерхобонро башорат.
Чи фардосоз буду навнигар буд,
Касе аз субҳи фардои дигар буд.
Бурун аз ҷадвали тақвиму айём,
Баланд аз маснади Нохиду Баҳром.
Набуд ў мисли мо хурду маҳаллӣ,
Дар ин офоқ меҳмони туфайлӣ.
Намебошад ҷанубиву шимолӣ
Фурӯғи поки ишқи лоязолӣ.
Рисолат дошт моро васл кардан,
Рӯҷӯи қавмро бар асл кардан.
Зад оташ бо каломи кибриёӣ,
Дар ин андешаҳои ибтидоӣ.

Вучудашро қаҳонафрӯз овард,
Чу Ҷамшед омаду Наврӯз овард.
Падарчон, қалби танҳоям ятим аст,
Дилам дил нест, як гӯри азим аст.
Дилам дил нест, абри ҳарзагард аст,
Дар ин мурдод сарди сарди сард аст.
Худовандо, Чиҳилмеҳроби ман ку,
Ба регистон садои оби ман ку.
Насими субҳ пайке доду бигзашт,
Саломамро алайке доду бигзашт.
Диламро рӯи каф нозиду пар зад,
Садояш дар найистонҳо шарар зад.
Дарсги устои беназирам,
Чи гӯям аз бузургияш ҳақирам.
Чун абрам, номаи сӯғи баҳорам,
Дилам хоҳад ҳаме борам, ки борам.
Надорам заҳра, то гӯям видоят,
Қасам бар будани бемунтаҳоят.
Нубуғи шоирӣ мурдан надорад,
Биҳишт андӯҳи афсурдан надорад.
Салом, эй рафтанат ташрифи дигар,
Салом, урдибиҳишти тозаву тар.
Салом, эй кофару эй ринду бутсоз,
Мусулмониин мо бо ту шуд оғоз.
Салом, эй Лоиқи имрӯзу фардо,
Салом, эй шоири хуршеду дарё.
Салом, эй мӯҳтавои ишқу ҳастӣ,
Бимон бо соғари саршори мастӣ.
Бимон, моро ватандорӣ биёмӯз,
Саводи хешгандорӣ биёмӯз.
Бимон, қомусу фарҳанги муҳаббат,
Бизан бар чони мо занги муҳаббат.
Ту, эй Шеърӣ Аҷам, бошӣ, ки бошӣ,
Алорағми адам бошӣ, ки бошӣ.
Салом, эй марди роҳи бекарона,
Салом, эй ҷовидона, ҷовидона!

ЛОЛАЕ ДАР ҒОР

Ай урдибиҳишти босаховат!

Ту ба дастони ҳама раҳгузарон
як кўлбори рсвоҷ ҳадя кардӣ.

Ба чаманҳо гулпарак баҳшидӣ.

Ба бомҳои гили лолаарӯсак киштӣ.

Ту чун муаззини хуршед аз манораи кўҳ
башорати субҳ гуфтӣ.

Насимро чу нафасҳои нафиси фаришта нарм вазондӣ.

Вучуди хушки маро ларзондӣ.

Тақ! Тақ! Тақ!

Дари фартут нидо мекунад аз ғояти шодӣ.

Касе омадааст.

Касе, ки қанд ҳадя меорад ё на,

Касе, ки ҳарфи шакарпора ҳадя меорад.

Касе, ки пайванд дорад

бо ҳар чӣ хуби хуби заминиву осмонӣ.

Касе, ки меғўяд: Эй одамаки ғор! Биё ба хичлаи хуршед равем.

- Намсравам!

- Биё, равем!

- Намсравам!

- Биё, равем!

- Биё, ба чидани ревоҷ равем. Ё ба чидани қорч.

Дар сари кўҳ мазорест, ки шайхе тапҷост.

Мо аз ў мекурсем: - Байни тапҷоиву васл

чӣ қадар бояд рафт.

Ва ў ангушти ишорат ба самти бекарона хоҳад бурд.

Байни тапҷоиву васл

як дарахтест пур аз латта,

як дарахтест пур аз нури дуё.

як дарахтест пур аз ғунҷаи сўзони таҷалло.

Байни тапҷоиву васл

мешукуфад як гули сиб,

як гули гандум,

як гули номаълум.

Байни танҳоиву васл наққоше ҳам нишастааст ва бо риши
дарозаш меҳоҳад
ба осмон каманд андозад.

Байни танҳоиву васл
Ногаҳон як нафар овоз мебарорад: ИШҚ!
Меравам, маънии буданро
ман аз ӯ менурсам.

Тақ! Тақ! Тақ!
Дари фартути дили ман,
инак, овоз медиҳад зи гояти шодӣ.

Касе омадааст.
Касе, ки меғӯяд: Эй одамаки ғор,
биё, ба хичлаи хуршед равем.

- Равам? Чӣ гуна равам?
Ҳанӯз ман ба касе дар дунё
некӣ накардаам.

Ҳанӯз чирки дилеро нашустаам.
Ҳанӯз гард наафшондаам зи чомаи як одами афтода.
Ҳанӯз дар мазрааи ҳавлиямон вусма накиштам.
Ҳанӯз бо ту нарафтам ба хичлаи хуршед.
Ҳанӯз...

вақт мегузарад. Ҳанӯз дар ғорам.
Эй шабаҳҳо! Эй туманҳои чарогоҳи дур!
Ба ин омада (ё рафта) биёед.
Ба ин наққоше, ки дар байни васлу танҳой
лоиҳаи ишқ мекашад, гӯед,
Ба наҷоти ман дигарбора биёед.
Ва он лоларо, ки дар қафаси синааш фурузон аст,
ба ғор партояд...

Дилтанг шуд фаришта ҳам аз бечунуниям,
Шаҳре ба шӯр омад аз ин пурсукуниям.
Муллои бешарор ба набзам ниҳод даст,
Табларзааш гирифт аз ин сардхуниям.
Зан будани маро ба таҳи шубҳа мснихад
Нодилбарю содагию бэфусуниям.
Як пайкари ҳақираму як ҷавҳари мунир,
Ниме бузургиям ману ниме забуниям.
Оғозномае ба китобе навиштаам,
Хандед, раҳзанон, ба ману раҳнамуниям.
Ман ҷамъи ман баробари икс аст дар ҳисоб,
Сад файласуф хира шуд аз «зӯфунуниям».
Ояндаи азиз, диламро ба каф бинех,
Ҳамрӯзгори тустам, оре, кунуниям.
Як рӯз куди қулфи диламро зи бар бикун,
Эй соҳиби ҳақиқии ганчи даруниям.

* * *

Як таҷалло бизан, оинаи нишобурӣ,
То мубаддал бишавад девии мо бар ҳурӣ.
Дар бубастам, ки пур аз шаънаи ёр шавам,
То ба гумноии ман рашк барад машҳурӣ.
Кофарис, ки накардам, аламам меояд,
Ки расидаст дигар марҳалаи кофурӣ.
Ҳасрати мавҷ задан дар дили мурдобам монд,
Буданам қолабию зиҷағиям дастурӣ.
Баъд аз ин низ миёни ману ту хоҳад монд
Боз дурӣ, боз дурӣ, боз дурӣ, дурӣ...

ТО ФАРОХНОИ ХУРШЕД

Яъсҳо, яъсҳои обонӣ,
Ман чаро меваи обонмоҳам,
Ман чаро чокари тақвимама,
Ба иҷтимоӣ сияҳ пайвандам.
Ба замони дараҷда таслимама.
Эй ман, эй ҳасии ҳақир!
Ту метавонӣ маҷрои ҷӯйбори кӯчакеро
тағйир диҳӣ.
Метавонӣ ба гумраҳе гӯӣ: Роҳи ҳақиқат ин аст.
Метавонӣ пардаи ҷашми дерхобонро
ба субҳи тоза кушой.
Зиндагониро таҳрир намоӣ.
Метавонӣ кӯзаи пушги пиразанҳоро бардорӣ.
Нигаҳи фардоро
поку маъсум кунӣ,
рӯи хилқати мардумро самимият созӣ.
На, наметавонӣ.
Оҳ, аз ин яъс, яъси обонӣ.
Ой бечораи кӯчак!
Ёддорӣ, шабе ба ту саге дарафтод.
(саги маҷозӣ не, саги ҳақиқӣ)
Ту ҳам аз тарс давидиву фирор овардӣ.
Ҳамраҳе гуфт: Дарсго, нафарс, ки таронаҳояпро менарастидам,
набойд ин бошад.
Нафаре, ки мехостам ба рӯи ман
субҳро ҳадя кунад.
Зиндагии бемантиқро мавзун созад бо паёми латиф.
Одамонро раҳо кунад зи куюди тафаккури маҳлуд,
ба фарохнои хуршед барад.
Ба фарохнои хуршед меравем, эй дӯст.
Гулбаргҳои тақвим
чӣ қадар зуд барг – барг шуданд.
Шояд фурсате ҳам намондааст
барои аз қаҳолати хеш озод шудан.

барои сапед кардани деворҳои гиланлуд.
барои пираҳани доғи иҷтимоъро
бо фитрати мунаввари худ шустан.

барои ба хонаҳои хоб ангушт задан
ва қавми бепардору ба самти бедорӣ бурдан.

барои тулӯи лолаарӯсакро дар он сӯи қуллаи сина
табрик кардан,

Барои ба касе бори нахустин гуфтан:
Салом, эй хучастатар аз ишқ!

Ба фарохнои хуршед меравем, эй дӯст.

Ман чаро меваи обонмоҳам.

Меваи обон ширин нест.

Гули обон нухайи гунҷай фарвардин нест.

Яъси обон дорам, эй азизи урдибиҳишт.

Барои ман сухане гӯ, ки дар он таъми саъодат бошад.

Шояд ҳанӯз фурсати мо ҳаст

барои худро зи кӯрараҳҳо

ба роҳи бузург бурдан,

барои лаҳзаро бо ҳамеша пайвастан.

Ҳастии кӯҳнаи худро бори дигар

ба маҷрои поки субҳ супурдан.

* * *

Тақвими ман сар омад, падруд, фарвадинам,
Шабҳои шамъдонӣ, рӯзони ёсаминам.
Баъди ҷанозаи ишқ, баъди ғуруби гулҳо
Ман боз ҳам намурдам, баргӯй офаринам.
Бар ақли ман наёмад дарки сиришти мардум,
Оё ман аз қучоям, ақли ҳамин заминам.
Ишқам на ишқи комил, дардам ҷӣ дарди ботил,
Бар одаме намонам, деғу париву ҷинам.
Бо он ки беҳаётам, бар зиндагист меҳрам,
Бо он ки худ мамотам, бар марг ҳаст кинам.
Андар иҳотаи шак, бо ин дили мушаббак,
Оре, на аввалинам, оре, на охиринам.

Аз оинаи бефусунам гурезам,
Зи таъқибии чурми фузунам гурезам.
Ба фардо намехоҳам, эй нозири роҳ,
Ба бигзаштаҳо аз кунунам гурезам.
Дилам буд, маъшуқайи субҳ бошам,
Аз ин орзуи забунам гурезам.
Дигар «ишқ» - ро аз луғат берун орам,
Аз ин қуллай сарнагунам гурезам.
Маро аз баҳори ҷунун пеш карданд,
Ҳам, инак, зи фасли сукунам гурезам.
Дилам гуфт: кофист раҳ гаштани ман,
Аз ин мурдаи ғарқи хунам гурезам.
Ман он ғори жарфам, ки аз чашии хуршел
Фақат бар дарун, бар дарунам гурезам.

МАТЛАЪИ САБЗИ ЗИНДАГОНИ

Салом субҳтарин, субҳтанин, субҳи яқини ман!

Салом, эй ки дар тамоми зарротат
тулӯи одамият пайдост.

Салом, эй ниғаҳи шаффофат
паёми чашмаҳои улвӣ!

Салом, эй бозгашти нозанини таманно
ба дили сӯғвори ман.

Ба чашмҳои ту савганд! Муборак бошад омаданат
ба зиндагии бебаҳори ман.

То ту меандешидам,
ки тақвими ман пур шудааст.
оина хутбаи заволи маро мсхонад.
субҳ-мафҳуми қадимсст, ки дар хотираҳоям боқист.
шодӣ – гӯшвори тилоиям буд дар рӯзгори тифлӣ.

То ту меандешидам, ки ҳама пиранд; осмону замин, зиндагӣ,
баҳору ҷавонӣ.

Ҳама бешаъшаанд: ҳарфҳо, хандаҳо, ниғаҳҳо, суратҳо, ботинҳо.
На, на, на! Ҳама пир нестанд. Ҳама бешаъшаа ҳам нестанд.
Як ман пирам. Як ман...

Ман эҳсос менамудам: хотима наздик аст.

Касе барои наҷотам дигар намеояд.

Вақте ки дарамро дубора бар дунё боз мекунам, мебинам,
зиндагӣ омадану рафтани бемаъност.

Ҳар киро дӯст гумон мекардам, ҳосиди дӯстнамост.

Пушти лабханди латифаш – хусумате пайдост.

Дар суханҳои малеҳаш – губори наҳси риёст.

Вой! Ин морҳо чаро
дар остини мананд.

Ман аз ҳама буридам.

Дигар натавонистам

ба касе салом гӯям,

ба сафои субҳ имон бандам.

Ҳастии сарладро табрик созам

бо расидани рӯзи нав,

хонаро рӯбам

ба эҳтироми омаданҳои покмақдаме,
оинаҳоро шӯям

ба ҳурмати чапме, ки рашики оинаҳост.

Бо шунидани занги телефун парвоз кунам.

На! Мегуфтам. Замони ҳавсала бигзашт.

Гулдонҳо дерест беобанд.

Агар касе гул меорад ба бараҳо хоҳам дод.

Агар касе салом меорад – ба бодҳо хоҳам биспурд.

Агар касе нома меорад – ҳаргиз ҷавоб нахоҳам гуфт.

Рӯзе зани ҳамсоя омаду гуфт: Хоҳарҷон! Рӯзнома деҳ.

Дар тоқҳои хонаи худ паҳн мекунам.

Рӯзнома? Рӯзномаҳо зарданд.

Падруд, эй муждаҳои кӯҳна,

эй мақолаҳои дилгир,

эй шеърҳои тақвими.

Ман низ рӯзномаи зардам, ки кас намехонад.

Ман низ рӯзномаи дилгирам – рӯзномаи ҳақири музофот:

пур аз дарди иҷтимоӣ,

ё на, пур аз ҳарфҳои ҳавоӣ.

пур аз вожаҳои сарду дағал чун алафи бегона,

пур аз ёва, пур аз афсона.

Ай офтоб! Ту ҳам рӯзномай, аммо

бо хутути кибриӣ.

Дар зеҳни ман шаб аст. Туро мутолиа кардан наметавонам.

Мебинӣ, дар ин беобиву бечарогиву бегазӣ

чӣ қадар ҷомеа чиркин шудааст.

Рӯҳҳоро дигар кӣ мешӯяд.

Кӣ дӯкони маърифат боз мекунад.

Кӣ имонҳои нимсӯхтаро

рӯшанӣ мебахшад.

Кӣ дилро мекунад ташҳис

дар ин гилҳои бечавҳар!?

Башар ба қуллаи баланди тамаддун расидааст.
Вале, афсӯс, дар ин қулла

як чизи ибтидой нест.

Як эҳсоси ибтидой, яъне меҳр.

Бӯи нинӣ чи қадар ширин аст,

бӯи пирӣ чӣ ғализ.

Одаму Ҳавво нинӣ буданд.

Башар нинӣ буд,

Гулӯх нинӣ буданд.

Осмон нинӣ буд.

Ишқ нинӣ буд.

Инак, инсоният фартут аст

ва тамаддун меваи пурнуқсонест

аз дарахти миллионсола.

Ман чӣ беҳудаам, ки аз олам

маъсумият ҷустам.

Чӣ қадар беҳуда (Ё на?) иффатамро ҳифз кардам.

Барои кӣ? Барои завол?

Барои фардос, ки чу рӯсабӣ ба покии фаришта механдад.

Барои мардуми беқиблае, ки чирк ҷустуҷӯ доранд

аз гиребони субҳ.

Ман магар ҳақ дорам хештанро

ба маҷрои фикр андозам?

Ман магар ҳақ дорам, ки аз қуллаи худ зер оям.

Ман магар ҳақ дорам,

ки хиёнат кунам ба ишқи Худо,

ё ки бар ҳақиқати худ?

Гоҳе андеша менамудам, ки бо чанд қурси заҳрогин

ба ин ҳастии бемаъноям хотима бахшам.

Чаро ман бошам, вақте ки дигар зебой нест,

вақте ки дигар имон нест.

Вақте ки фиреб узви комилҳуқуқидунест.

Вақте ки хиёнат зи вафо

дар мартаба болост.

Вақте ки накӯй - дар хулқи касе нопайдост,

Ман чаро бошам.
Боз ҳам меуфтам: Астағфируллоҳ, Тавба кардам, маро бубахш,
Худочон.

Хуб, аз ин ҳарфҳо дубора намеғӯям.

Ту омадӣ. Зиндагиро шустӣ.

Лаҳзоти ғамгинро дубора таъми саъодат додӣ.

Ту омадӣ аз қулаи таҷаммул,

Эй хурави тахайюл,

Агар наомада ҳам бошӣ,

Баъд аз ин меғӯям:

Салом, субҳтарин,

субҳтанин,

субҳи ростини ман!

Салом, бешабоҳате, ки ҷаҳони берӯҳ

бо ту рӯҳонӣ шуд!

Салом, эй ки саломи ту барои дили ман

матлаъи сабзи зиндагонӣ шуд.

* * *

Эй офтоби гармхун, тобон кун обони маро,
Эй сабзрӯҳ, оғӯш кун даймоҳи урӯни маро.
Бар рӯди рӯҳонӣ расон аз эҳтиёҷи ташнагон,
Бар чашмаи қудсӣ бигӯ сӯзи биёбони маро.
Васли ту кай мефаҳмадам аз дурдасти орзу,
Ҳачри ту медонад фақат рози шабистони маро.
Бечора васл аз беҳудӣ пар – пар заду ноком монд,
Васле, ки ҳаргиз ҳис накард оғӯши ҳиҷрони маро.
Милён диле бсмори ту, аммо дили фарзона ку,
Дар байни сад пайдо шинос, эй дӯст, пинҳони маро.
Бикшой чашмони маро бори дигар бар оина,
Бори дигар бар зиндагӣ барбанд имони маро.
Фатвои озодӣ биёр бар фитрати занҷирбанд,
Чун осмон бинмо васеъ, эй ишқ, зиндони маро.
Беҷону бесурат шудам, эй сурати қон, бозгард,
Хушбахт кун, хушбахт кун, хушбахт чашмони маро.

Ба ҷони ташнаи ман рӯдвора меой,
Ба зери шонаи чап санги хора меой.
Ҳуҷаста омаданат, эй фари ҳумоюнӣ,
Ки бар ҷабини мапи беситора меой.
Салом, дузди дили ман, ба дуздиат позам,
Ниҳон гурехтиву ошкора меой.
Бубин масоҳати ишқ, эй дили музофотӣ,
Мабош танг, ки бар беканора меой.
Ман аз фироқи Зарафшони ту Бухороям,
Кунун, ки хушк шудам, пора – пора меой.
Ту ҳамчу мири шавиву ба тангкӯчаи мо,
Чӣ гуна бе дафу чангу нақора меой.
Умеди офиятам гум шуд аз табибдавӣ,
Ба лаҳзаҳои пасинам чу чора меой.
Ҳазор шукр, ки аз чашми илтифоти Худо
Ту, эй нигоҳи иноят, дубора меой.

БАШОРАТИ ШУКУФОЙ

Рӯзи чандуми меҳрмоҳ аст,
Анори қай намедонад, ки ин офоқ чаро
гирифтори дарди камхунист.

Дар канори ҷўбор
алафи ваҳшии салому алайк
худ ба худ мегӯяд: Зард шавам ё нашавам?

- Нашав, нашав, ҷонам.

Биё, ба хотири ман сабз мон ду рӯзи дигар.
Биё, ба ҳурмати ман ханда зан ба ҷадвали тақвим,
азизи нотаслим.

Салом, эй дунё!

Салом, оинаи кӯҳнаву тасвири нав,
Салом, зиндагӣ, эй субҳи муборакпартав!
Дубора сӯи ту боз омадам, муборак гӯ,
Дубора замзамасоз омадам, муборак гӯ,
Ба он ки зинда шудам, боварам намеояд.
Зеро ки фикр мскардам, хандаи дурахшон
Ба шодбодии ҷашми тарам намеояд.

Туро дуруд, эй табиби ғайб!

Эй башорати шукуфой.

Эй ҳамосаи бемонанди зебой!

Ту ин мақбараи аҳди бостонро чӣ сон иморат кардӣ.
Чуғзи харобаро номи дигар додӣ: Тоири боғи биҳишт,
Азизи субҳсиришт!

Ба чашмҳои ман

чашмҳои ту кард ҳамдардӣ,

Эй таҷаллии нақўиву ҷавонмардӣ!

Рӯзи чандуми меҳрмоҳ аст.

Чӣ касе буд, ки афтодаи ранчуреро
қуллаи сабзи саъодат кард,

Дили раҳгумзадаеро

дубора солики тариқат кард.

НОМАИ НОИНТИШОР

Субҳро карданд дар ман ихтисор
Ҳамраҳони кофари зулматнисор.
Бо ҳақирон шину хезе доштам,
В-аз ҳақорат рехтам дар худ ғубор.
Ҳой чон, хуршедро таҷдид кун,
Ҳой дил, баргард бар самти баҳор.
Шаш ҷиҳат фарқ аст дар дули туман,
Осмон ҳам мекашад аз ғам сигор.
То ҳақиқат дар таҳи кафши риёст,
Бар наҷоти ӯ шитоб, эй ҳақгузор,
Як-ду абрешим фаротар мезанем,
Ишқ, бо ман нағмаи улвӣ барор.
Мебурам аз ҳалқаи бемоягон,
Меравам то худ аз ин бсҳудазор.
Мебурам аз фикрҳои бевузӯ,
В-аз шаку тардидҳои ҳақфишор.
Эй суҳанҳои тароватбохта,
Вожаҳои кӯзпушти сӯғвор.
Ҳарфҳо – берабту аз ҳам рехта,
Шеваҳо - пасмондаи перору пор.
Шеър меъроҷ аст, на афтодагӣ,
Ишқ- парвоз аст, на хоки мазор.
Рӯҳи ман, бори дигар гӯ, ассалом
Бар суҳан, бар нур, бар боло, ба ёр!
Бар нишони кӣ бифристам туро,
Эй дил, эй дил, номаи ноинтишор.

ҲАМОҒҮШИ ҲОЛО

...ва рӯзе акси моро

дар доираи сиеҳ хоҳанд гирифт.

Агарчи

ин начобати бетафсир,
ин муҳаббати оламгир,
ин нигоҳи ниҳоннаймо,
ин бадеъияти нотасвир,
ин вучуде, ки зи ҳар як сулули бедоран
зиндагӣ шаъшааи сабз мезанад,
дар чаҳорчӯбаи сияҳи марг намеғунҷад.

Эй мардум!

Вожаи “Ҳоло” чист?

Фалсафаи “ҳоло” – ро

кӣ ба ман шарҳ медиҳад.

Чаро ба эҳтироми “Ҳоло”

коре намекунем.

Тапиши набзи ҳамин лаҳзоро намешунавем.

Дар масоҳати васеи “Ҳоло”

гаптугузоре намекунем.

Чаро гули садбаргеро,

ки дар ҳошияи боғ ба сар мебарад, намсбинем.

Чаро зардолуи ситораҳоро

ки рӯи суфраи шаб мерезанд,
бо тахайюли дури ниғаҳ намсчинем.

Чаро ба тавофи дили ҳам дер мекунем.

Чаро ҳавсалаҳоро

дар оғози кӯча пир мекунем.

Чаро ба ҳам сухани меҳрубон намеғӯем.

Рӯзе

бар рағми эътирози ғурури худ

Ба ту, ки дӯстам намедорӣ, мегӯям: Дӯстат медорам.

Ин муроҷиати ман

ба ҳама офоқ аст:

Ба булбуле, ки бо сабки кӯҳна
 бехабар аз нағамоти асри атом
 ҳолиё ҳам нола дорад.
 Ба ниҳоле, ки нахустин бор ин фарвардин
 зи мавҷи гул гулола дорад.
 Ба осмон, ки чу маҷбурият гузид ҷовидониро,
 Ба мардуме, ки зи барномаи атвор ихтисор намуданд
 меҳрубониро.
 Ба ҳар касе, ки истифода мебарад
 Ё дар тоқча барои намоиш ниҳодааст
 Зиндагониро.
 Биё, ҳоло бошем.
 Биё “Ҳоло” – ро саҳт оғӯш кунем.
 Дилро, ки аз вазидани андӯҳ
 ковок гашта буд,
 орзучӯш кунем.
 Биё, зи пушти қафас
 Нағмаи довудии мурғи бсномеро
 гӯш кунем.

СУБҲИ КУШОДИ ПАНЧАРАҲО

Бори дигар издивоҷ бояд кард
бо шабнам, бо райҳон,
бо гулҳои ваҳшии беном.
бо офтобе, ки мелағжаду дуздона мефарояд
аз лаби бом.

Субҳи кушоди панҷараҳост.

Субҳат ба хайр, раҳгузари ғамгин,
чаро мегириӣ?

Барои он ки ба донишкадаи иқтисоду тиб
дохил нашудӣ?

Барои он ки ба оши наҳор дер намудӣ.

Барои он ки гӯшвори тило гум кардӣ.

Барои он ки зи яхдони холият шабу рӯз
қашшоқӣ фарёд мезанад?

Барои он ки чайбҳои бевазифаи ту
навои лаззатовари хиш-хиши пулро намешунавад?

Барои он ки соати дастат (чун соати дилат)
аз кор мондааст?

Ман? Оре, ман ҳам мегириям.

Барои он ки дигар

Соати чори саҳар

азони булбуле зи масҷиди сурхи гул
дили беҳавсалаамро тапиш намебахшад.

Медонӣ, бадбахти чист?

Вақте ки нуршигифттарин мӯъҷиза одӣ гардад.

Масалан, як гули баҳманро аз таҳи барф тамошо кардан.

Бефараҳ нинии якрӯзаро ба даст гирифтан.

Мисли як одами дақёнус будан дар асри атом.

Ё дар осорхонаи Бритониё

беътибор гаштан

гӯё, ки ҳамарӯза дар ин ҷо бошӣ.

Ё номаҳои кӯҳнаро оташ задаи,

яъне бисоти хотираро пок сӯхтан.

Эй хоҷаи вақт!

Чаро дузидӣ

Маъсумии нигоҳамро,

Маъсумии пиндорамро,

Маъсумии садоямро,

Маъсумии латифи нафасҳоямро.

Ту пирӯз шудӣ.

Ба ин иҷтимоъи олуда

мани рӯҳонӣ

оқибат пайвастам.

Чунон ки маҳбусе

ба тирагии зиндон мекунад одаг.

Чунон ки оинае акси зиштро ҳам

тасвир менамояд.

Чунон, ки кирме

лар себи сурх умр мебарад.

Чунон, ки як алафи бегона

дар ҳошияи сабзи чаман мсрӯяд.

Вой, аз таҳи кафши оҳанини замон

як гули сурхро наҷот диҳед.

Бори дигар издивоҷ бояд кард

бо имони шабнам,

бо имони гулҳои ваҳшии беном.

бо имони рӯшани хуршед,

ки нозил мешавад ҳар субҳ

аз лаби бом.

Субҳи кушоди панҷараҳост,

Субҳи дохил шудан ба зиндагии шаршараҳост.

Субҳи рафтан ба самти шабнам,

рафтан ба самти имон,

рафтан ба самти туст.

Яъне ҳанӯз ҳам дилам

як хона орзуст.

* * *

Падруд, эй сабоҳати шабнам, салом, шом,
Падруд, эй ки кардй падрудро салом.
Аз номи ман салом бар, урдибиҳишти ман,
Фардо ба лолаҳои афифи канори бом.
Эй рашки қулла, баҳри ғуруре, ки мекунӣ,
Як рӯз меравам, зи ту мегирам интиқом.
Ояндаро чи гуна раҳонам зи наҳси нанг,
Ҳоло, ки бар гузаштаи худ дорам эҳтиром.
Падруд фасли оина будан, маро бубахш,
Зеро сафои оина ҳам мешавад тамом.
Эй шър, ту ғуруби маро мекунӣ тулӯъ,
Эй ишқ, ту ҳаёти маро медиҳӣ давом.

* * *

Рафтем, биёмезем бо вусъати нопајдо,
Бо олиҳаи хуршед, бо роиҳаи саҳро.
Хуршед, шабехун зан бар ғори ғариби ман,
Фатҳи мани одӣ кун, эй аз ҳама беҳамто.
Дар дидаи охурбин дирузаму мозиям,
Дар дидаи охирбин фардояму пасфардо.
Кибрам ҳама аз аҷз аст, инкори ман аз иқрор,
Яъне, ки ниёзам ман дар пардаи истиғно.
Бо қавм папаймојд, бо ҳеш наосояд
Ин чавҳари беқолаб в - ин қолаби бемаъно.
Ман қитъаи ҳафтумам, эй қитъакушои ишқ,
Бикшо, ту маро бикшо, паймо, ту маро паймо.

НОТАМОМ

Бо ту ҳарфе дорам, эй ишқ.
Бо ту ҳарфе дорам, эй фардо.
Бо ту ҳарфе дорам, эй гули садбарг.
Пеш аз он ки ба гӯши ман
 зи пушти дар ояд
Сурфаи марди мусофир – яъне марг.
Эй ақл! Эй файласуфи шир!
Аз туву фалсафаат дилгирам.
Ту харобам кардӣ
 ба ҷои ин ки кунӣ таъмирам.
Чӣ қадар одӣ будан зебост.
Одӣ андеша намудан,
 одӣ суҳан гуфтан,
 одӣ пӯшидан.
Шодиву гуссаву ҳичрону васлро одӣ пазируфтаи.
Одиву содаву самимона дӯст доштан.
Кош, мешуд
 фикри худхораро бадарға намудан.
Дили худро зи сина кандану берун гузоштан.
Дар ин қарни асабонӣ
Меравам, меравам ба ҷустуҷӯи меҳрубонӣ.
Дӯст, мебинӣ,
Дарахти себи ҳавлии мо дар ин субҳи зимистон
чӣ қадар гунчишкзор аст.
Дар вучуди пираш
 гунча - гунча гуруру меҳру ифтихор аст.
Ин дарахти малакутӣ
 салони таронаҳост.
яъне ҳанӯз дар дилаш оҳанги баҳор аст.
Бо ту ҳарфе дорам, эй ишқ.
Бо ту ҳарфе дорам, эй фардо.
Бо ту ҳарфе дорам, эй гули себ.
Ҳоло, ки дар қафас таронаи фироқ мехонад
 як андалеб.

Метавон бе ишқ ҳам рафтан давоми роҳро,
Баҳри бемеҳре намсарзад кашидан оҳро.
Чун ҳама будан чӣ душвор аст баҳри чун мане,
Боз бар бар кўчаи гафлат мани огоҳро.
Нангаристӣ аршро ё дарди гардан доштӣ,
Эй, ки дар чоҳе тамошо карда будӣ моҳро.
Баъд аз ин ҳаргиз наову дарди кўҳафкан маёр,
Ишқ, рав, лигар мадеҳ заҳмат мани худкоҳро.
Чашмҳои ту наёмад бар тавофи чашми ман,
Эй ҳаҷат ботил, магар гум кардай даргоҳро?
Ҳоҷате набвад, ки номашро канам рӯи нигин,
Ман, ки дар ёқути дил ҳақ кардаам Аллоҳро.
Қосиди ман бош, фарвардин, ба фардоҳо расон
Баъди бидрудам саломи духти обонмоҳро.

* * *

Омадам, ки нағма сароям, нағмаҳои ман нашунидӣ,
Садқаи машоми латифат, бӯи ёсуман нашунидӣ.
Омадам, ки оина бошам, то шавам муфассири чашмат,
Аз ҳақиқати ниғаҳи ман рози хештан нашунидӣ.
Рӯ ба рӯи ту сила бахшанд, в – аз қафо тапончаву силӣ,
Андар ин набарди заъифон бонги Пилтан нашунидӣ.
Офтоби саркаши мағрур бар саломи панҷара н – омад,
Ларзаи маҳини диламро пушти пираҳан нашунидӣ.
Нимашаб садои кӣ омад, балки нолаи телефон аст,
Хоб кардӣ, эй зи ҳама хуб, оҳи шабшикан нашунидӣ.
Ишқ, ишқ, ишқ, кучоӣ, дури дури дур чароӣ,
Растухези сабзи танамро аз таҳи кафан нашунидӣ.

БОРИ АВВАЛ

Бори дигар ба саломи ёсуманҳо алайк меғўям.
Бори дигар милоди лолаарўсакро
дар лаби бомамон табрик мекунам.
Бори дигар чеҳраи нозуки фарвардинро мебўсам.
Бори дигар ба кўчае меравам, ки гулпаракҳои ринди булҳавасан
чӣ будани ишқро медонанд
ё намедонанд.

Бори дигар...
Аслан ин бори дигар гуфта нам ҳақиқат нест,
Ҳамааш бори аввал аст.
Бори аввал сухани одии бешироя меғўям:
Зиндагиро дўст бояд дошт.
Зиндагиро ба хоҳири ёсуманҳоаш,
Ба хоҳири лолаҳои арўсаку настананҳоаш.
Ба хоҳири хандаҳои нуқрагуни субҳи фарвардинаш,
Ба хоҳири лаҳзоти чу ёдҳои касе ширинаш,
Ба хоҳири кўчае, ки гулпаракҳои булҳавас
ба самти зебой бол мезананд,
дўст бояд дошт!

Зиндагиро дўст бояд дошт
ба шукри будани фархундаи модар,
ба шукри ҳастии хучастаи тифлон,
ба шукри субҳ, ки талиҳои имон аст.
ба шукри шаб,
ки андешаҳои дури маро
лаззати меъроҷ медиҳад,
ба шукри васл, ба шукри ҳиҷрон.

Ҳой, эй дил, дилаки ношукр!

Нигоҳ куи,

Вақте ки дар вучуди як нафар

Ҳама асолати ҷавонмардӣ,

Ҳама зебоии потасвири фарвардин,

Ҳама нескўии олам хулоса мегардад,

зиндагиро дўст бояд дошт.

Кош, аз фалсафаҳо барканаму сода шавам,
Яшти гул хонаму ҳамқисмати шаббода шавам.
Зиндагӣ шодии худро, ки дарс аз ман дошт,
Ба пазируфтани ғамҳои вай омода шавам.
Буданам оинае буд, ки зангори гирифт,
Ку зудояндаи зангори, ки озода шавам.
Ҷода охири шулу ҷуз ҳеҷ дар анбонам нест,
Дар бошад, ки раҳмӯзи дигар ҷода шавам.
Ту ҳидоят бикун, эй дӯст, ки шокири гардам,
Баъд аз ин бўсагузори руҳи сачҷода шавам.
Манам он қуфли дари роз, ки кудан донӣ,
Ба ҳама баста шавам, баҳри ту бикшода шавам.

* * *

Падруд, ҳабиби дил, дил мурд зи ҳичронат,
Дил мурд, муборак гӯ бо куштани осонат.
Дар хотири чашми ман чашмони ту монду бас,
Чашмони ту монду бас – Савганд ба чашмонат.
Шаш сӯ шакарuston шуд аз ҳарфи шакаррезат,
Моем чу най нолон дур аз шакарustonат.
Гуфтӣ, чӣ барам ҳадя бар шодии милодат,
Як шаъпаа шодӣ деҳ бар ҷони ман аз ҷонат.
Милоди навам додӣ, з-ин беш чӣ меҳоҳам,
Як лолаи сурх овар, эй сабзу тар обонат.
Як лолаи сурх овар аз он тарафи сина,
Сад наргису сад лола беморату қурбонат.
То васл нарафтан чист аз васл фаро рафтан,
То васл нарафт охир, ишқи туву ирфонат.
Рафтам, зи пасам гуфтӣ: Эй рафтаи босор!
Нақши қадамавро шуст фаррош зи долонат.

Маро, эй шеър тармими дигар кун,
Ба чашмони Худо бар ман назар кун.
Дилам аз хона рафту пас наомад,
Бирав, бар хонааш ўро хабар кун.
Чаҳон сиркост бо ин турпихўй,
Ҳар он чи турш мегўям, шакар кун.
Салом, эй зиндагй, эй ёри беаҳд,
Маро дилбастатар, дилбастатар кун.
Агар хоҳй ба шаҳри ишқ рафтан,
Ба чашми ман, ба чашми ман сафар кун.
Маҷў чурмам, ки чурмам рапки ҳусн аст,
Ту ин оёти раббонй ба бар кун.
Ба қалби ман, ки чун мамнўйгоҳ аст,
Иқозатномаат додам, гузар кун.
Биё, эй шеър, эй овози Фардо!
Ба марги ман, ба марги ман зафар кун!

* * *

Аз лаҳза то ҳамеша роҳи гузар надорам,
Эй бесуроға, то ту хатти сафар надорам.
Гуфтам туро ба шиква: Аз ман хабар надорӣ,
Асли ҳақиқат ин аст: Аз худ хабар надорам.
Чун ҷӯи пушти хона холиям аз тарона,
Маҷрои нав надорам, мазмуни тар надорам.
Афтодаам раҳораҳ аз пешпои қисмат,
Чашми бузург дарам, аммо назар надорам.
Озодият муборак, эй ҷони ношикебо,
Дар илми сабр кардан чун ту ҳунар надорам.
Як реза дил чи хоҳад аз бекарони офоқ,
Хулқи малак надорам, ҳӯи башар надорам.
Охир кучо тавон рафт бо кӯчаҳои чиркин,
Афсӯс, пар надорам, афсӯс, пар надорам.

МАРО ХУЛОСА НАКУН, ЭЙ ИШҚ!

Инак, маро хулоса кун, эй ишқ,

Инак, маро хулоса кун, эй дунё.

Инак, маро хулоса кун, эй лаҳзаи ғуруб,

Эй марг!

Ғули обон мерезад дар ҳошияи фикрҳои бестаровати ман
барг, барг, барг.

Чӣ гуна бошам,

Чӣ сон ба будани беҳудаам идома кунам.

Чи гуна нур бигӯям, ки қамъи зулмотам.

Қосиде баъд аз ин намеорал

хатти наҷотам.

Ё на, меорал.

Салом, эй тасаллои охирин!

Эй садое, ки маро бори дигар ба зиндагӣ хондӣ.

Эй нигоҳе, ки нигоҳамро

ба самти зебой баргардондӣ.

Эй вучуде, ки буданат ба иҷтимоъи сиёҳ офтоб мерезад.

Ба зиндагии бетачалии мо

Дастҳоят савоб мерезад.

Кош, ин салом ҳеҷ гаҳ падруд намедошт,

Кош, ин садои шодоб

зи ғуши ташнаи мо дур намерафт.

Кош, ин нигоҳ самтро тағйир намедод.

Кош, ин вучуд бо адам намепаиваст.

Кош, он дастҳои сабз намепажмурданд.

Кош, кош, кош...

Барои рӯзро хушбахт кардан

будани хуршед кофист.

Эй ягонатар аз хуршед!

Будани хуршедии нафаре кофист,

Ки гирд гаштани замин маънӣ дошта бошад.

Ҳаракоти ҳуҷайраҳо, гардиши хун, задани набз одамонро
ба авҷи рушд барад.

Омаданҳои баҳор ба зиндагонӣ мазмуни тозае бахшад.
Паёми субҳ - паёми таваллуди нур
дар қалбҳои тираи мо гардад.
Мурғаки хуфта дар он сӯи қафас нағмасаро гардад.
Ин тақопӯи ҷовидонаи мардум мӯҳтавое ёбад.
Ишқ – ин орифи вораства барои самоёу ваҷд самое ёбад.
Биё, фазоро болоем.
Биё, ҳар бор худро
чу китоби нахонда бикшоем.
Биё, сабзтарин ҳарфҳои оламро
ба ҳам писор кунем.
Дар зимистони замҳарир навбаҳор кунем.
Биё, зиндагонии башарро ба самти нур барем.
Ба дили ғамкашидаи мардуми офоқ
муждаи рустани сурур барем.
Маро хулоса накун, эй ишқ!
Маро хулоса накун, эй дунё.
Маро хулоса накун, эй ғуруби нурбарандоз!
Маро дубора бикун оғоз!

САЛОМЕ БА БЕИНТИҲОЙ

Салом, эй субҳ, эй пайки раҳой,
Салом, эй ишқ, эй беинтиҳой.
Чи рӯзон, ки бар сар бурда будам
Пур аз талвосаи ой – наой.
Зи нушти панҷара бар гӯшам омад
Муноҷоти сапеди рӯшноӣ.
Ба оғӯши афифат мегурезам
Аз ин ташвишҳои иҷтимоӣ.
Насозад хомаи машшота таҳрир
Рухамро дар салуни дилрабой.
Чу набвад рангу бӯи кибриёӣ,
Чӣ чои рангу бӯи кимиёӣ.
Бишуд сад барг садбарги дили ман,
Ки мегӯй фақат ҳарфи ҳавой.
Биханд, эй ҳарфҳоят, печ дар печ,
Ба ман – бар содагию якҷабой.
Биханд, эй дар тилисми худ гирифтор,
Ба маъсумии фикри ибтидоӣ.
Чу дар ирфон ҳам инсонӣ – худоист,
Агар барҳақ ту инсонӣ – Худой!
Биё, дасти саломат деҳ ба дастам,
Раҳе то ман кушо аз худгарой.
Ба рафтан, меравӣ, эй дӯст, падруд,
Вале бар омадан кай мебиёӣ.
Биё, мазмуни нурони хуршед,
Фароям бар аз ин бемӯхтавоӣ.

Биё ба куштани кобус, эй азони саҳар,
Ба мағзҳои шаболуда рӯшани густар.
Ба ман иҷозаи рафтаи биёр то Ландан,
Дуруд бар ту, аё қосиди фурузонфар.
Бигуфт муршиди ман: Эй равонаи Мағриб,
Ба кўлбор бинех офтоброву бибар.
Чун офтоб нашуд чокари мусаллами ӯ,
Дар он қазираи абрист ранги хокистар.
Бале, сипос туро, муршиди ҳумоюнфол,
Ки медиҳӣ ба мани раҳнишин дуои сафар.
Надод шарқ вузӯям дар обшори шафақ,
Чӣ сон шавам таҳи борони ғарб тозаву тар.
Тулӯби тоза набахшад тамаддуни мағриб
Ба ман, ба он ки гурубидааст дар ховар.
Маро зи дидани фисқу риё таҳорати чашм
Шикастааст, барои вузӯям об овар.
Биёр лолаи ифғат зи қуллаи имон,
Биёр оби таҳорат зи чашмаи бовар.
Миёни машриқу мағриб намениҳам сарҳад,
Ки як замини Худо ҳаст ин ҷаҳони дудар.
Ба ишқ гӯӣ, ки девор аз миён бардор,
Биё чу Исии рафта ба шодбоши башар.
Ай одамони сапеду сиёҳу сурху кабуд,
Ҳуҷаста бод ба сад шакл ваҳдати ҷавҳар.
Муроди ман зи сафар хешро шинохтан аст,
Сӯи ҳақиқати худ мекунам сулуки дигар.

* * *

Аз паси хона мерасад шарфаи пой офтоб,
Эй дили субҳбохта, хез, шитоб кун, шитоб.
Хоби абад, ки дар пай аст, хез ба ҷашни зиндагӣ
Гӯй, ки чист зиндагӣ баъди ҳазор соли хоб.
Бо нафасат варақ бизан шоҳкитоби сурхи гул,
Варна муқова меканад нохуни бод аз он китоб.
Қалби чу чархболи ман, меҳру умеду ишқро
Чун хати таҳният бирез сар - сари кӯчаи савоб.
Шамс ба ҳаққи хидматаш пайса нагирад аз замин,
Хайру сахо нисор кун, лек маҷӯ, маҷӯ ҷавоб.
Боз ба шавқи мақдаме об занам ба саҳни дил,
Ё ба қудуми рӯзи нав об занам ба кӯча, об.
Бори дигар кушодаам ҳафт дари маҷозро,
Аз паси хона мерасад шарфаи пой офтоб.

* * *

Аз андӯҳи ман бар нишотат салом,
Ба падруди беилтифотат салом.
Набуданд боре ҳамоғӯши ашк,
Ба миҷиғони беҳиссиётат салом.
Накарданд кизби туро пардапӯш,
Ба чапмони беэҳтиётат салом.
Ба уивони Исӣ чаро осий,
Ба дурии дасти наҷотат салом.
Зи ҳар як сулули фурӯмурдаам
Ба ҳар як сулули ҳаётат салом.
Аз ин равзани танг чун чашми мӯр
Ба хуршеду бар коинотат салом.
Ба ман ҳадя бифрифт оинас,
Ки гӯям ба Шохи Наботат салом.
Шабеҳи кий, эй чу худ бешабсҳ,
Надорам сухан бар сифотат, салом.
Худоҷон, маро вақти падруд нест,
Ба Наврӯзи кӯҳнаработат салом.

ДАР МИЁНИ ҲАСТУ НЕСТ

Лаҳза чамъи лаҳза чамъи лаҳза чист?

- Зиндагист!

Лаҳза тарҳи лаҳза тарҳи лаҳза чист?

- Кўч бастанҳои мо бар нестист.

Чанд бор аз ҳаст то нест

мекушояд чатри оламгирро нилуфари субҳ.

Чанд бор абри шукуфа

менишинад дар лаби дарвозаи мо -
дар дарахти себу гелос.

Чанд бор аржангсимо мешавад

он сӯи тирезаи ман бутгаи ёс.

Чанд бор

атса хоҳад зад шафақ

вақте ки меояд бурун аз хонақоҳ.

Боғ дар боғ, барг дар барг, шох дар шох.

Дӯст, оё атсаи хуршедро бишнидай.

Ман фаро рафтам дигар аз ҳолаи шак,

Офтобо, боз кун чатри мушаббак.

Чанд бор овоз мехонанд

дар ҷашни чаман хайли ҳазорон.

Чанд бор

осмони абрии урдибиҳишт

як гули мастурро дар пушти девор

менамояд бўсаборон.

Чанд бор овоз мехонад зи пушти панҷара

мурғаки беноми ман.

Фурсаги чандин чакомак монда то фарҷоми ман.

Чанд бор аз ҳаст то нест

рӯ ба меҳроби ҳақиқат

чун мусалло хешро мегустарем.

дар фарози орзу мсърочи зебо мекунем.

чанд бор аз нардбони аҷз поён мешавем,

боз боло мепарем.

Чанд бор аз ҳаст то нест
аз лаби мо мебарояд ҳарфи козиб,
Чанд бор оина дигар мекунад тасвири моро,
Чанд бор оби фусун дар косаи сар
фолбиниони ғалатбин рӯйгардон мекунанд
косаи тақдири моро.

Ёр, эй ёри самоӣ!
Дар миёни ҳасту нест
Мерасад оё саломи ман,
Мерасад оё алайки ту.
Дар миёни ҳасту нест
Менишинам интизори посухи лаббайки ту.

Ёр, эй ёри самоӣ!
Дар миёни ҳасту нест
аз чӣ танҳо оташи кину хилоф аст.

Балки дар он сӯи ҳасту нест ҳам
чаннату дӯзах, ки ҳаст,
боз ҷангу ихтилоф аст.

Одамӣ дар иртифоъи рушди фарҳангу тамаддун
Ишқро месозад аз дил ихтисор.

Ишқ дар бигзаштаи умри башар монд.

Ишқ дар ояндаи умри башар шояд намсояд,
Ман киро меҷӯям аз беҳудазор.

Ёр, эй ёри заминӣ,
Дар миёни ҳасту нест.
Як хиёбон аст, орс, як хиёбони дарози соярушан.
Мову ту бояд,

раҳ ба раҳ дар ин хиёбон гул нишонем.

Эй сафоӣ чавҳарат оинаи Хурмузд,
Бояд аз оинаҳо зангори зулматро равонем.

Дар миёни ҳасту нест
Бигзарем, эй дӯст ё монем...

РҶЗИ ИШҚ

Рафтад бевасияту бемерос
Рӯзони бесаъодати баҳманмоҳ.
Бисёр зистему ҳанӯз, эй дӯст,
Аз таъми зиндагӣ нашудем огоҳ.
Тақвими исавӣ бикушо, бингар,
Имрӯз рӯзи тантанаи ишқ аст.
Бодоми пушти оина навҳат шуд,
Қуз ӯ дигар кӣ ҳамтанаи ишқ аст.
Пурсид як нафар, ки кият имрӯз
Бо Рӯзи ишқ кард муборақбод.
Гуфтам: Ниҳоли сабзхати бодом,
Гунчишку зоғу худҳуду барфу бод.
Ҷуфт: Барҳақ, одами хушбахтӣ,
Зеро ки ҳалқабанди муҳибонӣ.
Бо нардобони мӯъчизаи ихлос
Раҳ мебарӣ ба қуллаи инсонӣ.
Ин кӯлбори ишқи маро, афсӯс,
Чашми аҷузи чарх мушаббак кард.
Бар сидқи ман гӯбори риё ношид,
Туф кард, туф ба рӯи чақомак кард.
Аммо набояд оҳ кашиду мурд,
Дар зодрӯзи ишқ биё, бошем.
Табрикномаҳои муҳаббатро,
Аз чархболҳо ба замин пошем.
Бар нонфуруши гӯлаҳиву гулбур,
Бар мардуми аробакаши бозор.
Бар дастҳои бози гадои пир,
Чун дастагул ба қойғаи бемор.
Бар қонамози зоҳиди хилватшин,
Бар рӯи як қанозаи махмалпӯш.
Бар роҳи кӯчарӯби куҳанҷома,
Бар марди қору ҷайби тӯҳиоғӯш.
Садҳо ҳазор чашми гурубида
Бӯсад ҳуруфи номаи табрикӣ.
Дар рӯзи ишқ халқи саодатманд
Хонад ба ҳам чақомаи табрикӣ.
Ингуна ҳадя рез зи анбонат,
Эй рӯзи покҷавҳари баҳманмоҳ.
Ҳарфи маро фуруғи ҳақиқат деҳ,
То ман фасонаро бикунам кӯтоҳ.

**АЗ
ГОХВОРА
ТО
МОХВОРА**

ГУЛИ СИПОС

Дӯст, бо дастаи мижгон
Абрхоро, биё, ба пушти уфукҳо ронем.
Дар табассумкадаи наргису нилуфари субҳ
Гимни хуршедро, биё, хонем.
Ин сахар чӯйбори навхат
мебарорад саводи рӯшан.
Аввалин бор дар баробари
нози афифи як гули печак
ба ларза меояд
дар синаи касе дили таҳамтан.
Майнаи ширинкоме
дар сари минбари марҷонии олуболу
қасидаи нишот мегӯяд.
Дар сари гӯри наве мерӯяд
алафи нозуки салому алайк,
алафи хайрухуш намерӯяд.
Ман ба толори сояву рӯшан хоҳам рафт,
Ки дар он чо ними мардум шояд
Зиндагонии азизи худро
Баҳри бад лидани ман мебахшанд.
Ними дигар шояд
ба нағз дидани ман.
Ман ба онҳо гули сипос ҳада хоҳам бурд.
Гули сипос ба оне, ки дӯст медорад.
Барои чашми ҳабибаш, ки чашмҳои маро
дуруди рӯшан гуфт.
Барои пайки начибаш, ки
ба даймоҳи бенаҷобати ман
саломии гарми гули баҳман гуфт.
Барои хонуми диловаре, ки чандин мах
мениҳад дирам ба дирам,
оқибат мехарад китобаки камзарфи маро.
Зомини кафши кӯдакони ваям,
Зомини чомаи пашмини зимистонаи ӯ.

Саҳари хушбахте,
Ки мустачоб шавад дар замини ташна
дуои борон,
меравам, бо сухане мегирам
бори нӯҳ чархро зи шонаи ӯ.
Гули сипос ҳадя хоҳам бурд
ба ҳамоне, ки бадам мебинад,
барои ёди маро дар дилаш гузар додан,
барои сӯзи маро ҷой дар чигар додан,
барои он, ки бо бадӣ ҳам бошад,
мекунад зикри номи ман, яъне
мебарорад маро ба олами рӯшан
зи қаъри дахман хомӯшӣ,
барои рӯҳи маро бурданаш ба сӯи нофаромӯшӣ,
гули сипос ҳадя хоҳам бурд.

Гули сипос ҳадя хоҳам бурд
Ба тамоми сипосманду носипосон,
Ба шиносу ношиносон.
Ба ҳамоне, ки чашмҳоямро
шеваи дигари дидан омӯхт,
бо нигоҳам ҷӣ қадар таҷрибаи зебо кард.
Ба дили ту, ки бо дили ман
Баъд аз ин робитаи мустақим пайдо кард.
Гули сипос ҳадя хоҳам бурд
Ба касе, ки тамоми некии олам
сифоти аслии ӯст.
Ба ту, оре, ба ту, эй дӯст.

Дер зй, эй модари фархундаам,
Васл кун бо ишк тори кандаам.
Ман, чй чои ман, ки хатто обу гул
Гӯядат: бар хурмати ту зиндаам.
Осмонидомано, дар доманат
Хар кадам хирман зад ашку хандаам.
Оксигенам бахшиву захрам чабй,
Эй дарахти сабзи поляндаам.
Асли аслй, фаръ шуд пеши ту фар,
Фарруху фарзонаву фархундаам.
Сахт ноҳамвор мондам, гарчи вақт
Метарошад рӯзу шаб бо рандаам.
Ин тафоҳур чуз тамасхур нест, нест,
Аз чунин будан басе шармандаам.
Ишкро пардохт кун танҳо ба ишк,
Эй дили бар ишк ноарзандаам.
Дар ҷавоби ишқи бемиқдори ту
Чун кунам, оҳ, эй ба бечун бандаам.
Раҳ ба раҳ дар рафтаҳои ман бимон!
Нав ба нав боз ой аз ояндаам.

Омӯз, асри бисту як, фарҳанги бо ҳам зистан,
То ҳол натвонистааст одам чу одам зистан.
Инак Сиёвушони нав берун зи оташ н - омаданд,
Дар ин чаҳони рӯсабӣ натвон чу Марям зистан.
Бигзаштам аз умри абад, узрам нех, эй ёри самад,
Боре чавонмардӣ бикун, бигзор як дам зистан.
Аз дурдасти кибриё он ёр фармояд маро
Бо лӯъбагони бешарар дар ин чаҳаннам зистан.
Хуршедро табрик кун бо чашни милёнсолагӣ,
Бахт аст, эй яктотарин, бо ту дар олам зистан.
Дар ибтидо будам зулол, охир чаро гаштам залил,
Мехостам, мехостам зебо чу шабнам зистан.
Шояд бақои як нафас беҳ ӯшад аз умри абас,
Ҳаргиз надорад моҳият бисёр ё кам зистан.
Фардо насиби мову ту андӯхи танҳо мурдан аст,
Ҳоло биёб, эй ҳамзамон, шодии тавъам зистан.

МУҲРИ ГУЛИ МИНО

Дуи дубора ба дунё салом меғӯям,
Ба офтобу ба дарё салом меғӯям.
Дилам чу хуччати сурхи баҳор пеши шумост,
Ба муҳри он гули мино салом меғӯям.
Баҳортар зи баҳорам миёни чиллаи дай,
Ба гунча-гунча таманно салом меғӯям.
Ба эҳтироми нигоҳи ханӯз шаффофат
Ба субҳи оинаполо салом меғӯям.
Губори пастхами сифлагон бияфшондам,
Ба он баланду мубарро салом меғӯям.
Зи чашми наҳспазиро умеди хайрам нест,
Ба чашми нағзпазиро салом меғӯям.
Ба килки айб раҳи килки ғайб натвон баст,
Ба дасти кӯмаки боло салом меғӯям.
Бипурс тарчумаи ишкро зи кафтархо,
Ба масчиду ба калисо салом меғӯям.
Дусад алайки ту омад ба як саломаки ман,
Ба лутфҳои Таъоло салом меғӯям.
Ба шодбоди ту, эй ваҳйи ҷовидонаи ишк,
Ба зиндагиву ба фардо салом меғӯям.

ИШҚИ БЕБУРҲОН

Нафаре мепурсад: Хушбахтӣ?

Меғӯям: Хушбахтам.

Хушбахтии маро

мусиқии ширинтарини олам -

мусиқии нафас,

мусиқии садо,

мусиқии нигоҳи тифлаконам тасдиқ мекунад.

Хушбахтии маро

тутҳои дар кади кӯча сафкашида,

ки ба ояндаву равандагон «хуш омадед» меғӯянд,

тасдиқ мекунад.

Ва як дарахти тавонои отифиву бихиштӣ,

ки дар паноҳи хумоюниаш

умр мебарам, тасдиқ мекунад.

Номи ин наҳл модар аст.

Хушбахтии маро

гулдони гулоғӯши рӯи мизам тасдиқ мекунад.

Ва ҳар касе, ки дастагул дар даст

ба чонибе мешитобад.

Агарчи он гулҳо

ба нишонии ман намеоянд,

Агарчи он гулҳо

бо ману зиндагии ман шояд

рабти мустақим надоранд,

аммо дар нишоти ману хушбахтии ман

сахми зебо мегузоранд.

Зеро ханӯз ҳам нафаре бо нафаре дар дунё

меҳр парвардаву гулпайванд аст.

Эй дил, дили азиз,

Пас месазад, ки мову ту ҳам бошем,

Пас месазад, ки мову ту нав-нав тапиш кунем.

Пас месазад, ки боз газал гӯем.

Ҳар кӣ бо кори накӯе
рӯхи Ҳурмуздро навозад,
(бидуни он, ки варо бишносам,
бидуни он, ки маро бишносад),
сахм дорад, сахми бисёр муборак
дар нишоти ману саъодати ман.

Ман ба ӯ мегӯям:

Эй иртифоъи сунъи Худованд,
Эй аз тасавури ману садҳо чу ман баланд,
бигзор бо ҳузури гу бузург шавад
чуғрофиёи меҳри ман,

имони ман,
иродати ман!

Беш аз ин дар тазаккури бахтам
чӣ далел оварам, намедонам.
Дӯст, бе ҳеч асос бовар кун,
Ишки бебурҳонам.

Биё, василаи дил бастанам ба дунё шав,
Муаллифи ҳама оғозҳои зебо шав.
Чу ишқро набувад мактаву хулосаву хатм,
Нахустномаи сад дoston таманно шав.
Ба асри марғи муҳаббат, ки омадӣ, фармо,
Дар ин ҷаҳони тунукмағзи мо ҳаюлло шав.
Барор ҷанги қадими ҷаҳорхонаи дил,
Ту дастгоҳи навини ғуборполо шав.
Ғули муҳаммадиям аз фироқ сад барғ аст,
Шамими васлрасон, бўсаи Масеҳо шав.
Дар ин фазо, ки шару фитна сар барафрозанд,
Насими куфрбарандозу наҳспиро шав.
Ба ҳамла пош бикун иттиҳоди аҳриманон,
Миёни пич-пичашон наъраи Ахуро шав.
Умеди ҷумлаи офоқ як туӣ, як ту,
Ҳамеша дар лаби ман ҳам салoми фардо шав.

ОХИРИН НУСХАИ МУҲАББАТ

Чӣ қадар мо мутамаддин шудаем.
Кӯдакони навсухан ҳам
бо телефонҳои чайбӣ
дар масофаи якчанд сантиметр ба ҳам
мавҷпайванд мешаванд.
Ҳар нафас бо чунин мубодилаи олой,
бо ҳамин ғӯфтугӯи нодаркор,
бо ҳамин қилу қоли бечавҳар
хурсанд мешаванд.

Асри меъроҷи тамаддун
мегузорад пеши мардум ҳазор барнома.
Мекунад чашми саморо
фурудгоҳи таҳайюр

асри пурхангома.
Тахният меғӯям,
ки рӯи боми шумо
ба ҷои лолаарӯсақ баъд аз ин
мохвора мерӯяд.

Шеърӣ асри бисту як ҳам
Чу духтарони нимурёни кӯчаву хиёбонҳо
бе мачозу гулӯвву истиора мерӯяд.

Ҷодаҳо мерахшанд
аз ҷилои ҳазору як мошин.
Гирд мегардад бо суръати қайҳонӣ
ҷарҳи асри мутамаддин.
Инак, эй тундравон,
Ман шуморо як дақиқа зи роҳ медорам.
Ман фақат мецохам,
нафареро ба ёдатон орам,
Нафареро, ки ҳеҷ гоҳ намедонистед.
Тифли танҳоеро,
Ки дар яғимхонаи маъюс дарахтеро
оғӯш мекунад.

Бо ҳамин хоҳиши оғӯши волидонашро
лаҳзае чанд фаромӯш мекунад.

Ман фақат мехоҳам,
Мӯсафедеро аз фаромӯшхонахо
ба ёдатон орам.

Мӯсафеди хонаи пиронро,
Ки ба тилфони рӯи мизи долон
дергаҳ менигарад,

Ба касе мехоҳад занг занад,
Аммо ба кӣ?

Ин чаҳон ҳафт миллиард аҳоли дорад,
Ин чаҳон ҳеҷ кас надорад.

Ман фақат мехоҳам,
боз ҳам ба ёди шумо
бевазанеро орам,
ки нони ширмоли махро
хар шаб ба кӯдаконаш
таксим мекунад.

Рӯзу шабҳои бефурӯгашро
ба чунин сарнавишти беҳуршед
таслим мекунад.

Ман фақат мехоҳам мову шумо
андешем
дар сари як сухани бисёр беороя:
яъне меҳр.

Ҳамчунон бостоншиноси нақбкан
фикрҳои дилшикофи ман ҳам
дар сиришти ҳама мечӯяд
вопасин бозмондаҳои меҳру шафқатро,
Охирин нусхаи муҳаббатро...

Ох, эй дарё, ки дар пой уфук сар мондай,
Бо ҳазор ожанги хоно тозаву тар мондай.
Рӯи аврокат дурахшад соядасти офтоб,
Дар кафи хоку гил имзои мунаввар мондай.
Сахт бадном аст ҳар тардомане, аммо на ту,
Қудсии мо, Марями мо, покгавҳар мондай.
То кучо хамвор рафтӣ, эй азизи роствар,
Дар гулӯгоҳе ту ҳам монанди мо дармондай?
Таҳнишинии гуҳар дидему ҷавлонхези хас,
Мисли мардум рутбахоро нобаробар мондай.
Чанд шаб бурдам нигоҳамро ба меҳмонию ту,
Рӯи дастурхони бозат моҳу ахтар мондай.
Ҳамчу Мансури Аналҳақгӯ ба лабҳоят мудом
То қиёмат шеваи Аллоҳу Акбар мондай.

БАШОРАТИ НАВ

Ман дар ин қаҳтии имону қиматии ишк
Ҳама муҳаббати худро ба шумо, эй мардум,
ройгон мебахшам.

Ба шумо, ҳамгузарон,
ки аз дӯконҳои пасткӯлаи худ
ба ҷаҳон менигаред,
ва ман андеша мекунам,
ки дар ин хонаҳои коғазии бебунёд
мешавад зиндагониро саҳт огуш кашид,
ба висоли баҳори сабз расид,
орзуҳои ҳарире густурд,
мешавад шоҳсори хотираҳоро ларзонд
бо насими нафиси ёди касе.

Мешавад бепарво
Рафтани умрро мушоҳида кард?
- Оре, намешавад.

Аммо наметавонам
Шуморо аз ин дӯкони залолат
начот бахшам.

Ба шумо, пурчигарон,
мардҳои ҷавлонхоҳ,
ки дар захираатон ҳар чӣ меҳрубонӣ хаст,
дар кӯчаҳо, ба чор тараф пош медиҳед.

Вақте ба хона меоед,
Дар кӯлборатон фақат дашном мондааст.

Ба шумо, ҳамсафарон,
Ки аз саҳар то шом
аз як мағоза то мағозаи
дигар шитоб мекунед
дар ҷустуҷӯи коло.

Ингуна мешитобам
Ман низ бо шумо.

Аммо чӣ қадар мову шумо
таъхир кардем
дар ин чаҳорсӯ
дар ҷустуҷӯи ҳамдигар,
дар ҷустуҷӯи худ,
дар ҷустуҷӯи Ӯ.
Ба шумо, навнигарон,
ки барномаи ҳастии башарро меҷӯед
андаке таҳрир кардан.
Лек барномасозии гардун,
Балки барномасозҳои заминӣ нагузоранд
ин кӯҳнарабоби номукамалро
нав ба нав таъмир кардан.
Ман дар ин ҳақтии имон
дар дил андӯхтаам
сад хирман кӯҳи меҳрубониҳо.
Биёед, аввалин рӯзи офариниширо ёд кунем.
Яъне дар ибтидои асри бисту як
Бори дигар башорати тулӯи ишқ
расонем зиндагониро.

Чанд бисмил будан, эй дил, бояд аз нав боз шуд,
Чун ту бисмиллох гуфтӣ, хотима оғоз шуд.
Пирии мо чист, оғози ҷавонии нав аст,
Боядат навчодаву навсабку фардосоз шуд.
Ҳар сулулам бо сулулат ёфт хушбахтии васл,
Рӯхи ман бо рӯхи ту, эй субҳ, ҳампарвоз шуд.
Бохабар шав, то ту ҳам ҳар авҷпарвози тухӣ
Ҳар кадар то осмон ҳам рафт, ҳокандоз шуд.
То садои исавии ту расид, эй сабзҷашм,
Ғунҷаи сурхе, ки пушти парда дорам, боз шуд.

Бар хок, ба гул, ба хор савганд,
Бар панчу шашу чаҳор савганд.
Бар сиву се мӯҳраи дурахшон
Бо номи азизи ёр савганд.
Моем чу субҳи субҳагардон
Шабнамкадаи нигор, савганд.
Хушбахтгарин каси чаҳонам,
Бар реши дили фиғор савганд.
Бар ҳурмати ҷашми ту шудам сабз,
Бар омадани баҳор савганд.
Имрӯзи ману хамешаи ман,
Бошӣ, ба пареру пор савганд.
Бовар нақунӣ ба ҳарфҳоям,
Ғарҷӣ бикунам қатор савганд.
Дар байни ману ту, эй яғона,
Соқит шуд аз эътибор савганд.
Бе ҳеч қасам ту асли ишқӣ,
Ҷоно, ба сӯе гузор савганд.
Бо номи ту мурдаму намурдам,
Савганд, ҳазор бор савганд.

ҲИДОЯТ

Биё, ки бо нафарони абадӣ дӯст шавем,
Масалан, бо баҳор.

Баҳор баъди даргузашти ту ҳам
сад хазор соли дигар,
балки бештар аз он,
Худо агар хоҳад,
навсабзу хуснхирман
як даста гул ба доман
бо як чаман иродати рӯшан
ба тавофи ту боз меояд,
ба тавофи турбати махзунат меояд
охирин Мачнунат.

Ту тасаввур намекунӣ,
ки баъди сад сол
чӣ касе ёди туро хифз мекунад.

Дар сари мардумони булғачаби қарнҳои оянда
бо чӣ андеша чарх мегарданд
мағзҳо, мағзҳои навтаркиб.

Шояд ба аҳли фотехашон
масъалаи ҳалшудае метобад
ҳикмати нотамоми гандуму себ.

Ту тасаввур намекунӣ,
ки харфҳои гуловези туро
дигар касе дар таҳи дил намекунад такрор
ғайр аз ҳамин баҳор.

Пас биё, бо нафарони абадӣ дӯст шавем.
Масалан, бо хуршед.

Ғар садои туву симои ту
аз тамоми наворҳои ҷаҳон кӯр шавад,
боз ҳам

дар навори хотираи офтоб мемонад.

Ғар касе аз заминӣён
баъди номи ману ту
аломати савол бигзорад,
осмон бетардид
аломати Ҳитоб мемонад.

Зеро, ки осмон

мисли наворбардор
бо дастгохи бебадали хуршед
моро ба навори осмонӣ гирифтааст,
яъне ба навори ҷовидонӣ гирифтааст.
Эй азизе, ки баъди ман ба ҷаҳон меояи,
маро тамошо кун

дар навори офтобу маҳтоб,
дар навори шабнам,
дар навори мавҷгардони об.

Таронаҳоямро

харф бар харф бихон,
дар хутути ҳар барг,
дар кафи дасти гули ошиқи печон,
дар саломи гули баҳман,
дар ҷароғи гули қоқу,
балки дар оинаи барқади ҷӯ.

Мебинӣ, фосила нест

дар миёни тую ман.

Пас биё, бо нафарони абадӣ дӯст шавем.

Эй дили ғофил!

Гуш биспор бар башорати ғайб.

Дӯст омад, ба шодии қадамаш

Он зари сурхро барор аз ҷайб.

ҲИКМАТИ ҚАДИМ

Агар чизе бихоҳӣ, аз Худо хох,
Дихад раҳмат, набидҳад, ҳикмати ўст.
В-агар аз бандааш чизе бихоҳӣ,
Дихад миннат, набидҳад, зиллати туст.

Гузашт давраи ман гуфтанат, наноз, эй дил,
Чу нозпарвари ёре най, наёз, эй дил.
Хатост, ҳукми ман, оре, ту бо яке нозӣ,
Ба дигарон набувад харгизат ниёз, эй дил.
Ба ғайри ишк, ки бар ту ҳамеша содик монд,
Дигар кият диҳад ин кадр имтиёз, эй дил.
Биё, ки аслтар аз асл як туй, эй ишк,
Хучаста бод туро ишқи бемаҷоз, эй дил.
Ту ҳам замона, ки нав шуд, каломи тоза биёр,
Фасонаҳои кӯҳанро нақун дароз, эй дил.
Ба сурма гарчӣ таяммум кунад ҳазор карат,
Рамузи қуфр диҳад чашми бенамоз, эй дил.
Барои он, ки дилаш мазҳари ҳақиқат шуд,
Як аст роҳи фарангу раҳи Ҳичоз, эй дил.
Тамоми умр тапишномаи ту чамъ намуд,
Пизишки дил шавад охир баёзсоз, эй дил.
Чу нонавохта торест қалби ғафлатманд,
Дар он бирешими ноҷӯр ҳам навоз, эй дил.
Хуруфро, ки бувад устухони хушки майит,
Бихон дуои масеҳиву зинда соз, эй дил.
Ба шукри шеър, ба ҳаққи Худо, ба ҷурмати Ишк
Тапиш бикун, тапиши тоза боз, боз, эй дил!

Ишк марг аст ва ё фотиҳаи мелодам,
Мурдаму зинда шудам, гӯй муборакбодам.
Ба абас бар туйи бемехртарин таъна задам,
Ки чаро дӯст надориву накардӣ ёдам.
Худ сазовор набудам, ки маро ёд кунанд,
Ба муридӣ нарасидам, ки диҳанд иршодам.
Дили бахшандаи ман арзи иродат дорад
Ба ҳамон дида, ки нодида гирифт эродам.
Бетафовут нафишон даст ба ояндаи ишк,
Марҳамат кун, бинамо бештар истибдодам.
Дигарон санг фиканданду ту як шоҳаи гул,
Ман на аз санг, ки аз зарбаи гул афтодам.
Лаззати ломутаноҳӣ ба ман аз ҳаҷр омад,
Хӯрдаам оби бақоро зи кафи чаллодам.
Ҳеч кас хубтар аз Ҳофизи шӯрида нагуфт:
«Ман аз он рӯз, ки дар банди туям, озодам».

То ба кай хокистаролудӣ,
биё, озар шавем,
Бар шавем аз хирагии худ,
фурузонфар шавем.
Душманӣ варзиданат бо чадвали
таквим чист,
Борҳо поён шудем, эй дӯст,
инак, сар шавем.
Ахтарон гуфтанд: шаб тобути
рӯзи рафтааст,
Дар сари тобути рӯзи мурда
гулчанбар шавем.
Рӯзхора шуд дили бекораи бехудагард,
Худкушиҳо мекунем, он дам, ки
худпарвар шавем.
Охир аз толори ороиш ба берун
по ниҳем,
Қисмро оростем, инак, паи чавҳар шавем.
Бори дигар нақшаи чуғрофиёи дил кашем,
Андар ин рӯзу шабони танг паҳновар шавем.
Чанд навҷӯй қунам дар кӯҳназори
фикри худ,
Ишк меҳоҳад, ки, эй дил, мову ту
дигар шавем.

Ало, эй рострав, рашки уқобӣ,
Маро ҳам дар чабин хатти хитобӣ.
Сириштатро варакгардон намудам,
Савоб андар савоб, андар савобӣ.
Ало, эй номаи аз ғайб нозил,
Тамомии саволамро чавобӣ.
Ичозат дех, дами дигар бимонам
Дар ин фасли чаманханди гулобӣ.
Адӯ гӯяд, ки гарди сӯзише нест
Дар ин шеъри тунукмагзи китобӣ.
Чӣ ҳам гӯям, ки он бечора дорад
Хамин як ихтисоси айбкобӣ.
Ачаб кайфияте дорад муҳаббат,
Агар маҳкум шуд бар бечавобӣ.
Най ту бо дили ман ҳамситора,
Ту бо ман то абад ҳамофтобӣ.

ЗАНЕ ДАР НИМАРОҶ

Зане бармегашт
аз зиёрати гӯри модар.
Хамаи меҳрубонии дунё
он ҷо монд
зери санги мармар.
Ашки занро зи рухаш пок менамуданд
Бо панҷаҳои сарду харошандаву дағал
бодҳои моҳи озар.
Нигоҳи зан ҷӣ қадар саҳт шабоҳат дошт
ба нигоҳи қумрии танҳое
дар шоҳаи бесаодати як дараҳти лоғар.
Осмон, осмони чашмқалопесаи хашмин
барои ҳамла пеш меомад
хамчунон деви ҳафтсар
бар сари ин заифи муштипар.

ОҒОЗ

Ҳарчанд ин маҳаллаи хоқолуд
Бебахра аз тулӯи тамаддун монд.
Аммо шафақ зи масчиди фартуташ
Ҳар субҳидам азони мунаввар хонд.
Аммо баҳор кард варо гулпеч
Дар парниёни ёсуману хулбӯ.
Аз китфи гулнисори дарахти себ
Амвочи гул фитод дар оби чӯ.
Ҳар дам зи остини насим омад
Атрии фатиру кулчаву чаппотӣ.
Он рӯҳи рустоии ӯ чо шуд
Дар ин таронаҳои музофотӣ.

Ишк, эй муршиди ман, номаи иршодам дех,
Мурда ҳам бошам агар, хуччати милодам дех.
Ёдат, эй ёр, раҳи фикри маро мебандад,
Муждаи бар шудан аз панҷаи чаллодам дех.
Охирин бор ба ман некии беҳамто кун,
Аз фаромӯшии худ шаммаяке ёдам дех.
Бидех озодиям охир ба дили силсилабаланд,
Нав ба нав силсилаҳо бар дили озодам дех.
Аз ту бигрехтанам ҷониби ту рафтагхост,
Ё маро соз ва ё баркану барбодам дех.

Сарфи харзаҳо кардам давлати чавониرو,
Интизор биншастам ёри ормонино.
Пеши по хурад хуршед хар кадам ба санги абр,
Бар замин занад дунё завқи осмонино.
Васли мо чӣ маҳкам буд, эй баҳори савсанмуҳр,
Аз ту чун пазироям қатъи ногаҳонино.
Дар чаридаи таквим чанд баргаке монда,
Бишнавам зи оина шиҳаи хазонеро.
Аз канорае бинам зиндагиву тӯфонаш,
Панчаам накард, афсӯс, ламси зиндагонино.
Осмон фишонад даст бар ғуруби хокиён,
Чашми ӯ намедонад сабки меҳрубонино.
Духтарам, гули себам, офтоби Наврӯзам,
Бар ту мекунам табрик фасли аргуворино.
Боз ҳам, бимон, эй шеър, эй василаи эҳё,
Як ту зинда медорӣ партави ниҳонино.

Ба бадеъият баҳорӣ, ба самимият чу борон,
Бишунидаам зи чашмат тапиши дили баҳорон.
Чӣ кунам, ки ҳеч кардан натавонам аз бароят,
Нашудам ягонаи ту, ки якеям аз ҳазорон.
Зи ҳазонвашон ҳазинам, ки ба зарда меҳурушанд,
Ту чаратсаи баҳорӣ ба вучуди интизорон.
Ба ҳазор лолаистон биравам, туро наёбам,
Ки ту лолаофтоби ба фарози кӯҳсорон.
Зарабони ман шуморад фақат он табиби боло,
Ки чуз ӯ шаванд хаста ҳамаи тапишшуморон.
Мани гармҷушро ҳам бинишонд амри тақвим
Ба сафи фусурдадилҳо, ба қатори бешаророн.
Ачал оядам, ки гирад, мани кӯҳнаро назирад
Нафасе, ки кӯч бандам зи ҳарими ёди ёрон.

СУРОҒАИ УСТОД¹

Бар кӯхи Чилмеҳроб рав, он арчаи танҳо бичӯ,
Дар Чашмаи Нийят нигар, хусни хати дарё бичӯ.
Рав, соядашро бихон дар барг-барги ҳар дарахт,
Устои Мачнуни маро аз чангали Лайло бичӯ.
Дар пеш чӯ, не дар ақиб, дар авҷ чӯ, не дар нишеб,
Он рафтаи ояндаро аз субҳи пасфардо бичӯ.
Он матлаи сабзи рабё, он нузҳати боғи бадеъ
Ин ҳост, ўро ҳар қадам аз вусъати ҳоло бичӯ.
Девонағӣ карду гузашт, фарзонағӣ карду гузашт,
Дар шеъри шамсошӯби ў тӯфони Мавлоно бичӯ.
Бо рафтаниш садчанд шуд оламрабоҳои ў,
Пеш ой то ворастиғӣ, ҷазби ҷаҳонпаймо бичӯ.
Шогирди ў будан маро, барҳақ, гулуви ман-манист,
Аз шамъ бар шав сӯи шамс, Ўро, фақат Ўро бичӯ.

¹ Устод Лоиқ манзури моянд.

ҚУРБОҚА¹

Нимашаб қурбоқае бедорхоб
Сар бурун кард аз миёни мурдаоб.
Бекасе, танхотарине дар ҷаҳон,
Монда мобайни замину осмон.
Ҳар нафас то Қаҳқашон мебурд роҳ
Бо ду ҷашми меҳрубону бегуноҳ.
Андар он ҷашмони маҳзуну пуроб
Зиндагӣ мекард акси мохтоб.
Охириин покии дунёро ханӯз
Ҳифз мекард он ду ҷашми шабфурӯз.
Пой дар гил мондаву ҷон дар гулӯ
Зодгоҳаш - ботлоқе гандабӯ.
Мурдаобе ваҳмноку роздор,
Ваҳшиву торику нопайдоканор.
Худ ба худ меғуфт: Бояд пар кашид,
Домани субҳи фурӯзонфар кашид.
То кай ин жулидагӣ дар мурдаоб,
Рафт бояд бар тавофи офтоб.
Ҷилваи гардунситезаш орзуст,
Дар алафҳо ҷастухезаш орзуст.
Ҳоҳад ӯ ҳам гулпаракбозӣ кунад,
Шабхиروмию сахарнозӣ кунад.
Маст хобад зери пой ёсуман
Як шаб андар маҳфили сабзи ҷаман.
Ҳоҳад ӯ ҳам пар барорад чун уқоб
Раҳ кушояд бар ҳарими офтоб.
Ё шавад он саркаши гардуннавард
Шаҳсавори абрҳои тундгард.
Ё ҷашад себи ситора шодком,
Охир аз қисмат ситонад интиком.

¹ Ин манзума бо ҳилоят ва хоҳиши коргардони маъруф Барзун Абдулраззоқ иншо шудааст.

Хоҳад, аммо хостан душвор нест,
Хостанро то тавонистан басест.
Хоҳад, аммо хостан хеле кам аст,
Пахта дорад гӯши гардун, маҳкам аст.
Хоҳад охир пар занад бо иштиёк,
Лек чун берун раҳад аз ботлок.
Нест уммеди начоташ, нест, нест,
Рӯшание дар ҳаёташ нест, нест.
Чашм зад, як қатраи ашқаш фитод,
Обро як қатра ашқ алвонҷ дод.
Қатраи ашқе, ки дорад хоюҳӯ,
Хоюҳӯи як дили имдодҷӯ.
Охирин бор осмонро бингарист,
Гуфт: Ё раб, мурд бояд ё ки зист?!
Чашмҳои гирдаш ҳайрону лол,
Боз ҳам меод бар гардун савол.
Чун наомад бар вай аз боло ҷавоб,
Рафт аз нав, рафт зери мурдаоб.

Хаста мешавӣ рӯзе, хаста аз тамаддунҳо,
Ҳаста аз Арастуҳо, хаста аз Фалотунҳо.
Дар замони компутар ҳамчу шохи динозавр
Дар музей ҳам набвад устухони Мачнунҳо.
Духтаре маро гӯяд, ин баҳор, эй хоҳар,
Дар ҳаётам афзун шуд чаҳ-чаҳи телефонҳо.
Нимашаб тапӣ, эй дил, шодмон зи пайки ғайб,
Як ту, як ту медонӣ лаззати шабохунҳо.
Ишқ низ меояд рӯи лолабарги дил
Чун чаратсаи шабнам аз даҳони гардунҳо.
Лаҳзае заифона, лаҳзае латифона
Дасту по занад фикрам зери фоилотунҳо.
Чашмҳои ман хоҳанд фатҳи чашмнорас кард,
Аз ҷавоб нагресанд ин шикастаконунҳо.
Дӯст, дӯст, кӯмак кун, бо ҳам, эй шафактаркиб,
Қалбҳои чиркинро мезанем собунҳо.

ШАҲРИ ИШҚИ БЕМАҶОЗ

Субҳи покдоманат
Сар ба сар садафбанд аст.
Шоми субҳагардонат
Чаши орзуманд аст.
Офтоби рӯғармат
Кулчаи Самарқанд аст.
Рез - рези боронат
Бӯсаи Худованд аст.
Хотири гуловезам
Бо ту саҳт пайванд аст.

Боз ҳам ба оғӯшат
Чун равам, равонам нест.
Хотирам чароҳат ёфт,
Заҳмбанди чонам нест.
Чаши интизорам нест,
Дастӣ гулфишонам нест.
Дигар он чӣ хоҳам, нест,
Дигар он кӣ донам, нест.
Он чӣ дӯш будам, ҳаст,
Ҳасту ончунонам нест.

Боз ҳам туро нозам,
Шаҳри ноз - нози ман.
Ноз кун, гачалло зан,
Рашки сад Тирози ман.
Сӯзи нотамоми ман,
Сураи дарози ман.
Асли ишқу ишқи асл,
Ишқи бемаҷози ман.
Бар тавофи ман н-оӣ,
Каъбаву Ҳичози ман!

АЗ БАСАР ТО БАСИРАТ

Чароги сабз фурузон шуд.
Ту ки дар мошинаи чашмрабо
аз тарабхонаи шабона бозмегардӣ,
дар сари чорроха хайронӣ.
Пеш - пеши мошини ту
марди нобиноие мегузарад
ва мебарад фикрҳои мунаввари худро
ба самти як овоз.
Ба самти овозе,
ки ба гулҳо медихад рухсати шукуфой.
Ба самти овозе, ки
чахонро мераҳонад зи беҳаюллой.
Ба садои фалаковез, ки монои
бонги шайпур аст.
Ба садое, ки чу ифшои муҳаббат
маҳину масрур аст.
ба садое, ки зиндагониро панҷ маҳал мешӯяд,
Чи саъодат, ки дигарбора таваллуд шудаму
дар гӯшам
ишқ азон мегӯяд.

Чароги сабз фурузон шуд.
Ту сари чорроха хайронӣ.
Ба кадом кӯча бояд рафт,
Ба кадом қибла бояд чабҳа соид,
Ба кадом чашм бояд
ҳақиқати барахнаи худро боз намуд.
Ба кадом даст бояд лолаи сурх ҳадя кард,
намедонӣ.

Аз кӣ бояд илми дидан омӯхт?
- аз ҳамон кӯри дурахшонботин.
Бо бузургии фақиронаи худ паҳш мекунад
хайбати пӯки туро
дар шахоматкадаи лимузин.

Чароги сабз фурузон шуд.
Пардаи гӯшро кушоед, эй пардагиён,
вакти азон шуд.

Ягонае чу ту дар ин дудар наёфтаам,
Баробари ту касеро дигар наёфтаам.
Ҳазор кардаму роҳе ба қалби бастаи ту-
Ба он қазираи касногузар наёфтаам.
Ба чор сӯ бидавидам ба фатҳи рӯҳи авом,
Аз ин даводави ботил самар наёфтаам.
Ба шаҳри мо кӣ харад қанди порсиямро,
Ҳако, ки муштариёни шакар наёфтаам.
Ниёзманди шакарҳои хокмолавро
Чи чои шаҳр, ки дар баҳру бар наёфтаам.
Маро ба акрабаки соатам мусобикаест,
Дар озмуни давидан зафар наёфтаам.
Тулӯъ ҳам, ки накардам, гуруб ҳам накунам,
Ман аз тулӯъу гурубам хабар наёфтаам.
Дигар зи чашми кӣ таҳмондаи ниғаҳ чӯям,
Чу чашмҳои ту фардонигар наёфтаам.
Шудам рафики раҳи ҳафт миллиард одам,
Вале нишоне аз он як нафар наёфтаам.

Гуноҳам сахт бисёр аст, мебахшӣ, намебахшӣ,
Ба дӯши нӯҳ фалак бор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Дар ин бомс, ки аз таҳрики фарвардин нашуд бедор,
Ҳамоно барфи перор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Дилам бо он ки бо ҳар як тапиш Аллоҳ мегӯяд,
Гаҳе анбози куффор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Касе баста, ки меҳоҳад зи қайди обу гил бар шуд,
Дар ин ҳалқа гирифтор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Ту фикри охират баҳо, ки ман дар фикри оғозам,
Вучудам орзузор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Дар ин торе, ки меҳоҳам муноҷоти ту бинвозам,
Ҳанӯз оҳанги он ёр аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Ду қарн аз сар гузашту ҳарфи ман аз мӯд хориҷ шуд,
Каломам бехаридор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Кушо фарҳанги сурхи дил, ки дар ҳар чор ҷилди ӯ,
Фақат як вожа такрор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
Дай омад, рафт ҳафт иқлим бар хоби зимистонӣ,
Ҳамин як гунча бедор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.

ТАБАССУМИ ХУДО

Охир, эй косвиди фархундасурӯш,
Сухане гӯй, ки дар пушти қафасҳои устухонӣ
мурғакони сурх

хушбахт шаванд.

Ту намедонӣ, ин чо

зери пирохани ман низ
мурғаки сурх ошён дорад.

Мурғаки аршии ман дар замин, ки
афғодаст,

аз чапу рост захмҳои хунҷакон дорад.

Дӯст, эй қуллаи сипехрбадӯш,

Дӯст, эй тозабоғи сабзхуруш,

Эй охири чабераи Ҳурмузд.

Ба зиндагонии бешаъшааи мо
сабоҳате армуғон овар.

Ба куфрзори мо

оя-оя садои сабзи он азизи бенишон овар.

Ба ин яtimi паси панчара ҳам

аз дидаи дарёии бомарҳаматат
гавҳари ноб ҳадя кун.

Сухани гарм биҷӯшон ба тани урёнаш.

Ба шаби бефасонааш

як офтоб ҳадя кун.

Медонам. Дар замин ҳам нафари

осмонниҳоде хаст,

ки бо дидани дилдораш

медурахшад чашми мардум.

Чунки бо чашми шафакхирмани ӯ

чашми Худо

ба қониби ману олам

мекунад гарм табассум.

ХОТИРАҲОИ МАҶРӮҲ

Маро баред аз ин шаҳр,
Зи шаҳре, ки ҳар канораву
 хар кӯчааш
гузаргаҳи оинабанди хотираҳост.
Богҳои гулхурӯҷаш
Пури симфониёи шаршараҳост.
Абрҳояш дар нигоҳам
 мармари макбараҳост.
Дарахтҳои ҳамоғӯши ҳамбару дӯшаш
 қатори панҷараҳост.
Ҳолиё шаҳр ҳамон шаҳр аст,
Аммо
Чашми ман нест ҳамон чашм,
Дили ман нест ҳамон дил.
Андар ин шаҳри бевафо,
кадом сода туро ёд мекунад,
эй дили ғофил.
Маро баред зи шаҳре, ки мекунад бедор
ранҷҳои азими рӯҳи маро.
Маро баред зи шаҳре, ки
 муҳибони захмбандаш низ
 марҳам намениҳанд
ин хотираҳои саҳт маҷрӯҳи маро.

Дар хошияи олам моем музофотӣ,
Дар барф ниҳон монда мисли гули чурготӣ.
Хушёр нагардидем он кадр, ки ин афлок
Андар сару рӯи мо силӣ заду шапнотӣ.
Афкори навонав дех, то пеш кашам худро,
Сад қарн қафо рафтам бо фикри хурофотӣ.
Дар ҳуққати оч, эй дӯст, ёқут фирист охир,
Беҳуда чӣ бифристӣ як кофила савғотӣ.
Дарвозаи шаб дорад сад қуфли тилло аз начм,
Аз ҳалқати маҳ доред, эй ҳалқи хароботӣ.
То субҳи қиёмат ҳам ором намегирад
Аз бурдани номи ту ин қалби муноҷотӣ.

Аз пушти сина дасти кӣ барканд лоларо,
Аз хомушии лола кӣ бишнид ноларо.
Эй ишк, эй ки мӯъҷизаи ғайб мекуни,
Таъмир кун харобаи миллиардсоларо.
Дар растаҳои кӯҳнафурушон ниҳодаам
Дилрову чанд гуна аз ин кӯҳнаколари.
Айбам макун, ки маърифати ман накардаӣ,
Махро шинохт он, ки барандохт ҳоларо.
Дастур деҳ зи хӯрдани ғамҳои умрхор,
Парҳез бояд ин дили беистихоларо.

Хар чӣ фармоиям, ба чон, эй дӯст,
Хар чӣ гӯӣ, шавад ҳамон, эй дӯст.
Мурғи лохутиям зи хониш монд,
Бикӯшо кулфаш аз забон, эй дӯст.
Ишқ гуфтам, варо фиристодӣ
Бо каси хокӣ армуғон, эй дӯст.
Аввалин имтиҳон, ки пеш омад,
Қосид афтод аз имтиҳон, эй дӯст.
Бар шукӯҳи ваю залолати ман
Ханда кардӣ аз осмон, эй дӯст.
Дар миёни дуруду падрудам
Нуктае гӯямат ниҳон, эй дӯст.
Васли мо восита намехоҳад,
Қосидеро макун равон, эй дӯст.
Ҳаст мафҳуми кӯтаҳи «ҳоло»,
Нест мафҳуми ҷовидон, эй дӯст.
Дар дилам хоҳиши танаффус нест,
Меравад, меравад замон, эй дӯст.
Марғи хуршедро азо гирад
Чак-чаки ашки новадон, эй дӯст.
Ҳайф бошад, ки кори абр кунад
Дили хуршедҷавҳарон, эй дӯст.
Меравад кӯлбори сурх ба дӯш
Раҳгузоре ба бекарон, эй дӯст.

Зи хамлаҳои зиндагӣ гурезаро паноҳ дех,
Ту дар қушой, эй суҳан, маро ба хона роҳ дех.
Гурехтам зи мардумон, зи хеш ҳам гурехтам,
Ба хилвати ту омадам, бимон маро, рафоҳ дех.
Ҳазидаам ба кунчи ту зи фиксзори иҷтимоъ,
Маро иҷозати сафар ба офтобу моҳ дех.
Намон, ки даррасад қазо ба қуштани фуруғи ғайб,
Ба чаҳми қибриёям иҷозати нигоҳ дех.
Либоси жаҳдаам бикаш, маро дар атласат бипеч,
Паёми субҳи исавӣ ба мурдаи табоҳ дех,
Дубора ҳавсала бидех барои тоза зистан,
Баиҷорати савоби ман, қафорати гуноҳ дех.

Хуршед панча зад, ки баро, инзиво нақун,
Ин рӯзҳои ёсуманиро раҳо нақун.
Бе ишқ зиндагӣ нақун, эй ишқнопазир,
Бе ишқ зикри номи азизи Худо нақун.
Дар кӯчае, ки шеър бувад номи хуррамаш,
Ҳоло намонда ними қадам, иқтифо нақун.
Ҳоло дилӣ бикун, ки сипас мекуни гилӣ,
Ёкутро тулуъ бидеҳ, понамо нақун.
Посух диҳам барӯ, ки аё офтобчон,
Дастур додӣям, ки чиҳо кун, чиҳо нақун.
Гӯям ба худ, ки валвала суде намекунад,
Кофист, бо қазову қадар мочаро нақун.
Сад тозиёна хӯрдаам аз хашми осмон,
Ҳоло, ки боадаб шудаам ман, чазо нақун.
Бо ишқ гӯ, ки рост ба роҳат равона шав,
Вопас наё, дубора диламро садо нақун.
Гар омӣ, қатори ҳама қолабӣ бишав,
Гар осӣ, ба гуфтаи ман эътино нақун.
То зиндаӣ, хато бикун, эй осии малак,
Барҳақ хатост он ки бигӯям, хато нақун.

Накунам талаб, ки чоно, зи само ситора овар,
Ба дукони васладӯзон дили пора-пора овар.
Ба хазор мохвора натавон ба шаб зафар кард,
Ту ба боми фикри мо ҳам ду-се мохвора овар.
Зи фишори тангзарфӣ камари сухан шикастам,
Бикӯшой банд-бандам, сӯи беканора овар.
Сухани барахнае гӯ, ки чу об сода бошад,
На мачоз овар ин бору на истиора овар.
Ту найиву бўриёям, ту хайиву кибриёям,
Тапиши хучастаатро ба дилам дубора овар.

МАНЗАРА

Осмон варзишгаҳи хеле бузург аст.
Як тараф
абрҳои барқчавгон аз паси ғӯи ситора
тундтози мекунад.

Сӯи дигар
Моҳи комил дар фарози шохсорон мечарад.
Шаб ба шаб он ҷо сафедорони наврас
туббозӣ мекунад.

Чахон зи шамси ту анвор чидааст, эй дӯст,
Шарофати ту ба ман ҳам расидааст, эй дӯст.
Туи ягонатаринро дар ин мукарраргоҳ
Худо ба шодии мо офаридааст, эй дӯст.
Дили бузурги ту, эй маъмани ягонаи ишк,
Ба эҳтироми дили кӣ тапидааст, эй дӯст.
Сипоси чашми ту гӯям, ки бо зучочи ғайб
Маро чунон, ки манам, нек дидааст, эй дӯст.
Гулувв нест, ки субҳи начоти сактарахон
Аз он ҷабини мушашаъ дамидааст, эй дӯст.
Муборакисму хумоюннасаб, ки омадай,
Барои сабти ту дилхо ҷаридааст, эй дӯст.
Сухан зи маҳди ту гуфтам, зи мадҳ лаб бастам,
Мағӯ, ки ин ғазали ман қасидааст, эй дӯст.

Чанд умеди саодатмандӣ аз фардо кунам,
Бояд ин дам гӯш бар набзи дили ҳоло кунам.
Мебарандам сӯи мачнунхона, гар орому дам
Қолабӣ гардам чу омма, бечууниҳо кунам.
Фикри худро баъд аз ин боло чаронам боз, боз,
Ҳафт чилди нилии қомуси гардун во кунам.
Вакт, дар мӯям сафедӣ ҳам фитад, рангаш занам,
Парчами таслиро пеши ту кай боло кунам.
Боз бо дунёву бо худ чанги дигар боядам,
Онҷунон чанге, ки «не»-и қисматамро «ҳо» кунам.

Мутриби обон муночоти хазонро менавозад,
Ин чарас савти гузашти корвонро менавозад.
Абр ҳам холо бирешим метанад бо суръати тунд,
Дар бирешим рафтани умри равонро менавозад.
Сим баркан, чаҳ-чахи тилфон паёми васл н-орад,
Ҳачри ту симфониёи ҷовидонро менавозад.
Модари ман менависад номаи фарҳанги гулҳо,
Бостонӣ нест ӯ, чун бӯстонро менавозад.
Пирии ӯ гулфишонтар аз чавонии ману мост,
Дар дилаш сад орзу зарби чавонро менавозад.
Рӯхро густурда бояд дошт баҳри макдами дӯст,
Чони чон меояд охир, чони ҷонро менавозад.
Мекунам аз гунбади гардун азони ишқ ирсол,
Пештар аз он ки чисмам хокдонро менавозад.

ҶАВОБИ РӯШАН

Эй баҳор, эй муаллифи гулҳо!
Ту бигӯ номи он гулро,
ки хамин дируз
 (яъне ҳазор сол пеш аз ин)
он азиз ба ман ҳадя кард, медонӣ,
чӣ ном дорад он гул?
Он гули рангаш қирмиз,
 балки аҳмар
 ё гулобиву аргувонӣ.
Он гули дар назар заминиву
 дар асл осмонӣ.
Ҳамчу анқо дар паси кӯҳи Қоф
Дар андаруни ҳамон гул
Зиндагӣ мекунад ҳанӯз
 Меҳрубонӣ,
 Уммед,
 Таманнову
 Муҳаббат
ва якчанд хамин гуна
 вожаҳои берисолат.
Номи он гулро медонӣ?
Баҳор мегӯяд: эй сода,
Ҳотами ту
Чӣ қахрамони бепойн кард.
Ӯ туро сад ҳазор гул бахшид
чуз ҳамон як гули беном,
 ки дар пушти қафас ҷинхон кард.

ПАНД

Бигӯ ҳеч, чуз ҳеч чизе нагу,
Ки мегирадат ҳар суҳан аз гулу.
Чу ман абра гӯям, кунанд астараш,
Намоянд салборааш пушту рӯ.
Ба дилҳои тира асое назан,
Хатар дорад он кӯрараххо, мапӯ.
Дили ман, ту ҳамҳачми як шабнамӣ,
Ба як чакра чирки ҷаҳонро машӯ.
Нашав чун гиёҳи салому алайк,
Ибо кун, сари роҳи ҳар кӣ нарӯ.
Начӯ бӯи Исӣ зи хоки лаҳад,
Гияҳмеҳрро дар биёбон начӯ.
Накӯӣ кунӣ баҳри ислоҳи ҳасм,
Адӯи кунад ӯ ба ислоҳи ту.
Ҷаҳон аз азал инчунин буду ҳаст,
Дило, дер шуд, бас кун ин ҳӯюхӯ.
Зи ман дӯст мепурсад: эй лаҳти ҷон,
Кучо мебарӣ ин дили садруфӯ.
Бигӯям, дуо деҳ, ки муршид туй,
Дили садруфӯ мебарам пеши ӯ.

Саҳар, бигӯ, ки чаро сурх шуд баногӯшат,
Ба толеи ту, ки хуриед шуд ҳамогӯшат.
Нишоти ёсумани баҳор мебахшад
Таровати нафаси кӯчаҳои гулпӯшат.
Аё ҳаёт, туро чун пиёлаи пурмай
Ба даст дораму боре накардаам нӯшат.
Бигӯ ба ёр, “Муборак шавад”, ки барпо шуд
Чӣ мадду қазри наве дар дили хавасҷӯшат.
Ҳазор абр гиристам, такон нахӯрд, нахӯрд
Ба зери шонаи чап хорасанги хомӯшат.
Дигар ниёз надорад дили вафокешам
Ба зулмҳои навини дили чафокӯшат.
Ба иштибоҳ туро соҳиби дилам хондам,
Аз ин вазифаи зебо кунам сабукдӯшат.

Рафтам, дигар ин кӯча нашинд садои ман,
Миж он заду охир шуд фасли равуои ман.
Дар ҷумлаи умри ман як нукта фитод аз гайб,
Ин гуна ҷавоб омад бар чуну ҷарои ман.
Эй навраси оянда, эй вориси фархунда,
Бӯи суманак бишнава аз хотираҳои ман.
Дарёб, ки қалби ман комуси муҳаббат буд,
Ин қалби ҷу оина оянданамои ман.
Қарни нави роботӣ дар хотираи бодӣ
Бигзинаду нагзинад ин ҳарфу ҳиҷои ман.
Чашме зи дуруштистон ташҳис накард охир
Ин як гули нозукро дар зери қабои ман.
Бошед ба ёди ман меҳроби чаманафрӯз,
Бобунаву ёси ман, садбаргу ҳинои ман.
Эй н-омада, эй фардо, эй хуфта паси рӯё,
Дар боми ту ҳам раҳшад ин сурхливои ман.

ДАР ХОНАИ ЯТИМОН

Дар луғатномаи чашми яtimi шашмоҳа
Ғайри як вожаи муқаррар нест-
вожаи рӯшани шукр.

Ғайри ин вожаи милодбахшу марғрабо
Дар луғатномаи навинтишори чашмонаш
сухани дигар нест.

Омадам шукрро биомӯзам
аз нигоҳи яtimi бекасу кӯ.

Бим дорам, ки дигарбора медарад дили ман
дили пурваславу садчоку садруфӯ.

Чашмҳоямро
ба мулокоти чашмҳои вай овардам.

Бигзор бирлиони дурахшони ман
бар қатраи ашк

табдил шавад
дар баробари шалвори тари ин
ятимаки маъсум,

Ки нафас мекашад мебарад вучуди
бесаодатро

сӯи ояндаи номаълум.

- Тифл сармо меҳурал- ман хабар медиҳам
ба ходими парастор,

- Хайр, охир чӣ кунам- медиҳад ӯ посух,
- нест дигар шалвор.

Ҳаст шалвору нираҳан ҳам ҳаст,
Меҳрубонӣ ҳам ҳаст.

Лек н-ояд зи меҳрҳои
шақарбори ҳар каси дигар
Бӯи шири модар.

Чашмҳои бепаноҳи тифлак
лона мемонад дар сақфи само,
ҳаммаи уммедаш бар туст,
эӣ холиқи беҳамто.

Ох, ин чашмҳои осмони шаффоф
чӣ қадар меҳмахзаранд,
матлаи ишқу боваранд.
Чашмҳое, ки аз қушодану пӯшиданашон
савти ҳазин меояд: Модар,
Модар,
Модар...

Дар дару девор,
дар чор сӯи ин бинои андӯх
фақат оҳанги модар аст.

Модари тифл зинда аст,
вале имонаш хок бар сар аст.

Эй Худоҷон! Ба сарнавишти бесабоҳати ӯ
Рӯшани оҳдо кун.

Чашмҳои мижабандашро.

Ҳамчунон панҷараҳои пилквазини шаболуд
Қониби субҳи ростин во кун!

Дар чашми кӯҳна кӯҳна, дар чашми нав навам ман,
Дар чашми хасм партов, бар дӯст партавам ман.
Аҳсан бигӯ, ки дорам домони нодарида,
Гарчи зи чор ҷониб дар байни ав-авам ман.
Хар наҳсро, ки рӯяд мисли гиёҳи шӯра,
Аз мағзҳои бадгил бояд, ки бидравам ман.
Он чӣ ту фатҳ номӣ, ман бохтан шиносам,
Хилват кушой, ҷоно, сер аз даводавам ман.
Чун чашми покдинат бардошт парчами сабз,
Бар дини сабзи чашмат бояд, ки бигравам ман.
Дар ҳашт худди ёдат дорам нишоти улвӣ,
Бигзор то бимонам, мағзор, то равам ман.

Ман-манӣ бигзоштам, зеро туй,
То туй, набвад дуй, якто туй.
Он ки то имрӯз бо ман буду монд
В-он ки нагзорад маро фардо, туй.
Дар баландие, ки бо кайҳонрасӣ
Раҳ наёбад ҳеч маҳпаймо, туй.
Ҳар нафас дар номаи тақдири ман
Он ки аз боло кунад имзо, туй.
Чун бигӯям «ҳо», ки «не» гӯи зи арш,
Чун бигӯям «не», ки он сӯ «ҳо» туй.
Кош, рӯзи васл меғуфтам туро,
Ин манам, эй мантар аз ман ё туй?!

Идлаои катра будан дорам, эй
дарё, бубахш,
Арзанае гар кӯҳхimmat шуд, маранҷ,
уро бубахш.

Гарчи милён сол дар кунчи фаромӯшӣ зиям,
Боз дар мобайни майдон мешавам пайдо, бубахш.
Эҳтиёчи ман фақат бар туст, эй яктотарин,
Ёри мустағнии ман, бар ман ҳам истиғно бубахш.
Хурдбинӣ чист? Бе оина худбин будан аст,
Чашмҳоямро нигоҳи осмонпаймо бубахш.

Пеш рафтаи кӯҳнаи садсоларо ҳам нав кунад,
Мавҷ-мавҷ андешаи бесамтро мачро бубахш.
Орзу, фардонамӯй кун давоми рохро,
Рӯзу шабҳои тунукмағзи маро маъно бубахш.
Дар дили ман ҳеҷ гоҳ, эй ишк, истеъфо надох,
Иси ман, мурда ҳам бошам, маро фардо бубахш.

МОҲИ АНДЕШАҲОИ БОРОНИ

Рез-рез, эй нишоти фарвардин,
Рез дар ин вучуди обонӣ.
Моҳи андешаҳои хуршедӣ,
Моҳи андешаҳои боронӣ.
Кош, Мачнуни ростин медошт,
Ин дили холии биёбонӣ.
Маъният чуз фирок чизе нест,
Нола кун, эй найи наистонӣ.
Варна аз буданат нушаймонӣ.
Эй дили ишқнопазири ман,
Чист барномаи ту, медонӣ,
Таҳ ба таҳ боядат худафрӯзӣ,
Раҳ ба раҳ боядат худафшонӣ.
Чун туро бар замин занад гардун,
Шайшаа зан дар авчи инсонӣ.
Нолишатро иваз бикун бо шукр,
Ёб бо худ нишоти ирфонӣ.
Хуш шабоҳангу субҳохонганд
Тути балхиву себи хубонӣ.
Бар ту наврӯзи нав муборак бод,
Осмони фарохпешонӣ.
Пирии мо дигар гузашту рафт
Мерасад фасли сабзчавлонӣ:
Моҳи андешаҳои хуршедӣ,
Моҳи андешаҳои боронӣ.

АЗ «НА» ТО «ҲА»

Эй исми ту кушоди тилисми ман!
Эй ки номи муборакатро
Дили яктопарастии ман
шабу рӯз
вирд мегардонад.

Барои «на»-ро «ҳа» кардан
Як дона ҳарфро
бояд иваз намуд.

Вале ба хотири ин як дона
Бигӯ, бигӯ, ки чаро
осиёбаки нилӣ
бетанаффус моро
гирд мегардонад.

Ошикон оиначавхар омаданд,
Тозаабра, шустаастар омаданд.
Як варақ, к-аз дафтари тақвим рехт,
Номҳо дар лавҳи мрамар омаданд.
Ошикон берун зи лавҳу чадваланд,
Зинда то бар субҳи машҳар омаданд.
Мантиқи дунё на он монад, ки буд,
Чумлагон ғайри муқаррар омаданд.
Сақфҳо сӯи парасту пар заданд,
Бомҳо пеши кабутар омаданд.
Зогҳо чаҳ-чаҳ заданд аз ишқи гул,
Булбулон ногаҳ ба қар-қар омаданд.
Кибрҳо бо ачзҳо яксон шуданд,
Обҳои дида шар-шар омаданд.
Дар мақоми ишқ тахту фавқ нест,
Чоқару хусрав баробар омаданд.
Фитна оташ дар ду олам ҳам, ки зад,
Он Сиёвушон музаффар омаданд.
Бар тавофи як ту, эй аҳроми меҳр,
Абрҳо эҳром дар бар омаданд.
Кӯҳнагири сад лагад зад нои ишқ,
Солмандон тозаву тар омаданд.
Шукр мегӯям, ки бо бардору зан
Тобу табҳо боз аз сар омаданд.
Ишқ бори аввал омад, шукр, шукр,
Қосидонаш бори дигар омаданд.

Худкомагон ба оши харифона мераванд,
Мастони бемаҷоз ба майхопа мераванд.
Дар хар қадам зи худ асари куфр мениханд,
Боре ба шукри розиқи маннон намераванд.
Дар ин ҳазору якшаба умри залили худ
Буду набуд аз пайи афсона меравад.
Дар ибтидо чу ҳамсафи Сукрот мерасанд,
Поёни базм чун саги девопа мераванд.
Ҳамсабқатанд чумла шикамборағони давр,
Беҳуд зи пушти лаззати бегона мераванд.
Масти аласт кист дар ин базми обу гил,
Садроҳагон кай аз пайи якдона мераванд.
Инон ҳаловати сахаристон надидаанд,
Дигар кучо ба сӯи шакархона мераванд.

Дуои гоиби ту дар кушуданӣ омад,
Зи чор мазраа гандум дуруданӣ омад.
Агарчи резадилӣ ман ҳазордастон нест,
Ғаму нишоти башарро суруданӣ омад.
Даҳони аждари дай пур аз шӯшадандон буд,
Маро ба ваҳшати худ озмуданӣ омад.
Фиғон зи дасти зимистон, ки ғӯлаҳиям кард,
Хутути шоирияро зудуданӣ омад.
Надошт хонаи мардум нишони обу чароғ,
Баҳор масъаларо ҳал намуданӣ омад.
Чу дар ду чашми ту оҳанги сабз дар сабз аст,
Чунин баҳория хеле шунуданӣ омад.
Ду дузди сабзниқобе, ки ту фиристодӣ,
Зи тоқи сина диламро рабуданӣ омад.
Баҳор дилхунук аз қаҳратунии мо буд,
Ба эҳтироми ту, эй ишқ, буданӣ омад.

ШИҲАИ СОАТ

Писари донишчӯе ҳамеша мехобад
То соати дувоздахи рӯз.
Дар хобҳои хуррами худ бол мезанад
Дар вусъати ханӯз.
Дили ҳаждаҳсола дар қафаси синаи ӯ
мисли як кӯхначомаест бе уту хуфта
дар рафи чевон.
Офтоби милиёнсола метапад
дар паси равзанаи бастаи ӯ
бо дили гармчӯши тозаҷавон.
Навҷавонро
ба тулӯву гурубҳои шафак коре нест,
ба зиндагонии гулҳо,
ба ҷаҳони харири дарёҳо
ба иҷтимои таҳаввулпазир
ҷашми эътиборе нест.
Чашмҳои фалакшикораш
Турнахоро зи авҷҳои номусаххар
овоз нахоҳад кард.
Якҷанд китоби рӯи мизашро
чун пилкҳои бастаи худ
моҳҳо боз нахоҳад кард.
Соати деворӣ наъра мезанад
ба ҷавонии бесаодати зери бистар.
бо ғафлати азим саранҷом мешавад
боз як рӯзи бесамар.
Марди ҳафтодсолае
бо шавки барафрӯхта
меомӯзад
забони арабиву итолиёиро
зеро, ки дар баробари ҷашмаш
ханӯз мебинад
дарҳои нокушодаи доноиро.

Ханӯз пайкари ӯ ишкбози рӯзи нав аст,
Ханӯз чавҳари ӯ чӯйбори тундрав аст.
Бо чашми покбӯси худ оғӯш мекунад
андоми дастнорасу шаффофи осмонро.
дар гӯшҳои ташна мелазирад
симфониёи субҳи булбулонро.
Соати деворӣ шиҳа мекашад
аз кӯтаҳии сафҳаи тақвим.
дар охири ҳар саҳифа мемонад
мӯҳри мунири як дили нотаслим.

ИСЛОҲ

Бидарон рӯйхати нону биринчу равған,
Нақшаи тозаву барномаи нав бояд рехт!
То гулу обу сапеда, ба шафакзори афиф
Бояд аз ин ҳама берангии офоқ гурехт.
Партави тоза занад вожаи хуршедии ишк
Боз дар хошияи ин дили миёнсола.
Чун ба бозор равад косиди ман, меорад
Ҷои сабзиву шакар наргису ёсу лола.

Бекасему танҳоем андар ин раҳи кӯтоҳ,
Ҳеч кас набуду нест аз давоми раҳ огоҳ.
Зиндагӣ зи ташвишаш гирди ман ҳисоре сохт,
Гаҳ гадои озодам, гоҳ бандиям чун шох.
Ҳар ғуруби сарторик осеъна мегӯям,
Мекафад дилам охир чун анори обонмоҳ.
На, дигар намегӯям инчунин ҳуруфи наҳс,
Роҳи субҳ мепӯяд ин вучуди фардохоҳ.
Бо пари начоти шукр вораҳам зи сад ҳалқа,
Бар само набифристам ҳалқа-ҳалқа дуди оҳ.
Баъд аз ин намегӯям, дер шуд ба пайки ишқ,
К-ин мусофири хаста мёрасад дами бегоҳ.

Эй чахон, эй як чаман пиндори ман,
Холи ман, ояндаи ман, пори ман.
Не ман огохам зи як асрори ту,
Не ту огохӣ зи як асрори ман.
Пардаҳои гафлагамро кай дарад
Зарбаҳои соати девори ман.
Монд дил дар дурчи сина, кас накард
Орзуи гавҳари шаҳвори ман.
Чун хузурат низ аслан гайбат аст,
Омадӣ ё н-омадӣ, эй ёри ман.
Дер мондӣ аз чунунҷӯши шубоб,
Омадӣ дар фасли истиғфори ман.
Ишк, эй нури азал, аз ман нарав,
Бармакан аз банди дил тӯмори ман.
То кай охир медавонӣ гирди худ,
Эй сувайдо-нуктаи паргори ман.
Чиллашин шав дар хамин чилсолагӣ,
Эй нави ман в-эӣ куҳантакрори ман.

Борҳо гавҳардиле дидам, ки хаспироҳан аст,
Покии дарё бубин, харчанд ӯ тардоман аст.
Дӯсттар аз ту маро, эй беназира, дӯст нест,
Хасмтар аз ман намедонам, маро кӣ душман аст.
Дӯстии як туи бемисл чуброн мекунад
Душмани сад ҳазоронро, ки бадхоҳи ман аст.
Модарам бардошт сакфи осмонро рӯи даст,
Пирии ӯ нозанинтар аз чавонии ман аст.
Офарин бар тобу тоқатҳоят, эй қалби матин,
Эй ки бар номат ҳазорон лаънат асту аҳсан аст.
Сад чаҳон шодиву ғам дар сурханбони дил аст,
Сад ҳазорон кӯҳ дар китфи наҳифи арзан аст.
Соликона меравам ман бар тавофи субҳи нав,
Далки имон дар вучуди наввузӯям чавшан аст.

ТАЪХИР

Гуфтанд: фалонӣ мурд.

Гуфтам: афсӯс, Худо раҳматаш кунад, одами неке буд.

Чашмҳояш пойтахти меҳрубонӣ буданд.

В-он ниғаҳҳои сахарпартави оинаваш осмонӣ буданд.

Дирӯз дида будам.

Бардаму солим буд.

Дирӯз дида будаму эҳсос накардам,

ки дар саҳифаи кӯтоҳи сарнавишташ

охирин мӯҳри чархи золим буд.

дирӯз дида будаму ҳарфе нагуфтамаш

ғайр аз салому надруд.

Зеро, ки ҳалқабанди тағофул шитоб мекардам

бар маҷлису ҳамоиши бесуд.

Барои гуфтани як ҳарфи меҳрубон

чаро шитоб накардам.

Чаро ба чои ҳама тантанаҳои берӯх

Сӯҳбати дӯст интиҳоб накардам.

Гуфтанд: фалонӣ мурд.

Гуфтам, афсӯс, ба ӯ як хирман

ҳарфи самимона доштам.

Бар гуфтаниш, дарег, ки таъхир кардаам.

Маро бубахш, зиндагӣ,

Барои бо ту ишқ варзидан

дер кардаам.

Рахам намо, ки зи доми чахон рахониям,
Факат ба туст умедам, ки метавониям.
Ман аз ту чоизаи беҳтарин пазируфгам,
Ки додай зи азал партави ниҳониям.
Бахорро набар, эй қосиди сабоҳатбахш,
Аз ин гули шафақовези осмониям.
Маро ба гул, ки бадомӯз кардаӣ, биштоб,
Агар набурдаӣ аз ёди худ нишониям.
Дигар раҳо нашав аз халқаи рабониши ман,
Ки ман даричаи бозе ба бекарониям.
Алӯ ба пастии тӯҳмат маро хавола кунад,
Ту нардбони балаиди наҷот мониям.
Бихил бикун, ки сипосат нагуфтаам, аммо
Дар ирғифои сафо боз менишониям.
Гуноҳи ўст, ки бар ман дусад гунаҳ бастаст,
Гуноҳи ман, ки сазовори бадгумониям.
Бимон, ҳамеша бимон, эй саодати улвӣ,
Фурӯғи ломутаноҳии зиндагониям.

Гардун, ки дод фурсати некинисорият,
Дорад кунун назораи фурсатшуморият.
Умрат хучаста бод, ки некӣ ниходааст,
Мӯҳри абад ба рӯзу шабони фирорият.
Гул дар мазори дӯст ниҳодан чӣ ҳочат аст,
Хуш он ки гохи умр биёяд ба ёрият.
Мо дидаем дӯстнавозии ростин,
Дар зиндагӣ ба рӯи раҳаш дилгузорият.
Бо рӯдҳои рӯшани ботиннамо чу арш
Пинҳон нақун, ки фош бишуд ҳамтаборият.
Имрӯз агар савораи пешин пиёда шуд,
Гул бурдаӣ ба он, ки ҳамседод хорият.
Пушти қафас чӣ нола занад мурғи қудсият,
Бо тирагӣ ҷиход кунад беғуборият.
Одам кам аст, одамақонанд ин ҳама,
Натвон гирифт рутбаи Одам ба орият.
Арзандатар зи рутбаи одам мақом нест,
Шоистаӣ ба ин насаби ифтихорият.
Тақвим бо вазидани айём барг рехт,
Бе баргрёз бод вучуди бахорият.
Дунёву одамони варо бахш, эй бузург,
Бепосух аст гар ҳамаи дӯстдорият.

Бархез дил, ки фасли муҳаббат тамом шуд,
Пар зад кабӯтари саҳару бепаём шуд.
Дилро гузашти вақт каме боадаб накард,
Ин пири пир баччаи беинтизом шуд.
Бояд салом доду алайке талаб накард,
Некӣ тамаъ, ки дошт, ҳамоно ҳаром шуд.
Ин дил, ки дар асорати ташвиши зиндагист,
Сад бор кард шӯришу охир ғулом шуд.
Яъне сафед будаму хокистарӣ шудам,
Ин хос хира гашт, ки ҳамранги ом шуд.
Охир бубин, чу ваҳйи муҳаббат фаро расид,
Як одами гилӣ ба Худо ҳаммақом шуд.
Бигзашта рафт, дар ғами падрудӣ у мабош,
Бояд дубора дар лаби фардо салом шуд.

ГУЛЧИНИ НАКЎЙ

*Ўст феҳрасту сарчаридаи илм,
Ўст бунёди ҷуду мояи ҳилм.*

Саной.

Диле овар, ки чун дарё булӯрист,
Садояш муждаи гулҳои сурист.
Чунии дилро дили ман мешиносад,
Дили поки Муҳаммадҷон Шақурист.
Таҳаммулҳои айюбонаи ӯ
Бигӯяд: маънии мардӣ-сабурист.
Ба сар ӯро табар омад зи шаш сӯ,
Нашуд бибрида, зеро нахли турист.
Гирифгорем бар он чазби содиқ,
Ки ғайбаш пеши мо фарруххузурист.
Чӣ бемисласт ин фархундатаркиб,
Ба симо одаму бар хулқ нурист.

* * *

Милод муборак, эй накӯахтари мо,
Эй меҳрнажоди мову эй меҳтари мо.
Милод муборак, эй банӣ Садри Зиё,
Имрӯзфурузи мову фардобари мо.
Хуршедсулолаиву оинасулул,
Яъне, ки туй, ту покии чавҳари мо.
Гулчини ҳама накӯии дунёи,
Феҳристи каломи пурбахору тари мо.
Ҳам рафтаи моиву ҳам ояндаи мо,
Ҳам хотимаву ҳам абҷади дафтари мо.
Дар сӯги Бухоро бигиристан кофист,
Чун ӯ зи Бухорост Бухоротари мо.
Боре ба тавофи ин Бухоро оед,
Бинед шукӯхи маъбаду машъари мо.
Ҳарчанд, ки нақши сунъи обонмоҳӣ,
Наврӯз туй, ки омадӣ бар дари мо.
Бошӣ, чу сутунмӯхраи миллат бошӣ,
То тақя кунад ба буди ту бовари мо.
Аз себ бигӯ ба боги бедониши мо,
Аз ишқ бигӯ ба лолаи аҳмари мо.

Ханда зан, эй гули ёкут, дар ин чиллаи дай,
Ба чахон чон бидаровар, ки туй нолаи най.
Аждари чахл шафақ хӯрду хама хомӯшанд,
Ингизоранд, ки кай мекунад ин аждар қай.
То ҳақиқат қадаме ҳам наниходем, дарег,
Ҳар қадар чамъ накардем сиву ду рағу пай.
Хез аз чову ниғаҳ кун, ки саодат омад.
Хуфтае чашм набикшодаву мепурсад: кай?
Шайх дар гӯшаву девона миёни майдон
Ҳар ду хуш нагма бихонанд, ки лай, лай, лай, лай.

Эй рӯзҳои рафта, аё бенишонанон,
Дар ҳечзори ҳарзаву гафлат нишонанон.
Охир чаро сӯи абадиёт намеравед,
Саргин раҳо кунед, аробаканонанон.
Дидам, ки мумкин аст фақат бо раҳи хунар
Аз нав шукуфа бастанӣ пучу ҳазонанон.
Бинем, то кучо ба саломат равонаанд
Дар раҳгузори ростравон сангмонанон.
Дар кулбаҳои коҳили қути мушҳост
Дипломҳои сурхи ҳама панҷанонанон.
Эй рафта дар муқобили тақвим, мекуни
Риши сафед хандаҳариши чавонанон.
Саччода боз кун, чи заминбӯс кардай
Қади камон ба сачдаи абрукамонанон.
Донам, ки ҳеҷ нагзарад аз имтиҳони вақт
Чун бодреза нар задани ҷонфишонанон.
Як лаҳза бин, саодати нодонанон марост,
Як лаҳза пас азияти бисёрдонанон.
Ҷоно, зи тангҷуҷаи дирӯзмондагон
Моро бибар ба шаҳраҳи фардоравонагон.

ДУРУДИ НАВ

Ханӯз гулдонҳоям накардаанд эҳсос
дарди хушкиву тихиогӯширо.
Ҳолиё тилфон ҳам
напазируфтааст мавсими хомӯширо.
Ҳолиё дарвоза
зи тақ-тақи панҷаи ҳассосе
бар ҳаяҷон меояд,
Ҳолиё равзанаро боз кунам,
нафаси тобистон меояд.
ба димоғам мевазад
аз тани пуртапиши чӯ
нафаси ҳулбӯй,
нафҳаи райҳонӣ.
Ман туро дар албоми аксҳоям
ҷовидон қулф кардаам,
Эй ҷавонӣ.
Ҳолиё ҳам дуруд мегӯям
ба офтоб, ки зангӯлаи тилои тобистон аст,
ба булбуле, ки нағмаҳои бомдолияш
рушантарин садои азон аст,
ба саъбае, ки сари гулдевор
лонаи хоксор сохтааст,
ба зани солхӯрдае, ки
усма мекашад ба абрӯяш,
ба ӯ, ки дар тахайюли сабзаш ханӯз ҳам
бахор сохтааст.
Дуруд мегӯям
ба гунҷае, ки ба субҳи фардо
муждаи ханда мебарад.
Дуруд мегӯям
ба кӯҷае, ки маро
боз бар вусъати оянда мебарад.

Хона рӯбем, ки ид омадааст,
Иди фархунданавид омадааст.
Сабр ҳал кард ҳама масъаларо,
Ба дари баста калид омадааст.
Бахти гумгашта, ки рӯгардон буд,
Боз бар гуфтушунид омадааст.
Дӯст, ҳастии ҳумоюнӣ ту
Аз ҳама фазл падид омадааст.
Растан нурфурушӣ бикшо,
Шамсро бин, ба харид омадааст.

Эй тундгард, пой хавасро пиёда кун,
Аз рӯзи охирини баҳор истифода кун.
Шодӣ кунад рақиб, ки роҳи ту хатм шуд,
Аммо ту боз нав шаву оғози ҷода кун.
Шармандаӣ, ки ишқ наварзидаӣ ҳанӯз,
Мардона бош, инаку, ҳиммат зиёда кун.
Чилшӯи чашмҳои чихилсола боядат,
Худро чу чашми нинии якрӯза сода кун.
Эй ҳаҷраве, ки Шомравӣ, ру ба субҳ нех,
Яъне сафар ба ин ҳарамии нокушода кун.

Эй дил, охир то кучохо тохтӣ,
Парчами фахру гурур афрохтӣ.
Халк табрикат кунад бо бурди нав,
Як ман огоҳам, ки хеле бохтӣ.
Фарш будӣ, кардай таклиди арш,
Бетахорат чонамоз андохтӣ.
Гуфтамат: дам шин, зи минбарҳо наноз,
Боз рафтӣ, бар сухан пардохтӣ.
Нола кардӣ, халқ гирдат чамъ шуд,
Охир ин хангомаро худ сохтӣ.
Эй тамоми сӯзхоят бечавоб,
Баҳри кӣ худро чунин бигдохтӣ.
То кунун на ман туро бишнохтам,
То кунун на ту маро бишнохтӣ.

Чоно, сафар ба хайр, кучохо равонай,
Охир ту кадхудои ҳамин чор хонай.
Хокистарона сард шуд эҳсоси поксӯз,
Хокистарӣ ғузур, ки рӯшанзабонай.
Як лаъл ҳадя бурдамату нописанди туст,
Худ ғофилӣ, ки соҳиби садҳо хизонай.
Шабхунзанон ба куштани ғафлат расидай.
Мо хуфтаему бар сари мо тозиёнай.
Тақвими кӯхнаи ту чӣ зуд ихтисор шуд,
Як лаҳзаи муҳиммтар аз човидонай.
Ҳамроҳи кистӣ, ки надорӣ дугонае,
Ҳамрӯҳи он ягона, ки ҳастӣ, ягонай.

Эй дил, эй дил, то кайи бар худ адӯ,
Аз дуй бигзар, як ӯ бигзин, як ӯ.
Баски ларзон аст имонат ханӯз,
Лагж-лагжон меравӣ, эй ҳарзапӯ.
По фаро неҳ аз хади колову пул,
Ҳоларо охир раҳо кун, маҳ бичӯ.
Шабнамона уммати хуршед шав,
То намози ишқ хонӣ беузӯ.
Нағз шуд аз вусъати фардо фаро,
Наҳс шуд дар поруи порин фуру.
Мурданам ҳам шӯри дилро кам накард,
Ояд аз гӯрам хурӯши хоюхӯ.
Ёр, атри кибриё овардаӣ,
Бояд аввал ори истеъдоди бӯ.
Ҷабраили кун, ки полояндаӣ,
Қалби мо мехоҳад аз ту ҳафтшӯ.
Ҳуччати милоди нав додӣ маро,
Эй шуда сарлавҳаи сад орзу.

ТАҚВИМИ ЛОЛАИ СУРХ

Пушти кафас шукуфта як лолаи мачозӣ,
Чашме биёру бингар ин лолаи хичозӣ.
Пеши ту хадя бурдам тақвими лолаи сурх,
Дигар варақ нагардон тақвимҳои мозӣ.
Дар ин хиёнатистон, дар баргрезии имон
Бар марги ҳештан ҳам розӣ шудем, розӣ.
Эй ёр, гарчи гоҳе лағзидаӣ чапу рост,
Меҳроби меҳри ман бош, эй асли ту намозӣ.
Бе сакта кай тавонам пешат нафас кашидан,
Таҳрир кун, ки дорам кӯтоҳию дарозӣ.
Дар номаи дили ман чун соядасти Аллоҳ
Эй ишқ, ҷовидон бош, эй ишқ, доимо зӣ!

Махи нав аст гулӯбанди гарданат, эй дӯст,
Фузуда шавкати рӯхи таҳамтанат, эй дӯст.
Ба қатли тирагии чисму рӯхи мо омад,
Сафои оинаи субҳхирманат, эй дӯст.
Дилам зи сарҳади сина берун намелағжид,
Фидои қазбаи хуршедафканат, эй дӯст.
Ҳанӯз ҳам мазаи боҳтан намедонад
Нигоҳи фотеҳи чашми мутантанат, эй дӯст.
Барои он ҳама қабрат қасос мегирам,
Қасосам ин ки зи нав гӯям аҳсанат, эй дӯст.

Густурд зиндагонӣ сад кӯча печу хамро,
Дар ин даводави сахт афтондаам қаламро.
Таъхир мекунам ман дар истифодаи вақт,
Эй офтоби пешин, дарёб субҳидамро.
Қадри ҳамин нафасро нашнохтӣ, дили ман,
Рав, аз адам садо кун гумкардагони дамро.
Гуфтам ба шеър омин, хондам ба ишқ ёсин,
Ташвиш кард ташкил дар сина сад ғамамро.
Осон набошад, эй дӯст, дар зехни ин ҷамоа
То фикри дил кашидан андешаи шикамро.
Хӯрдм қасам, ки дигар ҳарфи сиях нагӯям,
Имрӯз бори садум бишкостаам қасамро.

Лолахуршед атса зад аз кунчи боми зиндагӣ,
Баъди сад падруд мегӯям саломи зиндагӣ.
Бо ту, эй дунёи инсонҳои фардофарин,
Ишқ варзам баъд аз ин бар эҳтироми зиндагӣ.
Фикри озодӣ макун, эй кабки пушти панчара,
Хуш тапиш кун, то гирифтгорӣ ба доми зиндагӣ.
Ин ҳама депрессиёву оху афгон кам накард
Рағбати васли маро бо субҳу шоми зиндагӣ.
Ҳар нишоти зиндагиро менамудам тачриба,
Гар ба дастам буд як фурсат зимомии зиндагӣ.
Номаи ишқам мушаххас нест бар номи касе,
Номаи ишқ аст шеъри ман ба номи зиндагӣ.
Субҳ шуд, хезед, хой, эй нозпарвардони хоб,
То биёмезем зебо бо давоми зиндагӣ.

Қадаме неҳ ба юсуфистонам,
Чӯши гул мекунад зимистонам.
Сад хазор обшори мачнунӣ
Мезанад атса дар биёбонам.
Розиям, розӣ аз гузаштаи худ,
Розиям, балки ё пушаймонам.
Гарчи миллиардсола шуд дили ман,
Ҳолиё кӯдаки дабистонам.
Турнаи қоғазии тифлон шуд
Орзуҳои субҳчавлонам.
Он қадар аршиям, ки фаршиям,
Абри домандаридаро монам.
Халқ номи фариштаам бахшид,
Кош, бахшад мақоми Инсонам.

Сад чурм гирифтӣ, ки чунин бошу чунон бош,
Яъне ки ту ҳам нусхарабои дигарон бош.
Ин тавр биёро руху он тарз бинех но,
Эй маҳви худӣ, мисли фалониву фалон бош.
Он кадр ту хосӣ, ки шудӣ масхараи ом,
Хангомаи офок нашав, чун ҳамагон бош.
Гуфтам: натавонам чу ту будан, чӣ тавон кард,
Бар айби ман, эй дӯст, ту ҳам дастфишон бош.
Гӯям ба худ, эй ман, гузар аз ман-мани худ,
Аз ин ману ту бар шаву то дӯст равон бош.
Ёр омаду рафт, охи варо гӯш накардӣ,
Инак, зи губори қадамаш бўсаситон бош.
Шаб талхакаф аз рахнаи гулбонги тулӯъест,
Дар шабқадаҳо таркиши овози азон бош.
Хуршед, ба поён нафаро, туф бикунандат,
Ҳам чашмрабо бошу ҳам аз чашм ниҳон бош.
Эй сабзтарин, сабзтарин сабзтарин ишк,
Сад қарн чавон, боз чавон, боз чавон бош.

Худхорагӣ дигар бас, эй дил, худофарин шав,
Бо сабки нав тапиш кун, навсавту навтанин шав.
Дар гуша занг бастӣ, гуфтам, қафасшикан бош,
Майдонхиром гаштӣ, гуфтам, ки чиллашин шав.
Ин қалби латтагиро аз тоқи сина парто,
Сад бор лат, ки хӯрдӣ, охан шаву матин шав.
Бо тантана нашоёд бар пешгах чаҳидан,
Чун аз дарун баландӣ, рав, пойгаҳнишин шав.
Эй чашмҳои сабзат як осмон зумуррад,
Дар ҳалқаи дили худ чо додамат, нигин шав.
Эй шеъри пири фартут, бархез, ишқ омад,
Дар асри сиву чил ҳам нав бошу навтанин шав.

«Дер шуд» - ро «ханӯз» хоҳам кард,
Маргро зодруз хоҳам кард.
То ба кай дар ғубори беамалӣ
Маҳви шаб, қатли рӯз хоҳам кард?
Панча заи бар бирешими дили ман,
Нолаи гармсӯз хоҳам кард.
Ҳар кучо бингарӣ, диле чок аст,
Кори сад васладӯз хоҳам кард.
Нӯҳ фалак дӯшбори пирон аст,
Бӯса бар пушти кӯз хоҳам кард.
Ман туро, шєр, эй хамешатарин,
Пайки фардофуруз хоҳам кард.

ЧАШМАТАРИН ИНСОН

Он чашмаи кӯхистон оиназамир омад,
Он чашматарин инсон хуршедназир омад.
Сад тира кунад шубҳа бар асли булӯринаш,
Сад хира сияҳ бинад ўро, ки мунир омад.
То дарди туро хонад, то дарди маро хонад,
Он дардшунав омад, он дардпазир омад.
Як бор нашуд сарзер аз қуллаи инсонӣ,
Ҳарчанд ба сар ўро санг омаду тир омад.
Аслан абадият чист, нав будану нав мондан,
Бар кӯхнаҳасудон гӯ: он тозанафир омад.
Дарёи Зарафшон шуд ўро вараки адвор,
Бар сабти ҳар оҳангаш хуршед дабир омад.

СОЯДАСТ

Эй хумоюнписари наккешам,
Чашми яксела надорам, ки чу ту
бар хама накши дунё
ранги тачалло пошам.
Чун ту бо нохуни борики тахайюл
натавонам
садафи субх тарошам.
Чилд-чилд он хамаи дафтару девони ман
Сахт берӯху тунукмағзу тихибунёданд
пеши тасвирҳои содаву маъсуми ту
рӯи девори хонаи ман.
Ғайри ин соядасти мӯхташами ту
Бо чӣ ҳам боз метавонад ифтихор кунад
Ҳастии одиву миёнаи ман.

ИМОНИ БИСМИЛ

Бар карни нав расидем
Бо рӯхи ибтидой.
Меъмори навгаро нест
Фикри гиливу лой.
Магзи қадимаи мо
Чун соатест хуфта.
Лофи нубуг кам зан,
Эй шамси ношукуфта.
Густурдаем зулмат
Дар пеши роҳи фардо.
Чашмони мо надорад
Завки нигоҳи фардо.
Фардо чӣ хаст? Фардо
Як кӯҳнарӯзи пир аст.
Зеро тафаккури мо
Як кӯҳнадӯзи пир аст.
Дар ин маҳалла шояд
Рӯхи хучастае нест
Дар пушти растаҳояш
Аз хеш растае нест.
Мастони хирамагзаш
Дар мурдаоб рафта.
Аз ишқу даҳмаса дур
Қавме ба хоб рафта.
Аммо аз ин залолат
Бояд бурун хазидан.
Баъд аз хазор рехлат
Дар худ нави дамидан.
Бояд ба зиндагонӣ
Манзур кард худро.
Дар ин харобай нахс
Маъмур кард худро.
Дар боми бенавое
Рахшид мохвора.
Пайваст як дехотӣ
Бо савумин хазора.
Бо ин башорати нек
Рӯшан кунам диламро.
Таҳрики сабз бахшам
Имони бисмиламро.

Чашро гунча накуи, дашту даман меранчад,
Боз кун гунчаи дилро, ки чаман меранчад.
Ваъда додам, ки дигар хортабиат нашавам,
Варна аз ман дили садбаргу суман меранчад.
Омадӣ, авфи гунаҳ пурсидиву бахшидам,
Чун набахшам, ки гули себ зи ман меранчад.
Навтارين нагма ба дил дораму натвонам гуфт,
Асабониет ин офоки куҳан, меранчад.
Гарчи борон накунад ҳеч асар дар хора,
Алифи рӯҳи ту аз лом задан меранчад.
Ҳурмати ишқи ту лабҳои маро бар ҳам дӯхт,
Хомушам, хомуш, агарчанд суҳан меранчад.

Дар чортӯқи боло хуршед мисли Занд аст
Токе, ки себ мондам, аз нӯҳ фалак баланд аст.
Он сӯи хотири ман, дар чаннати чавонӣ
Субҳи кушоди гунча, шони ситорабанд аст.
Ҳар офаридаи ман хандаҳариши фардост,
Ин номаҳои хайрат мачмӯи чуну чанд аст.
Худро диҳам тасалло бо фикри он, ки фардо
Ин кӯҳна-колари ҳам завқе ниёзманд аст.
Медорадам саломат он ҳақгузори якто,
Гарчи зи чор сӯям таҳдиди сад ғазанд аст.
Бар дафъи чашмзаҳме чодугаре начӯям,
Дар мичмари дили ман ёди хушат сипанд аст.
Баъди ҳазону яғмо табрик кун, ки ҳоло
Дар боғи навраси ман сад муғча сабзханд аст.

Эй маърифат, эй фариштаи мӯъчизакор,
Дар кӯчаи мо низ бикун гаштугузор.
Бигзор зи будани ту огоҳ шаванд
Ин равзанабастаҳои анбӯҳи губор.
Бигзор бурун шаванд бар дидани ту
Беинаҳо низ зи пушти зангор.
Ороиши рӯву мӯ гузоранд ҳама,
Берун бидаванд бонувон аз толор.
Пешони танги кӯчаро соз васеъ,
Моро ба фарохнои андеша барор.
Ман низ хуруфи тоза бояд гӯям,
То чанд ба бозор барам меван пор.
Сад шукр, ки рухсати хузурам доданд
Дар анҷумани чихилуми тозабахор.
Азбаски насими ишқ таъхир намуд,
Дар синаи беҳаво дилам баст магор.
Афсӯс, ки мохвора ҳам кодир нест,
То паҳш кунад аз осмонҳо ахбор.
Эй ишқ, маро дар ин саропардаи хоб
Бо бӯсаи исавӣ накардӣ бедор.

ЭЙ КУШОДУ ЭЙ МАҲФУЗ

Рафтаам тавофи дӯст
Бо иродати шодоб.
Чашми дӯш адофаҳмаш
Сард буду бемехроб.
Бо табаддулоти вақт
Сидки у танаффури шуд.
Хандаи самимияш
Сояи тамасхур шуд.
Чашми навнигоҳаш буд
Зодгоҳи сабзи шавқ.
Мезияд кунун ин чашм
Бебашорату безавқ.
Мекунад нисори ман
Чанд ҷумлаи коҳил.
Баъд мефишонад даст
Беиродату бедил.
Мениҳам сари маҳзун
Боз бар сари зону.
Эй замонаи садру,
Ман дигар шудам ё ту.
Хаста аз чунин бархурд
Меравам ба танҳой.
Мекунад зи арш он ёр
Хандаи ахурой.
Ҳолиё набастаст у
Дар ба рӯи дарқубон.
Шамъи чиллаафрузон,
Шамси оламошубон.
Ҳолиё маро хеш аст
Он ягонаи аршӣ.
Пас набоядам ранчид
Аз дугонаи фаршӣ.
Мекунам тавофи ту
Эй маро балогардон.
Эй кушоду эй маҳфуз,
Эй муҳибби ҷовидон!

РАҲОЙ

Чаҳд кун, ними кадам мон, эй дили ман,
сояхоби коҳили ман.

Аз фаромӯшӣ ба самти ёд,
аз падруд то милод,
аз хамгашти таслим
азм кун сӯи чиҳод.

То ба кай дар кӯрарах сарсонӣ охир.

Чаширо во кун, намебинӣ, ки меояд
зи чашми дӯст
партави иршод.

Чаҳд кун, ними кадам мон, эй дили ман,
Аз лачанзори залолат то шуъои қуллаҳои сарфарозӣ,
аз талаб то бениёзӣ,
аз сиёҳистони бидъат
то саҳарбоғи шафақгустурдаи
фикри намозӣ.

Риштае хоҳам, ки бо ӯ
рӯхро боло кашам аз чоҳ то моҳ.
Варна ҷӯлидаст дар лойобаи ташвиш
ин дили парвозхоҳ.

Варна то кай мисли мусича
мекашам ба худ пари коҳ.

Варна то кай мезиям дар ҳалқаи
як вожаи ношукр, яъне «ох».

Рафт бояд, рафт, аммо чун бибояд рафт.
Тунд рафтан зуд моро мебарад бар истгоҳ,
Суфт рафтан ин сафарро медахад анҷом
дар оғози роҳ.

Рафт бояд, рафт, аммо чун бибояд рафт.

Чаҳд кун, ними кадам мон, эй дили ман,
Ношиносоро саломе гӯ,

алайкашро нашав уммедвор.

Чаҳд кун, боло бишав бо нардбони шапкатор
аз хазонафшони обон то ба савсанхонаи урдибиҳишт,
Хорро ҳам мон, ки бошад ҳамбарат, эй гулсиришт.

Чаҳд кун, ними кадам мон, эй ту маҳди орзу
То ману ту, то раҳой, то азизи кибриёӣ, то ба ӯ!

Дар ин қарне, ки бемаҷнуу Лайлост,
Хама офок маҷнунхонаи мост.
Сухан аз бастагии роҳи фикр аст,
На аз занчиру аз завлонаи пост.
Сухан аз қалбҳои бесавод аст,
Вагарна ишқ дар ҳар зарра хоност.
Надорӣ ҳеҷ чизи дастнорас,
Дилат беҳудазори бетаманност.
Накардӣ ҳеҷ гаҳ яктопарастӣ,
Дили бодии ту якчандмаҷрост.
Шикан он лӯъбатакҳои фузунро,
Ба номи он, ба номи он, ки яктост.
Ба ҷашмонам ҷакон як ҷакраи шукр,
Ки ҷашми дӯст бинам дар ҷапу рост.

БЕДАРД

*Хушдилии мард кай ҳосил шавад,
Гуфт он соат, ки дарди дил шавад.
Мавлавӣ*

Бурдам ба дилпизишк сад анбон шикоят,
Пурсид ӯ, ки боз дилат пурхуруш шуд?
Гуфтам, ҳазорбора бияфзуд дарди ман,
Дардам ҳамин, ки дарди дили ман хамӯш шуд.

САФАР БА ОЯНДА

Рӯхи худро мефиристам
ба асри бисту чахор.
Андар он асри ношинос ҳам, оре,
Мекунад мӯъчизаҳои исиёна
Маряма тозабахор.
Он замон ҳам хуршел,
хамчунон Зардухшти маҷмарагардон,
кӯ ба кӯ пош медиҳад
хирмани оташи ахурой.
Одамони куруни оянда
қадаме пеш мениханд сӯи доноӣ.
Лек гафлат гоҳе
муродифи вожаи доноист.
Балки пайдо шудани мо
аввалин зинаи нопаддоист.
Он замон ҳам осмони фартут
чомаи азраки садлаҳти хешро
нав нахоҳад кард.
доси идроки аршпаймое
дар баландии даштҳои номусаххари шаб
хӯшаи парвинро
дарав нахоҳад кард.
Он замон ҳам
зиндагонии нукрагуни абрҳо зебост
дар сари қуллаҳои шаъшаарез.
Дар чарогоҳи уфук
мечаранд озод-озод
Рахшу Гулгуну Буроқу Шабдиз.
Абрҳо ҳеч аз вазифаи бориш
наменавад сабукдӯш.
Баъди сесад сол ҳам мерахшад тирукамон
хамчунон нозанини атласпӯш.
Рӯхи ман бори дигар соликона меояд
Ба Пахтакор - ба Кӯи Мехр.
Ба он маҳаллаи безинати гарибнамо,
ки биноҳои кӯзпушти ҳақираш

дар замони зиндагонии ман
сарфурӯву бесалобат буданд.
Растаҳои аз ҷиҳози бесафо саршораш,
Кӯчаҳои чу кафи гӯлаҳиён чиркинаш,
Матбаҳу майкадаҳои пури мастони сияҳкосан
куфроинаш

бесаодат буданд.

Аммо барои ман
пойтахти шодӣ
ҳамин маҳаллаи муҳаққар буд.

Дили ман фонусе
дар гузаргоҳи ҳамин ҷодаи
мушаччар буд.

Баъди се қарн дар ин кӯчаҳои бечарақа
Худо агар хоҳад,

Масҷиди аршгунбаде муждагонии
ишқ хоҳад дод

ва қасри фарҳанг

ва як китобхонаи даҳшӯна,
чанд мактаб,

мактаби ибтидоиву миёнаву олий.

Як боғи пуртарона барои тифлон,
боғи олуболу,

боғи гулбанди пурталолу.

чанд гулгашти гуловез,

чанд фаввораи шодоби хандарез.

Чанд кохи мутамаддин, ки ману ҳамасронам
Рисолату вазифаи онҳоро холиё ҳеч намедонем.

Ва як театр,

Театри шукӯхманди ҷаҳонтасхир,

Ки дар ҷаҳони ҳунар

Матлаъи сабзи ибтикор аст.

Рӯшании баланди боми ҷароғонаш

Шабфурӯзи дурдасти ситоразор аст.

Он замон низ

дар димоғи тангкӯҷаи мо

атри себ аст, оре,

атри маъсуми баҳор аст.

Ассалом, эй азизи оянда,
Ту шамими себро мешунавӣ,
номаи ман ба номи ту
хамин шамими гули себ аст,
руҳи мову ту, бубин,
чӣ қадар дуру қариб аст.
Шарфаи нои тамаддун
оқибат тангкӯчаи моро
мекунад хушбару фарохоғуш.
Раҳ ба раҳ зиндагиномаи маро ба шумо
нақл мекунад.
Нахлҳои баландболои дӯш ба дӯш.
Руҳи ман
бори дигар соликона меояд
ба тавофи мардуми оянда.
Бо уммеде, ки дар вучуди насли навтаркиб
Боз ҳам мебинад
Ишкро зиндаву поянда.

Дили дунё зи таниш монд: мухаббат чон дод,
Он кадар сер шуд аз хеш, ки чон осон дод.
Омад ин давраи атомиву компутерӣ
Омаду фалсафаи ишқи маро поён дод.
Фош гӯям, набаромад дилам аз ўхдаи ишқ,
Гарчи офоқ бар ў чанд карат имкон дод.
Шеър омад ба дили холии обонии ман,
Табли хуршед заду чўшиши тобистон дод.
То шавам боз, маро тангтарин хилват дод,
Хилвате танг чу вусъаткадаи майдон дод.
Васро чой надодем ба барномаи ишқ,
Ҳаляҳое, ки ба мо дод, фақат ҳичрон дод.
Сахтгир аст фалак, бори ҳазорум моро
Имтиҳон карду сипас мартабаи инсон дод.
Рустоии начибе сахаре пеш омад,
Лолаи сурх дар ин тирагии обон дод.
Гуфт: милоди ту милоди ману манҳоест,
Ҳақ надорӣ ту бигӯӣ, ки мухаббат чон дод.

БА ҶОИ СОЯДАСТ

Занула зан, эй ёди шафакрези гуловез,
Аз хотираҳо, хотираҳо, хотираҳоям.
Дар чайби чанам ҳастиву лузде нарабояд,
Эй подиратар аз хамаи нодирахоям.
Тақвим тавонад дар ин айёми чудой
Дар меҳри таровандаи мо сакта ниҳодан.
На, ман натавонам туи оянданигарро
Дар хотира бигзоштану нукта ниҳодан.
Тилфон зану ирсол кун овози азизат,
Эй дӯст, дар ояндаи ман низ шарар дех.
Иршоди нав ор , эй ту фиристодаи афлок,
Аз омаданат бар ҳама офоқ хабар дех.

Дўст, бе рутбаву беунвонам,
Бас бувад маргабаи инсонам.
Ќуз ту бар ҳар кӣ дигар андешам,
Мекашад яксара бар поёнам.
Бар кун он қадр, ки шерозаи хасм
Натавонад, ки газад домонам.
Сидқҳо дораму шакҳо доранд,
Ту мадад соз, ки бевурҳонам.
Эй ту хонандаи ҳар пайдоям,
Ту, ту донандаи ҳар пинҳонам.
Дидаам бахш, ки охир бинам,
Фитратам ор, ки ҷавҳар хонам.
Содапиндораму кўдакхулқам,
Ин бувад сахтгарин нуқсонам.
То аз ин беш хатое накунам,
Бигсалам аз ҳама, бо ту монам.
Сафҳаи зикри туро бикшоям,
Субҳаи ишқи туро гардонам.

СЕБИ ФАЛСАФА

Хамсоия мо
зане, ки панҷаҳои бӯриёбофаш
музикии печ-печи наххоро
эҷод мекунад,
ҳеч гаҳ сирри наю найситон намедонад,
Ҳеч гаҳ фикрашро
 боло намекашад.
Ба кучо мебарад ин пардбон, намедонад.
Бо ниғаҳҳои каммасоҳати худ
Ў бурун аст аз ҳавошии дунё
Зани чун чашмаи бихишт мубарро.
Дар ҳаёташ боре
Ў ҳарфи ишкро ба забонаш набурдааст.
Дар саропардаи фикраш
 ҳеч гаҳ раҳ надодааст
чунин мафҳуми музҳику ночаспонро.
Бе фикри ишқ низ
 метавон пеш бурду ҳамзамон кафо гардонд
зиндагонии гаронро.
Баъди бархурд ба деворҳои хомгилаш
сахл мемиранд
рузу шабҳои хушкӯ бемазмун.
Вакте, ки ў
ба охури говаш беда мепартояд,
Садои мутангани ровӣ
зи радиочаи паридаранг мегуяд:
Ҳолиё ӯмадааст
асри эҷози тамалдун.
Дар миёни ману ў деворест.
Деворе мисли ҳақиқат шаффоф,
Дар миёни ману ў фосилае ҳаст агар,
камтар аз як қадам асту бештар, бештар аз кӯҳи Қоф.
Он ҳақиқат, ки миёни ману ў девор аст,
Рӯ ба ман, пушт ба ўст,
Балки баръакс
Фақат пушт ба ман дораду бо ў хама дам рӯи ба рӯст.
Дар сари ин девор
офтоб афтадаст
ҳамчунон себи маърифат.
На ман, на ў, афсӯс,
Мазаи ин себро ҳеч гаҳ намедонем...

Бас аст чилваи беҳуда, кор бояд кард,
Ба зиндагӣ ниғаҳи нав нисор бояд кард.
Чу ёлгори осорхона кӯҳна шудам,
Ба рағми кӯҳна шудан ибтикор бояд кард.
Мани начибтареро, ки ман намедонам,
Ба чашмҳои шумо ошкор бояд кард.
Агар камон бишавам ҳам, сад офтоберо
Зи пушти қуллаи сина шикор бояд кард.
Ба зодрузи ҳақиқат расилаам ё не,
Ҳазор соли дигарро шумор бояд кард.
Чу чӯй бӯса ба соки бунафша бояд зад,
Парастувона тавофи баҳор бояд кард.
Чу чаппа мекунам анбон, бияфтад оху фиғон,
Зи шукр васла ба ин кӯлбор бояд кард.
Агарчи саҳт бузургӣ, туро, туро, эй ишк,
Ба дӯши нозуки дил боз бор бояд кард.

Урдибихишт атса зад аз меҳрмоҳи ман,
Бар зиндагӣ тамом иваз шуд нигоҳи ман.
Он лаҳзае, ки бори нахустин шинос шуд
Бо чашмҳои сабзи ту чашми сиёҳи ман.
Охам ба пойбӯси ту парвоз мекунад,
Чун осмон ту даст маяфшон ба оҳи ман.
Бисёр одиям, ки басе ғайриодиям,
Ҳоло ту ҳоларо нафикандӣ зи моҳи ман.
Олам зи меҳрубониҳои ту баҳра мебарад,
Танҳо манам ба хошия, олампаҳои ман.
Шодӣ кунад ракиб, ки ин кӯча хатм шуд.
Ғофил, ки боз мешавад оғоз роҳи ман.

СОЯДАСТЕ БА БЕНИШОНИ

Эй дӯст, шамъи ёдат меҳроб мефурузад,
Андешаи баландат маҳтоб мефурузад.
Ҷарроҳи аршро бин, бишқофт найкари абр,
Хуршедро бурун кард аз пушти мармари абр.
Эй дӯст, ёди худро ҷарроҳии дигар кун,
Ёди «ва ғайраҳо»-ро аз ёди худ бадар кун.
Аммо зи нав даровар ёди маро ба ёдат,
Сад офарину аҳсан бар ёди бесаводат.
Аз нав ба ёдат овар ёди хучастаи дӯст,
Пайванд зан ба ҷонат гори гусастаи дӯст.
То чанд хоб кардан дар маҳбаси тағофул,
То корсоз созад дилро зи кор маъзул.
Он санги хораатро бо мумиё иваз кун.
Ҷарроҳи қалби худ шав, дилро, биё, иваз кун.
Як нуқтаат нагӯям бе сарфи вожаи «ИШҚ»
Ин се китобро¹ дон се ҳарфи вожаи «ИШҚ».

¹ Китоби сецилдаи «Қатрае аз Мулиён» дар назар аст.

Дили беҳавсала, камзарфу тапишбохтай,
Гунаҳаг чист, ки таслиму сарандохтай.
Ихтисори ту намуданд, аё баҳри дамон,
Ҳар қадар ҳам, ки зи сохил ба бурун тохтай.
Хасми бечавҳарат оина биёвард инъом,
Акси худ аз паси зангор набишнохтай.
Моҳу хуршед ба ту нур намуданд ирсол,
Қарзхоест ба дӯшат, ки напардохтай.
Қуфл зад гӯши халонк, тапишатро нашунид,
Ҳама гӯянд, ки ту асл най, сохтай.
Тапиши тоза бикун, эй ба навозиш мӯхтоҷ,
Дили абрешимӣ, абрешими нанвохтай.
Посухи сӯзи туву ишқи ту хунсарди буд,
Хешро ин ҳама аз баҳри кӣ бигдохтай.
Интизорам, хабар оранд, ки эй мурдатарин,
Нарм-нармак ба чаҳон гулгула андохтай.

Охир аз кайди гамам бар шуд дили озоди ту,
Офарин, эй беназири ман, ба истеъдоди ту.
Дар дилат гарди муҳаббат буду он ҳам пош хӯрд,
Бар тасаллият равам ё бар муборакбоди ту.
Ҳиммати кӯҳафкан аз ту хост ин арзанзамир -
Асли ноширини ман аз асли нофарходи ту.
Чанд соли зиндагиямро ба савдо мондаам,
То фаромӯши харидам дар баҳои ёди ту.
Дил, дило, чун зистӣ, зеро ки аҳли оламанд
Беҳабар аз марги ту, ноогаҳ аз милоди ту.
Эй дил, эй дил, ҳеч кас бар ҳарфи ту бовар накард,
Мӯҳр хоҳад, мӯҳри миной хати иршоди ту.
Ҳолиё дарди тихӣ будан намедонӣ, ки чист,
Эй дил, эй гулдони нурхун, ҳуш ба холи шоди ту.
Нола кам кун, бин, ки бо ноландагон гардун чӣ кард,
Мурдагон дар гӯр механданд бар фарёди ту.
Шеър, чун мӯи фаришта бар начоти ман шитоб,
Исии ман, осии ман, садкаи имлоди ту.

ҲАҚИҚАТИ СОДА

Ду навъи инсонҳо
Пеши ман сахт азизанд:
Нахуст хайрнисорон, ки нақӯихоро
Бе орзуи подош,
Бо муктазои рӯхи худ эҷод мекунанд.
Дувум сипосгузoron, ки он нақӯиро
То абад ёд мекунанд.

ҲАҶФЕ БАРОИ ХУД

Дачла бигзор фаромӯш кунад, некӣ кун,
Нор ҳам гасби Сиёвуш кунад, некӣ кун.
Гар ба некии ту душман бидихад номи бадӣ,
Халк ҳам наҳси варо гӯш кунад, некӣ кун.
Некившро чу дирам мешумарад мийнатнех.
Гар касе некии мағшуш кунад, некӣ кун.
То замоне, ки ба сӯят ни аҳи меҳрашро
Он хатобахшу гунаҳпӯш кунад, некӣ кун.
Зиёдагӣ чанд диҳад фурсати некӣ кардан,
То нафас бо нафас оғӯш кунад, некӣ кун.
Дар ҳар ачзoi ту ангезаи сад Хурмуз ҳаст,
То ачал ояду хомӯш кунад, некӣ кун.

Берун шав аз мурдоби шак, бар диданам боло баро,
Аз ин лачанолудагӣ худро ба худ поло, баро.
Эй бадгумон аз оина, зангор дар чашмони туст,
Қуфли маҷозиро шикан, бар вусъати дунё баро.
Берун баро аз фикри бад, аз наҳсбоди деғу дад,
Ғар пурғашӣ, он чо бимон, ғар тозай, ин чо баро.
Ин дағру дағрон кӯтаҳ аст, ин нозу чавлон кӯтаҳ аст,
Бар кӯтаҳии худ бубин, з – имрӯзи бефардо баро.
Бар орифе ғуфтам, бигӯ, сирри сарағрозии худ,
Ў ғуфт: бигзар аз ниёз, боре ба истиғно баро.
Ҳар ғардро аз пешу пас, эй дил, ту ҳам бар худ мағир,
Он сон, ки мешояд ғуро, вораствау зебо баро.

Ойнаам, ҳақиқати урёни ман бубин,
Пайдои ман зи чавҳари нинҳони ман бубин.
Меъроҷи ман зи нимаи раҳ хатм шуд, дарег,
Ин ними сӯзане ба гиребони ман бубин.
Рағҳои ман ишора ба самти муҳаббатанд,
Зояндарӯду Ваҳшу Зарафиҷони ман бубин.
Эй бостоншинос, агар нақб меканӣ,
Мачнуни мурдари зи биёбони ман бубин.
Як шаб биёву ларзиши ширини мохро
Дар пардаи ҳарири шабистони ман бубин.
Ин чашми мастрову ниғаҳҳои дуздҳо
Барбасти дар асорати миҷғони ман бубин.
Дар як дили ман аст нихон ҳафт шаҳри ишқ,
Ҷони ман, ин ҳичоб набин, ҷони ман бубин.

Агар дубора баҳор ояд, умеди сабз шудан дорам,
Биё ба дидани ман, эй дӯст, биё, ки бо ту сухан дорам.
Бидуни ҳарф садоям кун, магар ки бо хати райҳонат
Нагуфт чашми гизоли ман, ки орзуи чаман дорам.
Агар сурогаи ман пурсӣ, чӣ гӯямат, ки кучоиям,
Аз ошёнаи ҳафтумам, дар авчи ишқ ватан дорам.
Агар, ки бар шуданӣ бошӣ ба ошёнаи ҳафтумам,
Ба нардбон набарӣ хочат, биё, биё, ки расан дорам.
Биё ба шои ҳичобиям, ки пушти парда маҳе бинӣ,
Биё ба субҳи гулобиям, биё, ки атри суман дорам.
Нигоҳи дӯст ба чурми ман чӣ рутбаҳои малоҳат дод,
Шинохт чони харирамро, ки дар қабои хашан дорам.
Ту кистӣ, ки намебинам, ту кистӣ, ки намедонам,
Чунин қабули манӣ, чоно, чунон бимон ту, ки ман дорам.

Бигӯяндам, ки камтар гӯ суҳанҳои китобиро,
Ки хушкистони рӯхи мо бихоҳад лаҳни обиро.
Саҳархезон, ки дарсомӯзи мактабхонаи субҳанд,
Забони нур медонанду ҳарфи офтобиро.
Саропо чашм гаштам ҳамчунон оинаи шабнам,
Ки субҳе нусха бардорам фалакҳои гулобиро.
Пур аз хун шуд дили абреву бигристан наметонад,
Сари ифшои матлаб мекашам ин сон азоберо.
Ният кардам, ки чӯеро ба дарёҳо биҷайвандам,
Шикаст андар шикаст омад ҳавасҳои хубобиро.
Чӣ мечӯӣ, ало, эӣ ошно, аз ин нишебистон,
Бирав, бар авҷҳо парвоз деҳ чашми уқобиро.
Чаро аз чӯйборе хулқи дарёӣ талаб дорӣ,
Чӣ хоҳӣ аз мани зангорбасти инкилоберо.
Чу худ шоир набудам, чашмҳоям саҳт шоир буд,
Нахондӣ дар китоби чашмҳоям шеърӣ обиро.

Соат дувоздах шуду соли дигар расид,
Овози мушакони тило то қамар расид.
Аз таркиши гулӯлаи тифлон самои пир
Як қад париду нолиши ӯ бештар расид.
Аз хокиён ба хуриву нузиву қудсиён
Табрикномаҳои босе шӯълавар расид.
Дар пеши дар чу баччаи бадмасти хеш дид,
Ҳамсоя навҳа қард, ки оши қавар расид.
Дар рафту омади абасаш мантике наёфт,
Ҳар кас, ки чун ману ту ба даҳри дудар расид.
Пире ба шодбошии тифлони ин маҳал
Бо ҳадяҳои иди шириншакар расид.
Бархез, эй дили фалаҷ, инак, расид ишқ,
Дил гуфт: дер шуд дигар, инак, магар расид.
Эй сода, бачагини ману ту гузашту рафт,
Кӯтах шуд ин фасонаву ин ҷо ба сар расид.
Ногаҳ садои чаҳ-чаҳи тилфон баланд шуд,
Табрики исавии ҳамон як нафар расид.

Хуш меравам, хаёли нишеман намекунам,
Дар мадду қазри ҳодиса маъман намекунам.
То истгоҳи охири ман чанд фарсахест,
Рафтаг хуш аст, фикри расидан намекунам.
Менолам, аз чӣ нест баромадғаи начот,
Худро чаро ба маҳкама равзан намекунам.
Бар бесабоҳатии чаҳон саҳт коилам,
Ин хираро барои чӣ рӯшан намекунам.
Камтар зи мӯрам, арзанакеро чӣ сон барам,
Дерест, орзуи таҳамтан намекунам.
Худхоратар зи ман набувад душмане маро,
Як бор дарки қудрати душман намекунам.
Бедард гӯр қардани ёди азизи ёр,
Инро ту метавонию бас, ман намекунам.
То мақтаъ омадам, ки нидо қард матлаъам:
Хуш меравам, хаёли расидан намекунам.

Нутқи табрикии булбул шунавам чори сахар
Дар табассумкадаи ёсуману нилуфар.
Хой гулҳои азиз! Омадану рафтан чист,
Чист ин тантанаи зиндагии пар-пар-пар.
Бо шитобе гузаранду ба шумо кай нигаранд
Ин ҳама халқ, ки бар оши наҳоранд хабар.
Чаҳ-чаҳи улвии ман ҳам малакутӣ мебуд,
Агар аз барги гуле дошта будам минбар.
Фолбин гуфт, ки ишқат ба гуруб омадааст,
Рост ҳаргиз набаромад сухани чодугар.

Вакт, бигзор, ки таҳрир кунам фардоро,
Рӯди навсамт шавам, тоза кунам мачроро.
Баъди сад соли гурубам, ки касе ёд накард,
Боз ҳам мунтазирам мӯъҷизаи Исоро.
Эй маро аз ҳама пайдотару нопайдотар,
Дар кучоҳо, ки начустам туи нопайдоро.
Ихтисори шафақ аз субҳи ман, эй дӯст, накун,
Ба саҳарҳанда бибур гардани ин шабҳоро.
Сахт бошад, ки кашам кофилаи не-неро,
Саҳл бошад, ки барам силсилаи хо-ҳоро.
Омадӣ, ёр, ки бар хотири ман боз орӣ
Ишқро, отифаро, оинаро, дарёро.
Омадӣ, ёр, ки бар хотири ман боз орӣ
Он мани гумшудаи беасари танҳоро.
Заҳмати омаданатро нафикан бар фардо,
Пур кун аз шаъшааи хеш ҳамин ҳолоро.

Биёмал сабо, хоби булбул шикаст,
Зи хамёзае рӯзаи гул шикаст.
Ба соки афифи бунафша расид,
Адаб пушти по зад, таомул шикаст.
Дилам боз девонагиҳо намуд,
Ки аз банд расту таҳаммул шикаст.
Худо пул кашид аз дилам то дилат,
Хиёнат, ки по монд, он пул шикаст.
Паси парда умрам ниҳон меравад,
Ҳамин лаҳза бояд тағофул шикаст.
Чи қул-қул, ки дар чашми обии туст,
Ҳама ташнагиам зи қул-қул шикаст.
Ғамаи ҳарф шуд, як ба як саф кашид,
Чунон ҳам бараҳна, ки самбул шикаст.

ХОТИРА

Дар когази сафеди саҳар мекунад тулуъ
Имзои офтоб.

Дар номаи сафеди сарнавиштам

Як ёдгори нодира мемонад.

Яъне ду мӯҳри сабз зи чашми

баландҳиммати ту

хотира мемонад.

ЗИЁРАТ

Ман як шафақ дилам, ки аё куллаи баланд,
Бархурд кардам ба туву сарнагун шудам.
Бар меҳмонии ҳарамии сабзи чашми ту
Ҳар бор кӯҳна омадаму нав бурун шудам.

ТУЛУҲИ МИЛОД

Саъджавкаби шомӣ, субҳи тозамилодӣ,
Дар дуруштиву нармӣ парниёну пӯлодӣ.
Баччагии танҳоят домани Худо бигрифт,
Аз диёри ғам охир омадӣ сӯи шодӣ.
Мӯҳри меҳр биҷодӣ дар китобӣ сурҳи мо,
Шабравони гумрахро рӯшани иршодӣ.
Сайри нӯҳ ғалак дорад чаши файласуфи ту,
Фарди осмоншамъӣ, шамъӣ шамсбунёдӣ.
Эй шарофат оварда бо тулуҳи милодат,
Ҳар қадар, ки одӣ, он қадар Худодоли.

Шабхун бизан ба равзан бо мавчи субххирман,
Эй ишк, бори охир бинмой хона рӯшан.
Ҳаммазхаби гули себ, ҳаммашраби гули себ
Будиву бош, эй дил, дар замҳарири баҳман.
Омӯхтам якояк фарҳангномаи гул,
Бетарчума бихонам маъни ниҳони савсан.
Натвон тамои бигасст аз ин чаҳони моддӣ,
Мо низ дар гиребон дорем ними сӯзан.
Бо чавшане зи имон бар разми куфр рафтам,
Камтар зи мӯрам, аммо дорам дили таҳамтан.
Эй дӯст, берунам кун аз ҳабси бадғумонӣ,
Мурдам зи шубҳаи ту, н - аз теги ҳашии душман.
То чанд фаръ гуфтаи, вақте, ки асл як ӯст,
То кай тую тую ту, то кай ману ману ман.
Номи варо бигирам, наҳс аст, наҳс баста,
Номи варо бигирам, боз аст, боз барзан.

ҒУРУБ

Куллае дар гулӯи обиладораш
хамчу бемори гулӯдард
офтоби чу курси сурхи мудаввар
дар об ҳалшударо
гарғара мекард.

Нафаре меомад аз бозор,
Аз паси шишаҳои мошинааш
Гохворае гулӯи хуррам дошт.
Нафаре аз мазор меомад,
орзуи бинои мӯхташами
мақбара мекард.

Ҳолиё равзанаи ман
ба саломи насими субҳҳои нодамида боз аст,
Ҳолиё лаҳзаи оғоз аст.

Медонам ин ки зистаам сахт нодуруст,
Чобукнамои кохилу кохилнамои чуст.
Так-так задам ба сад дари сурхеву во нашуд,
Так-так задам ба шашдара дар орзуи дӯст.
Лаззат наёфт он ки туро сахл-сахл ёфт,
Лаззат гирифт он ки туро сахт-сахт чуст.
Ҳаргиз туро ба бохтан омода нестам,
Эй зиндагӣ, чӣ гуна тавон аз ту даст шуст.
Дар сакфи осмони расадхонаи дилам
Як офтоб ишқу ҳазор анҷум орзуст.
Аз ман пазир сурати ташхиси қалби ман,
Чун соядасти ман, ки ба номи азизи туст.
Сад бор ҳам тамои бигӯиву вассалом,
Афсонаро шуруъ кунам боз аз нахуст.

Эй ёди хуррам, падруд, падруд,
Эй рашки Марям, падруд, падруд.
Аз боғи мино, аз барғи раёно
Лағжид шабнам, падруд, падруд.
Фасли чавонӣ рафтӯ наомад
Боз аз чаҳаннам, падруд, падруд.
Аз неъматӣ ӯ мо ҳам чашидем
Бисёр ё кам, падруд, падруд.
Ин реши кӯҳна дигар насӯзад
Дар ҳачри марҳам, падруд, падруд.
Ҳоло расидем аз ишқу риндӣ
То турбу шалғам, падруд, падруд.
Бар мағзи маҳдуд боре наёмад
Фикри муаззам, падруд, падруд.
Бо хомаи мо кай метавон кард
Ислоҳи одам, падруд, падруд.
Бе ҳеч эъҷоз, бе ҳеч оғоз
Резем дарҳам, падруд, падруд.
Чун ту наояд, чун ман наояд
Дигар ба олам, падруд, падруд.
Бояд ба дилхо идона бурдан,
Эй сӯғу мотам, падруд, падруд.
Килки муфарреҳ, бинвис аз имрӯз
Падруд, эй ғам, падруд, падруд.

Як дона куфр хирмани имон ба бод дод,
Бар одами фирефта шайтон чӣ ёд дод.
Дерест дар мухосираи зулмати худам,
Зангор омад, оинаро кард бесавод.
Як чуръа ҳам зи бодаи ҳастӣ нахӯраем,
Бо он ки гуфтаем фақат ҳарфи нӯшбод.
Дирӯз аз наомаданаш дод мезадам,
Омад кунун, зи омаданаш низ дод, дод.
Дар санчиши нахуст бияфтоду пош хӯрд,
Ҳар кас, ки чуз ту бо дигаре баст иттиҳод.
Вирди шабу сабӯхи манӣ, эй се ҳарфи рамз,
Бифрист уқлаҳои маро муждаи кушод.

Худкушӣ ҳам осон аст аз худофариниҳо,
Боядам раҳе бикшод аз giraҳчабиниҳо.
Одиву заминиям байни осмониён,
Осмониям, оре, байни ин заминиҳо.
Паргави дарун афрӯз, баски ҳеч пайдо нест,
Дар салони зебой асли нозаниниҳо.
Лай-лаи суруру базм в-ин даводави беназм
Мебарад маро охир сӯи чиллашиниҳо.
Пайки гул намеояд бар тихигаҳи гулдон,
Пушти ёд мемонад фасли ёсаминиҳо.
Аз миёни суратҳо чехраи шакарханде
Боғ-боғ менозад гарки ангубиниҳо.
Эй ба бадгилӣ бадном, дар ту ҳусн мечӯям,
Чашми ман намуд оғоз сабки нағзбиниҳо.
Боз ҳам башорат дех, гарчӣ бо мурури вақт
Фарбеҳӣ шуду пучӣ як чаман маҳиниҳо.
Ҳолиё наҷмурда лолаи ниҳони дил,
Ҳолиё ту ҳам дорӣ завқи лолачиниҳо.

Мекунам таҳнияти тозаи милод туро,
Меравам, то зи ҳузурам кунам озод туро.
Ҳикмате дошт, ки ман фаҳм накардам зи нахуст,
К-аз чӣ бар қисмати ман дӯст фиристод туро.
Дили гумрах, ки лагадкӯби ҳаводис шудай,
Шукр гӯ, шукр, ки ӯ медахад иршод туро.
Ҳама тарки ту намуданду як ӯ ёри ту монд,
ӯ, ки пайдову ниҳон панчара бикшод туро.
Шеър бо омадану н-омадани зебояш
Раҳ ба раҳ кушт туро в-аз сари нав зод туро.

ТАҲРИКИ САБЗ

Эй насими гули зардолу,
Дили маро бори дигар
 ларзиши ширин дех.
Ба аргувони паси панчараам
Муждаи макдами фарвардин дех.
Рӯди ангехта аз таҳрики сабзи баҳор
Бори миллиардум шояд
 завки мастона дамидан дорад.
Дили ман ҳам
 бори чандум бошад, ростӣ, намедонам,
 атри шаффофи туро,
 эй гули зардолу,
 рағбати гарми шамидан дорад.
Гарчи бо кӯшиши микрози вақт
Зуд афтод чил варақ зи дафтари тақвим,
Ҳар баҳорон
 бори дигар
 зиндагиро менамоям оғоз,
Бисмиллаҳир-рахманир-рахим.

**Баҳорро зи нишони ту пазируфтам,
Чу ихтирои ҷавони ту пазируфтам.
Хутути баргу гулу хоку сангу шабнамро
Чу номаҳои ниҳони ту пазируфтам.
Тапидани ҳаяҷонро зи пушти пардаи гул
Чакомаи зарабони ту пазируфтам.
Ба обшор рӯчӯ кардаму садояшро
Тариқи покбаёни ту пазируфтам.
Қасам, ки ишқи туро мустақим ёфтаам.
На аз фалону фалони ту пазируфтам.**

НИЛУФАРИ БИСМИЛЛОҲ

Дар хиёбоне, ки Буддо роҳ мегашт,
Раҳ ба раҳ гулҳои нилуфар
Пеши пояш мешукуфтанд.
Дар хиёбоне, ки мо ҳам меравем,
Хомаҳои пойҳои мо
Менависад сад ҳазорон бор
танҳо вожаи «Шукр»
дар варақҳои дарози кӯхнароҳ.
Дар хиёбоне, ки мо ҳам меравем,
Раҳ ба раҳ, дар ҳар қадам
Бар сари мо мефишонад партави ёкутияшро
Хотаме бо нақши «Бисмиллоҳ».

Дар куфрзор гум шуда лаҳни намозиям,
Оташ наяфканад ба чаҳон худгудозиям.
Ман навтарин касам, ки зи оянда омадам,
Ё ёдгораи куҳан аз қарни мозиям.
Сад мӯхраи ситора биёвехт осмон,
Охир фиреб дод бад-ин мӯхрабозиям.
Бедард чун зиям, ки ҳамин дард-зиндагист,
Маҳкум кун ба дард диламро, ки розиям.
Пурсӣ, чӣ хоҳӣ аз ману гӯям, ки ҳеч, ҳеч,
Бишнос эҳтиёчи ман аз бениёзиям.
Боре зи гарданам расани човидон бигир,
Эй вақт, мард бошу ичозат бидех, зиям.

АСОРАТ

Хорҷӯроби кӯҳнае нолад
Субҳ дар кӯчаи зимистонӣ.
Дарси дилгири фалсафа гӯяд
Рӯзи хокистарии боронӣ.
Духтаре бист банди хезумро
Мекашад дар аробаи якпо.
Аз сараш осмони якчашма
Мекунад пош лӯълуи лоло.
Мошине тунд медавад зи бараш
Сӯи ӯ оби гил бияфшонда.
Сӯи оянда роҳ мечӯяд
Гули дар байни гил фурумонда.
Сарфурӯянду бадгилу фартут
Хонаҳои қадими сетабақа.
Андар ин хонаҳо ғуруб кунанд
Одамони захири бечарақа.
Одамоне, ки чашми равзанро
Ҳеч бар зиндагӣ набикшоянд.
Ғайри як самт-хонаву бозор
Кӯчаи дигаре напаймоянд.
Ман ҳам ин ҷо ҳамеша зистаам
Бо ҳамин рӯхҳои яхбаста.
Яҳи андешаи касеро ҳам
Қалами ман ханӯз нашкаста.

Субҳ омад бар муборакбодии бедорхо,
Зери анбон чанд субҳе монда, эй саршорхо.
Медавал аз субҳи солах офтоби сурхрӯ
Ҳамчу тифлии ману ту сар-сари деворхо.
Асли ман дар ҳола пинҳон монд, як сарҳадшикан
Дил накарду барначаст аз симбанди хорхо.
Ин заифони ҳубобӣ бо паропар мекунанд
Хешро тасдиқхову гайрро инкорхо.
Ҳосидеро гуфтам: эй арзанзамири кӯххор,
Қулла шав в-он гаҳ бизан хуршедро минкорхо.
Зиндагонӣ мекунад дар жандаи садсолае
Навчавонии гурусна бо пули идрорхо.
Рустамӣ бояд туро, эй насли фардоофарин,
Кӯр шуд имрӯзи ту дар кӯчаву бозорхо.
Гар паёми корсози гайбро мебишнавӣ,
Кори ту боре намеафтад ба соҳибкорхо.
Дӯст, бар ёди башар аз нав биёвар ишқро,
Варна чавхархо бигирианд аз таҳи зангорхо.
Чун туеву чун манеро бар ғубористони куфр
Мефиристад осмон бар шустани пиндорхо.
Эй тамомият савоб андар ғунаҳзори шубоб,
Аз чӣ хоҳӣ тавба кардан фасли истиғфорхо.

Намегӯям туро, пайгамбарӣ кун,
Биё, як бор ҳам одамгарӣ кун.
Дусад бор омадӣ, нолида рафтӣ,
Дигар кофист, тарки кофарӣ кун.
Мақун аз ошно бегонасозӣ,
Ба куштан куштиям, ёдоварӣ кун.
Чу афтодӣ дар ин мурдоби беишк,
Тавофи хурии нилуфарӣ кун.
Шарорам ҳасту ангезандаам нест,
Нигоҳе бар мани хокистарӣ кун.
Зи ман яктопарастиро биомӯз,
Шикан бутрову тарки Озарӣ кун.
Таҳорат деҳ маро дар чашмаи сабз,
Нигоҳи кӯҳнаамро охарӣ кун.
Ало, эй рафтаву оянда, эй ишқ
Ҳамеша бошу фардофарӣ кун.

АЛОМАТИ САВОЛ

Чашмони само, ки сурмамол аст,
Кавкабкадаи хучастафол аст.
Дар охири матни мубхами шаб
Навмоҳ аломати савол аст.

Шафак бо шавки Мансурӣ ду рақъат ишқ мехонад,
Надорад тоби дайчурӣ, ду рақъат ишқ мехонад.
Уфук саччодаи боз асту хуршеди гурубанда
Чу Аттори Нишопурӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Мабин оромии зоҳир, ки дар умқи дили мо ҳам
Касе бо бонги шайпурӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Шунидӣ чорзарби дил зи авчи гунбади сина,
Ки гармогарми масрурӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Бирав сад қарн онсӯтар, ба рафта ё ки оянда,
Рахорах лолаи турӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Чу зиштам, шукр мегӯям, ки ин ҳам ҳикмати сунъ аст,
Маро девӣ, туро хурӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Ахуроист оғозат, масеҳоист эъҷозат,
Чунин нуран алонурӣ ду рақъат ишқ мехонад.
Тапад ҳар сония қалбам фузунтар аз саду чил бор,*
Вале як гул, гули сури ду рақъат ишқ мехонад.

* Дил дар як дақиқа 70 бор мезанад, вале диле, ки манзури мост, дар як сония бештар аз 140 каррат метапад.

РУҶӮИ МУҲОЦИРШОИРИ АФҶОН

Аз Ватан бастаи хунпечи сухан хоҳам бурд,
Когазинчомаи худро чу кафан хоҳам бурд.
Ба ҳама ҳадяи ман хуни сиёвушон аст,
На ба монанди шумо ёсу суман хоҳам бурд.
Нашавад аз ватани гайр кабутар дуздид,
Пас чиро ҳадя ба фарзанду ба зан хоҳам бурд.
Нӯҳ фалак гӯши гаронест пур аз пунбаи абр,
Наъраи диғари афлокшикан хоҳам бурд.
Обшуста шуда гарчи лугати булбулу гул,
Нағмаро боз ба табрики чаман хоҳам бурд.
Гар Ватан чон талабад, чист, чӣ назри ночиз,
Милиён мард занад наъра, ки ман хоҳам бурд!
Ватанам ғамкадаву боз ба болои ғамаш
Сад гарам ғуссаи худро ба Ватан хоҳам бурд.

Оинабанд шуд дилам, аммо наомадї,
Афсурд нури мил-милам, аммо наомадї.
Оиначавҳари манї, эй шаъшаанисор,
Як бор бар муқобилам аммо наомадї.
Сад қарн себи маърифатам ночашида монд,
Бар ин бихишти ботилам аммо наомадї.
Эй он, ки исиёна начотам намедихї,
Гуфтам, биё чу қотилам, аммо наомадї.
Сад сол шуд, ки дар сақаристони чурми худ
Афтодаи ҳамоилам, аммо наомадї.
Гуфтї, ки қолабї шудай дар мафоилун,
Саднора шуд мафоилам, аммо наомадї.
Поён шуд илтимоси ману эътирози ту,
Гул ҳам баромад аз гилам, аммо наомадї.

ВАШАНИЙ ¹

Дар кӯчаи дарози селшуста
ҳеч як манзили саломат нест.
Ҳатто дарахтҳо ҳам
аз по фитодаанд.
Ҳатто ситораҳо ҳам
чун сарнавишти вожгуни мардум
аз гунбади забарҷади мино фитодаанд.

Дар рӯи як аробаи чаппа
дар бағал тифлаки навзоде
зани бечоранамое нишастааст.

Зане, ки аксҳои хуррами арӯсияш
зери хоканд.

Зане, ки орзуҳои харираш
зери сандуки кулфбастваи сина
чок-чоканд.

Зане, ки осмонҳои бетарахҳуми тақдираш
абрноканд.

Аммо, ҳанӯз на,
нигоҳи мунаввари тифлаш
андешаи сиёҳи маро
мезағад хати батлон,
ниғаҳи поктар аз обу офтобу осмон.

Нигаҳе, ки зулолияшро
Ҳазрати Одам ҳам ҳеч надошт.

Зеро, ки он сафири нахустин
Ҳеч гаҳ тифл набуд.

Қуз чашмҳои поки ҳамин кӯдак
Байни Худову инсон
ҷӣ касе восита хоҳад шуд.

Оре, оре,
ҳамин ду гавҳараки шабҷароғи
субҳпаём
байни Худову инсон
бехтарин робита хоҳад шуд.

¹номи маҳаллаест дар шаҳри Панҷекат, ки аз ғавҷи сел газанди бисёр дида буд.

Эй дил, бас аст, марсияхонӣ тамом кун,
Эй вассалом гуфта, дубора салом кун.
Вақт аст хочаи туву ту чун ғуломи ӯ,
Шӯриш намову хочаи худро ғулом кун.
Дарёб сабки хоси тапиш, хешро кунун
Наворзуву навнигару навпаём кун.
Чун байраки сафед маяфкан сари мутеъ,
Худро мисоли парчами сурхе ба бом кун.
Як лаҳзаест байни тулӯву гуруби ту,
Хуршеди нимарӯз, ки хастӣ, қиём кун.
Бо ман агарчи ними нигоҳе накардай,
Эй ишк, бошу боз ба будан давом кун.

РӯЗИ ИСТЕЪФОИ ГУЛДОН

Нохуни обии борон
Менавозад шашмакомеро паси оинаи ман,
Зери чархи ҳукқабоз
Ҳукқаи гулҳо садафбанданд.
Ҳукқаи нилуфару лола пур аст аз бирлион,
ҳукқаи дилҳо тихӣ аз ишқу имон.
Дафтари таквим бикшо,
 кайд кун,
 фардо чӣ рӯзе мебиёяд,
Рӯзи истеъфои гулдон.
Рӯзи хомӯшии мусикии тилфон.
Рӯзи хичрон.
Ҳастии бисёр нотаслихро ҳам
Вақт бар маҷрои тундаш месупорад.
Байни чашмони ману чашмони нилии баҳор
Айнаке девори шаффофи булӯри мегузорад.
Чун мазори латтабанде дар биёбонҳои дур
Як зиёратгоҳи кӯҳна меравад аз ёди халқ,
Ҳеч кас таҳмондаи меҳру хулусашро намеорад.
Аз хамин холо, ту эй фардонигар,
Бе шахомат зистанро бояд омӯзӣ.
Очизиро бо тавоноӣ иваз кардан,
Бе таассуф даст афшондан ба шодии гузашта,
Шеваи нагростанро бояд омӯзӣ.
Зиндагонӣ
Ҳар дили бисёр осиро муадлаб мекунад,
Ҳар гили шӯридаро аз нав ба қолаб мекунад.
Ин ҳама, эй дӯст, осон нест,
Баъди чанде мебиёяд,
 балки кайҳо омадаст
фасли истеъфои гулдон,
фасли хомӯшии мусикии тилфон,
фасли борон,
Баъд аз ин ҳам ишқ меварзад дили ман
бо нишоти субҳи обон,
бо нигоҳи босаводи мурғаке дар
боги заррини варақгардон.
Бо садои тик-тики соат,
ки мепурсад:
Васл ё хичрон?!

Ташхис кун диламро, эй Бӯалии Сино,
К-ин хатти печ дар печ танҳо турси хоно.
Чун хори гул зи гулдон дар чашм менамояд
Доге, ки менухуфтам зери қабри раъно.
Дар токи синаам монд сад чилди бастаи меҳр,
Чон додаму касе ҳам боре нагуфт «ҷоно».
Перор дида будам дар пойтахти Афранг
Як бонуи хичобӣ мерафт бар казино.
Вақте ки мегузаштам аз чоркӯчаи сабр,
Масте нишон меод дар байни халқ кино.
Сад таҷриба кунандат бо зарбаи паёпай,
Аҳсан, ки метапӣ боз, эй дил, дили тавоно.
Аз ишқу замзами ӯ Замзамсиришт шуд Сир,
То Мевагул ҳам омад атри насими Мино.
Эй олами тунукмеҳр, аз ту наям хунукмеҳр
То вопасин тапидан, то охири танманно.

ДАВОМ

Субхро ирсол кард он сардабир
Ҳамчунон мактуби навмӯхру сана.
Вакт гӯяд: зудтар посух навис,
Рӯхи кохил даст афсонад, ки на!
Бар мани гофил муначчим ҳадя кард
Ҷадвали таквими хуршеду камар.
Гуфт Исӣ ҳам, ки ин дадро шинос,
К-ин дами исист, на чизи дигар.
Дӯст гӯяд: бар дили бемори халк
Як-ду ҳаб ҳарфи валидолӣ бибар.
Хирмани субҳ аст дар анбони ту,
Ҳарфи порӣ мону имсолӣ бибар.
Боз бисмиллоҳ гуфтам, хестам,
То барам худро ба роҳи ибтикор,
Мисли дарё боз ҳам шодобу маст
Мекунам бо зиндагӣ бӯсу канор.

ТО ШАФАҚИСТОН

Боз расид осмон
Бар ҳабашистони шаб.
Шуст ба собуни мох
Чирки гиребони шаб.
Дар қафаси шоха хуфт
Кумрияки шабнишин.
Дар қафаси ман тапид
Кумрии кавкабнишин.
Панча занам бар фалак,
Ҳамчу дарахтони луч,
Наъра кашам то ба кай
Будани холиву пуч.
Зуд варақ мезанам
Дафтари таквимро.
Эй дили гофил, бубин
Пар-пари таквимро.
Боз дар ин нимароҳ
Самт дигар мекунам.
Чашми куҳансабкро
Тозанигар мекунам.
Кош, ба рӯд афканам
Некии хирманзада.
Зикр насозам варо
Даъвии ман-ман зада.
Кош, ки бе ҳамҳама
Пок кунам пӯкро.
Кош, барои касе
Сур кунам сӯгро.
Аз ҳабашистони шаб
Дӯст, биё сар кашем.
То шафақистони ишк
Фикри паропар кашем.

Эй шабу рӯзи пуропур, чӣ паронар рафтӣ,
Ҳамчуноне, ки зи пироханам охар, рафтӣ.
Байни ин дудара беҳуда тапидӣ, эй дӯст,
Аз даре омадиву аз дари дигар рафтӣ.
Раҳ чӣ кӯтах, чӣ дароз аст, ба як самт барад,
Хокий ё ки самой, ба гили тар рафтӣ.
Қуръае нӯш накардӣ зи майи ин лаҳзот,
Гарчи бо чаҳду чадал то тахи соғар рафтӣ.
Аз чаҳони аразӣ асли ҳақиқат चुстӣ,
Чун варо ёб накардӣ, сӯи довар рафтӣ.
Тозачоно, ба дағалолами оинахарош
Босафо омадиву бохтачавҳар рафтӣ.
Ишқ, эй ишқ, ба побӯсии хоколуде
Чӣ залил омада будӣ, чӣ музаффар рафтӣ.
Саҳари нукрагиям шавқи гуловезӣ дошт,
Охир, эй субҳ, зи бомам чу кабӯтар рафтӣ.
Дон, ки шаб омаду зулмоти адамро густурд,
Агар аз ёди ман, эй ёди мунаввар, рафтӣ.

Ишк, ки мурд дар ду дил, монд азои муштарак,
Рӯз ба рӯз сабз шуд хотираҳои муштарак.
Чӯр наметапад ду дил, лек чӣ чӯр метапанд
Сад миллиард ахтарон зери қабои муштарак.
Байни ману ту сулҳ нест, ин ки бахайр, беш аз ин
Байни ману ман аз азал нест ризои муштарак.
То ба кай ин дугонагӣ, эй зи ҳама ягонатар,
Ин ҳама хокиён чудо зери самои муштарак.
Габру яҳуду муслимин, аҳли ҳазор кешу дин
Мо, ки ҳайем як ба як сунъи Худои муштарак.
Дар сари гунбади қабуд парчами сурхро бубин,
Кош, банӣ башар зияд зери ливои муштарак.

ХИРМАНИ СЌЗИ НОТАМОМ

Дўст, медонӣ,
Рўзи милоди офтоб кадом аст?
Дили ман низ чун дили хуршел,
Хирмани сўзи нотамом аст...

Марчон шумурд, марчон, борони субхагардон,
Дандон фишурд, дандон, борони шаддадандон.
Гилро вузӯи нав дод, гулро тулӯи нав дод,
Борони хандагирён, борони гирияхандон.
Чун сарнавишти борон афтодан аст бар хок,
Бар хотири ман омад рӯзи ҳубути инсон.
Инак, ҳазору як шаб дар як нафас сар омад,
Афсонаҳои мо ҳам поён гирифт, поён.
Дардо, ки нагзарад ишқ аз озмоиши васл,
Ҳаққо, ки бигзарад ишқ аз имтиҳони хичрон.
Чун мо равем, борон ҳақ мекунад ба ҳасрат
Дар лавҳҳои мрамор се нуктаҳои армон...

Ҳар касе, ки хоҳӣ бош, кори ман қазоват нест,
Офтоб ё ҳаффош, кори ман қазоват нест.
Остин бияфшондам бар ҳубуту меъроҷат,
Маҳравӣ ва ё фаррош, кори ман қазоват нест.
Чустай зи гӯристон мурдаи тилодандон,
Гар ту дуздиву наббош, кори ман қазоват нест.
Мушаке зи сӯроҳӣ гар кунад мазоҳи шер,
Ман чӣ мекунам пархош, кори ман қазоват нест.
Аз паси хушомадҳо кинаҳои дарранда
Мекунанд худро фош, кори ман қазоват нест.
Тӯдаи сақарботин наҳсу куфру бидъатро
Мекунанд ҳар сӯ пош, кори ман қазоват нест.
Ҳар гуноҳи пинҳонро чашми ғайб мебинад,
Ӯ, ки медиҳад подош, кори ман қазоват нест.
На, набоядам тан дод бар ҳучуми бедодӣ,
Баъд аз ин нагӯям, кош, кори ман қазоват нест.

ТАРОНАИ ЭҲЁ

Мададе умед дорам зи туи хучастадидор,
Нағамоти исавӣ дех ба диле, ки монд аз кор.
Назаре куну навам кун, ки дигар бас аст такрор,
Тапишат муборак, эй дил, тапиши нават муборак.
Чӣ қадар қухан, ки гаштам, ту навам намудӣ, эй ишк,
Ту, ки чашми бастаамро ба дарун кушудӣ, эй ишк.
Ба чаҳорсӯ, ки дидам, ту, фақат ту будӣ, эй ишк.
Тапишат муборак, эй дил, тапиши нават муборак.
Ба баҳор гӯ, ки инак, туй иқтибоси сабзам,
Сухане, ки менависам, шавад инъикоси сабзам.
Ҳамаро накӯ бубинам, нигар ихтисоси сабзам.
Тапишат муборак, эй дил, тапиши нават муборак.

Захма зан, хусрави навозанда,
Боз банд ин бирешими канда.
Бишнав ушшоқи ман, ки аз сина
Мекунад дил хубути фархунда.
Офтобо, маро ҳам омӯзон
Илм, илми табассуму ханда.
Жанда пӯшидаам, ки дарёбанд,
Рашки сад атлас аст ин жанда.
Дил, дило, пастии касе бинӣ,
Бош дар авчи ҳеш поянда.
Ту фаромояи шафакнасабӣ,
На фурумояиву шарманда.
Осмон кӯр нест, мебинад
Нағзро нағзу гандаро ганда.
Дар тахи пуштаи дамида киро
Дилаке хаст мурдаву зинда.
Ишқ меояду намеояд,
Ишқи ояндаву наоянда.
Баъди сад қарн ҳам ба ҳурмати ишқ,
Хуш тапиш кун, дили барозанда.

СИМФОНИЁИ РОЗ

Пирамарде, ки бо баҳор иртибот надошт,

Пирамарде, ки чашмҳояш

чун ду оташкадаи хомӯш

пури хокистари замон буданд.

Пирамарде, ки аз ин лаҳза то ба

лаҳзаи дигар

пойҳои кашолааш

бо кӯмаки асо

ба сад шиканча равон буданд.

Пирамарде, ки пӯсташ

пойкӯби гузашти солу моҳи тақвим аст,

валек дар қафаси сина ҳолиё ҳам

дилаш парандаи нотаслим аст.

Пирамарде, ки зодрузагро

мисли дутори кӯҳна, ки дар девори айвонаш

зиндагонии бенаво дорад,

бурдааст аз ёд,

ин нимарӯзи наҳс

чисми бечони навҷавонеро

дар гӯр мениход.

Зери хоки золим

як чаман зебоӣ мадфун шуд,

осмон бар даҳанаш об гирифт,

ба саволи мардум,

ки чарову чун шуд.

Мурғаке

дар сари дарахти бесаодати

гӯристон

худ ба худ мегуфт: ё тавба.

Ё тавба аз ин навниҳоли сабзмаргу

пирнаҳли кӯҳначони умрдароз.

Ҳикмате ҳаст дар ин масъалаи аслу мачоз.

Мутриби абр менавохт

дар бирешими боронаш

симфониёи роз...

Бо шӯру шар зан, эй дил, қохил набош, қохил,
Чуз ишқ дигареро қобил набош, қобил.
Бо фикри гайб бошад фикрам фақат мувофик,
Бо фикри гайр бошад фикрам фақат муқобил.
Дар сар чаро-чароҳо бисёр но фишурдам,
Дар осмон ҳам он ёр худро гирифт гофил.
Дар байни чуну чанде бурдам ду қарн бар сар,
Аз дасти ман наёмад ҳалли ягон масоил.
Чо нест бар муҳаббат дар қалбҳои камзарф,
Тӯфон намешиносад оби заифи соҳил.
Эй мардуми муосир, бар будани муҳаббат
Гӯед: кӣ тарафдор: Гӯянд: мо муқобил!
Ҳафт осмон биларзад бо як такони мӯе,
Ман низ ҳарзагардам аз нушти як ҳамин дил.

ПУРСУ ПОСУХ

Гуфт фарде: эй таманнокардаам,
Орзуи диданат парвардаам.
Чун туро дидам, таманно чапна шуд,
Гунбади нилии мино чапна шуд.
Хайф аз он пиндори гулбанду харир,
Овах аз ихлосу имони мунир.
То сухан гуфти, нишотам пош шуд,
Осмонпаймо яке фаррош шуд.
Бар дилам гуфтам, ки мехробат шикаст,
Субҳаи ёкутии мехрат гусаст.
Эй пур аз хушбахтии нашнохтан,
Ном неҳ Бишнохтанро Бохтан.
Бо касе аз дур иродат парварӣ,
Чун қариб ояд, ба чурмаш бингарӣ.
Гардад одӣ он тачаллорехта,
Аз чабинаш шаъшаа бигрехта.
Ман-маниҳо мекунад сад айби ӯ.
Аз хузураш хуштар ояд гайби ӯ.
Як заминиро самоӣ хондаӣ,
Зулматоинро зиёӣ хондаӣ.
Гуфтам: Эӣ оинаи беишъикос,
Ин қадар шӯридаӣ бе ҳеч асос.
Хат заи аз лавҳи дилат номи маро,
Эӣ ҳақорат хонда пайғоми маро.
Дар ҳақиқат мешудӣ ихлосманд,
Айбҳоям низ меомад писанд.
Баъд аз ин, эӣ мухлиси иллатшумор,
Чаши худро ҳам бишав веростор.
Ё равон доғи рухи махтобро,
Ё дигар кун қиблаву мехробро.

Рафтиву дар фасонаи дил мондай ханӯз,
Дар мармаре забонаи дил мондай ханӯз.
Амвочи вақт хост ба сохил фиканданат,
Аммо ту дар миёнаи дил мондай ханӯз.
Гарчи зи ҳафт пардаи чашмам бурун шудӣ,
Андар чаҳор хонаи дил мондай ханӯз.
Дар ин даёе, ки мурдаи гул зери барф монд,
Навбаргу навчавонаи дил мондай ханӯз.
Садсола гашту сар нафаровард бар завол,
Узри дилу баҳонаи дил мондай ханӯз.
Садпора шуд анор, ки ту бар замин задӣ,
Дар дона-дона - донаи дил мондай ханӯз.
Дар тангнои шашдарай, эй қафаснишин,
Рахчӯи бекаронаи дил мондай ханӯз.
Дар бойгонии башар, эй қалби пири ман,
Чун нусхаи ягонаи дил мондай ханӯз.

Ишк омад, маро мунаввар кард,
Атласамро дубора оҳар кард.
Ҳафт оинаро, ки овардӣ,
Ғами ман бар ғами ту бовар кард.
Узри тақрорҳои дил ин аст,
Ки фақат номи ту муқаррар кард.
Осмон, осмони бӯкаламун
Абраашро ҳамеша астар кард.
Фаҳру нозат гузашту мазҳака монд,
Чархи тақвим гашти дигар кард.
Оқибат як дарахти ар-ар шуд,
Он ки бар гӯши чарх ар-ар кард.
Зарабони баланду пасти туро
Ҳати берӯхи санги мраммар кард.
Лек бояд дубора наҳзат ёфт,
Рӯи мағлубро музаффар кард.
Таҳният гӯ дили маро, ки кунун
Бори дигар ба зистан сар кард.

Соатам қафомонда, фурсатам раҳогашта,
Ин туй, дили нинӣ, соати қафогашта.
Сактаи дил аст ин ишқ, чора кун, табиби ғайб,
Варна чун кунам бо ин дарди бедавогашта.
Ёди ту ба хайр, эй ишқ, эй саодати мурда,
Сад тарона ҳасрат шуд шодии азогашта.
Дар азал чӣ маъсумӣ, баъд аз он чӣ масмумӣ,
Зери чархи рангомез сидқи ту риё гашта.
Ту кучоӣ, эй дил, шарқӣ, чанубӣ,
Аз кучои ту пурсам, эй ба нокучо гашта.
То ту низ меояд баргрезии тақвим
Эй ба сӯи ҷовидон равзани ту во гашта.
Оқибат мусаллам шуд бар ҷаҳони худкома
Сози аз наво монда, сӯзи нонамо гашта.

Рафтаро оянда кун, эй ишк, ишк,
Лаҳзаро поянда кун, эй ишк, ишк.
Моҳи навро дар лабат чун най навоз,
Рӯҳи шабро зинда кун, эй ишк, ишк.
Ин шаби ялдои беафсонаро
Рӯзи шаккарханда кун, эй ишк, ишк.
Дидаву дилҳои безуретро
Орзуоянда кун, эй ишк, ишк.
Чашмҳоямро чихилшӯ кун ба лутф,
Поку полоянда кун, эй ишк, ишк.
Лутф кун, тақдири ноҳамворро
Бори дигар ранда кун, эй ишк, ишк.
Додай чорӯбам аз шоҳи дуо,
Нахсро рӯбанда кун, эй ишк, ишк.
Ҳар кӣ номардона бигрезад зи ту,
Бе ибто шарманда кун, эй ишк, ишк.
Ту маро бар ҳар дари аслу мачоз
Қосиди фархунда кун, эй ишк, ишк.

САВТҲОИ ТОБИСТОН

Дар биёбонҳои хурдод
Чашми ман табрик мегӯяд
Шодии тифлони урёнро, ки
дар фаввораҳои хуррами шахр
оббозӣ мекунанд.

Кӯдакон - ин нозпарвардони тобистон
То кучо дар мағзҳои бегами худ
Фикри иксу игрики дарси риёзӣ мекунанд.
Балки ин хушбахтҳо
Бо тафаккурҳои гайричадвалӣ
кадфарозӣ мекунанд.

Нохуни берахми зӯхр
Мағзро дармекашад аз устухони офтоб.
Не, намеорам чунин тасвири бенур.
Офтоб - ин тифлаки сурхинаруи малламу
оббозӣ мекунад
дар осмони соф чун фаввораи об.

Баргҳо - шогирдҳои Борбад,
симфонии сабз андар сабзро
мекунанд эҷод,
баргҳои тозамилод.

Кӯдакӣ маъсумтар аз лаззати оинақанд аст,
Кӯдакӣ шаҳри тахайюлҳои
рангорангаи оинабанд аст.

кӯдакӣ - фасли таманноҳои гулгардон,
хандаи субҳи шафакрез,
савти шомии кавкабовез,
Кӯдакӣ – боғи шакарханд аст.

Дар хиёбонҳои хурдод
Дидаи рахбурдаи ман
бори дигар бозмегардад
ба зебӣ,

ба маъсумӣ,
ба шодихоии поки зиндагонӣ.

Дар биёбонҳои хурдод
меравад чуфти гулогуше
борвар аз орзуи осмонӣ.

Ман ҳам, инак,
Меравам сӯи ту, эй ёри мачоз,
То ту кӯтоҳ аст роҳам ё дароз.
Эй хабиби бесуроға,
Эй табиби бенишонӣ.

Эй дил, чӣ ноли дар халкаи ох,
Боре нидо кун: алхамдулллох.
Ғафлат чашидӣ аз себи дониш,
Боре чӣ дидӣ, эй чони огох.
Донанд мардон таъми хиёнат,
Мо ҳам чашидем ин захри чонкох.
Як марди ҳақчӯ то худкушӣ рафт,
Н-омад зи ғайбаш астағфируллох.
Эй масти охур, кам кун тафоҳур,
Ноогаҳ афтӣ аз чоҳ то чоҳ.
Як лаҳзаам деҳ бар тавба кардан,
Як лаҳзаам деҳ, эй умри кӯтоҳ.
Чашмони сабзат берун баровард,
Мо, дилихонро аз ғӯри даймоҳ.
Ин ҳамраҳонро бояд раҳо кард,
Як ту бимон, бас, то охири роҳ.
Аз гунбади сурх ҳар зарбаи дил
Якзарб ғӯяд : Аллоҳ, Аллоҳ.

САДПОРАИ ХУШБАХТ

Накши хутути ман зи дили ту зудуда шуд,
Чун соядасти обии шабнам зи барги гул.
Урдибихишт рафту хавас барг-барг рехт,
Обон расид бо хабари наҳси марги гул.
Эй пош дода сад чамани гул зи фарки инк,
Гулпеч кардай хама бигзаштаи маро.
Боре кушой панчарарову хабар бигир
Он рафтаи марову набаргаштаи маро.
Инак, қафо, ки менигарам, хотироти ман
Дар хирмани муанбари гул мавҷ мезанад.
Ёди ту чун тасаввурӣ парвози турнахо
Андешаро ба дуртарин авҷ мезанад.
Ҳарчанд бегамона чу тифли варақларон
Дилро зи ман гирифтаю садлаҳт кардай,
Сад пора дил дуёю сипоси ту мекунад,
Сад порай диле, ки ту хушбахт кардай.

Овоза шуд ба шаҳр, ки дарё дамидааст,
Сархӯву побарахна зи ҳар ҷо дамидааст.
Пулро шикастаасту раҳи халқ бастааст,
Ин пошикаста то ба кучоҳо дамидааст.
Гӯ аҳли шаҳрро, ки ҷӣ талвоста мекунад,
Дарё ханӯз боадабу нодамидааст.
Табрик, эй баҳор, ки якрӯзай, вале
Дар рӯи содаат хати хоно дамидааст.
Охир гули муҳаммадии ман тулӯъ кард,
Чун дар қафас насими Масеҳо дамидааст.
Фардо бубин, ки наргису бобунаву ҳино
Аз хоки ман чу чашми тамошо дамидааст.
Ин субҳи гулхуруҷ зи пешонии само
Хуршед ҳамчу нури таъоло дамидааст.

ДАР ҲАВОШИИ ТАМАДДУН

Ман аз ин амвоchi тунди ичтимоб,
Аз шаҳоматҳои козиб,
Аз тафаккурҳои якқолиб
Меғурезам то ба хилватхонаи худ,
То ба он деворҳои каҳгилии рустой -
Меҳани гулҳои ёбӣ,
Маҳзари милоди хуршеди ахурой.
Пушти ин девор ҳоло
Духтари ҳамсоя таппӣ мезанад.
Лек меояд аз он сӯ атри наргис,
Бӯи маъсуми баҳори кӯдакӣ,
Бӯи он себе, ки аз болои девор
бе иҷозат даст мебурдам бар он,
даст мебурдам ба хуршед,
даст мебурдам ба як дарвозаи
дури тахайюл,
мекушодам раҳ ба шаҳри маърифат
аз тигиҳои тағофул.
Он сӯи девор ҳоло
Духтари ҳамсоя таппӣ мезанад.
Ин сӯи девор ман
чашм бар чашмони компутар
менависам номае бар як нафар
аз аҳли Порис
дар димогам атри наргис,
атри маъсуми баҳори кӯдакӣ,
атри он гулҳои бодоме, ки дӯш
дар ҳарири хола печиданд
тимсоли чавонии маро,
орзуҳои сафеди осмонии маро.
Ман аз он таблақзаданҳои
тихибунёди шӯҳрат
ва аз он маҷлису базму ҳамоишҳои
рангомез

аз такаллумҳои берабт,
мочарову баҳси ночиз
мегурезам сӯи хилват,
сӯи он барзан, ки берун

мондааст имрӯз

аз ҳавошии тамаддун.

Бар саломам сар бичунбонад ҳамеша

Дар сари раҳ беда мачнун.

Сӯи он боге, ки аз анбӯҳи сабзаш

Мебиёяд чаҳ-чаҳи гарми Ҳумоюн.

Сӯи он чуфти парастуе, ки меоянд

хар баҳорон бар тавофам.

Эй ману манҳои дигар!

Лӯъбатакҳо, лӯъбатакҳои ҳақири минбарӣ,

Суратакҳо, суратакҳои викорафрӯхта

аз ғояти бечавҳарӣ.

Хӯсякҳо, хӯсякҳои ҳазоронрангаву ҳокистарӣ.

Ман шуморо раҳ нахоҳам дод

бар дунёи шаффофам.

Чӣ зуд хастӣ маро нест мекунӣ, эй вақт,
Кӣ, ки ҳамлаи беист мекунӣ, эй вақт.
Нахуст вожаи масрури омадан будам,
Чӣ фосиласт миёни дуруду падрудам.
Чӣ зуд зори булбул гузашту шавкати гул,
Дар ин замонаи нав кӯҳна шуд ҳама самбул.
Чӣ зуд акраба омад ба самти бисту чаҳор,
Зи пушти равзанаи чашмбаства рафт баҳор.
Дили азиз, ҳамоно ту метапӣ ё не,
Дили азиз, ҳамоно ту метапӣ, мо не,
Ба ҳар тапиш ба Худо шукри ҳафтбора кам аст,
Чӣ ҳафтбора, ки шукри садӯ ҳазора кам аст.
Чунон мазан, ки ба фарсудагӣ расад тани нав,
Чуниш бизан, ки мани кӯҳнаро кунӣ мапи нав.
Тапиш бикун, ба тапишҳои худ идома бидех.
Ба дасти ман паи чорӯб бину хома бидех.
Маро тулӯи дигар дех, азизи гайбнавид,
Дурахну мӯъчиза кун, эй таачҷуби хуршед.

Аввали баҳор омад, фасли яъс поён шуд,
Яъсро гузор, эй дил, ёс атргардон шуд.
Офтоби зардушті берун омад аз горе,
Чиллашини дарбаста дар миёни майдон шуд.
Чехраи азизи ту, эй ҳабиби рӯхонӣ,
Бештар тачаллӣ рехт он қадар, ки пинҳон шуд.
Осмон ба тан пӯшид атласи камону тир,
Қалби садқабои ман рахт канду урён шуд.
Кист, кист он якто, он ки ҳачри бетаркаш
Ҳамтаронаи дил шуд, ҳамсаодати ҷон шуд.
Чун рамид нури ғайб, хубии ту зиштӣ гашт,
Чун расид нури ғайб, хира ҳам дурахшон шуд.
Мезанад дили мастам бар дари фалак тақ-тақ,
Ӯ, ки бо маху анҷум даст бар гиребон шуд.
Дар раҳи мачозу асл чустучӯи худ кардем,
Ҳар касе Худоро ёфт, оқибат ҳам Инсон шуд.
То расид пайки ту, эй зи ишқ зеботар,
Қалби субҳхохи ман боз субҳагардон шуд.

БО ЧАРОҒИ ШУКР

Дӯш дар навбати нон
хамчу дар маҷрои бадбахтӣ
хешро афкандӣ.
Чун аз он мавҷхези ҳодиса берун гаштӣ,
Шонаат захми чӯби нозир дошт,
Дидаат обилаи зохиру нозохир дошт.
Синаат дошт ҳазорон шарори барзада
дар домани анҷум,
устухонҳои лоғарат нола мекарданд
аз гояти фишорҳои мардум.
Пеши дӯкони нонфурушӣ
хамчу дар корзори мардистон
бо чомаи дарида, кафши оббарову
дили ҳазоршикоф
разм бо замҳарири саҳти
зимистонат буд.
нимаи нон, ки чу фатвои начоти
кӯдаконат ба даст овардӣ,
дар бағал чун рамақи чонат буд.
Дӯш он сӯи сияҳпанҷараи хотираат
салтанат дошт қаҳтсоли меҳрубонӣ.
мефитод аз дили ту-
барг-барг орзуи обонӣ.
Ҳолиё дар бадали пуишу ранҷ
мечашӣ таъми наиму неъмат.
Чархи тақвим нишондаст туро
боз дар мартабаи фахру чалолу рифъат.
Жандаатро дасти айём
иваз кард ба раҳти дебо.
Кулбаи хомгилат хок шуду
он чо руст
Қаср, қасри зебо.
Тӯдаи бемехроб
Он замон низ шиква мекарданд,

Ин замон низ шиквагӯйтаранд.
Сад баҳор омаду гузашт,
 вале аз садои атсаи тақвим
бебаҳорон ханӯз беҳабаранд.
Тӯдаи беҳаракат
Мекашанд ох зи дурии нишони мурод.
Натавонанд зи ҷо хестану ними қадам
 бинҳодан
нафарони зи дарун беиршод.
Ту вале бо ҷиҳоди рӯҳи матин
Бар шудӣ аз ҳисори навбати нон.
Ҳолиё низ ҳар сулулат, ҳар сулули
 зиндаву шодобат
катра-қатра арақи ҷабҳаи
 шафактобат,
оя-оя тик-тиқи зарбаҳои соати беҳобат -
Зарабони дили якмехробат
Ҳар нафас мегӯяд
 Шукр, шукри садчандон.

ЯГОНА

Дар имтихони сидқ басо дӯст бохтам,
То даррасидаам, ки фақат ту ягонаӣ.
Аз ҳар касе, ки қиблаву меҳроб сохтам,
Бо як такон шикасту ба ними баҳонае.
Ҷоиз набуд боҳабар аз айбҳои худ
Дар ишқу дӯстии ҳама ҷурм ҷустанам.
Инак, мусаллам аст, аё бебадалтарин,
Бо гайраҳо ҳазон шудану бо ту рустанам.
Ҳоло набоядам сухан аз шиква боз кард.
Зеро, ки ҷовидонатарин дӯст бо ман аст.
Дар ҷашми ман, ки гарди варо бӯса мекунад,
Дунё ханӯз бокираву покдоман аст.
Инак, ҷаҳон ба қарни нав оғоз кардааст,
Бар қарни мардумони навоину навниҳод.
Дар рӯзгори таҷрибаҳои пур аз шигифт
Танҳо манам ханӯз қадимиву бесавод.
Оқиз зи дарки фалсафаҳои муъосирон,
Бо сабки бенамунаи худ рӯз мебарам.
Хандед, ҷилднозу тунукмояҳо, ки ман
Берун зи мӯд ҳар ҷӣ, ки мондаст, меҳарам.
Эй дӯст, эй, ки кӯҳнатариниву навтарин,
Ҳақ гапштааст исми ту дар санги сурхи дил.
Дар ҳар саҳифа шӯъла занад ишқ, ишқ, ишқ,
Бо вожаест нур шуда фарҳанги сурхи дил.

Офарин, эй, ки зи сифр оғоз кардӣ корро,
Андак-андак то фалак бардошти деворро.
Бо чӣ шавкат осмони абрии урдибиҳишт
Мекунад бар хок холи соғари саршорро.
Осмон, аз осмонӣ ҳеч истеъфо надех,
Чуз ту натвонад касе сомон кунад ин корро.
Эй дили аршӣ, машав фаршӣ барои хочате,
Аз ту хорич мекунам фикри каму бисёрро.
Бояд ўро ҳафгшӯи чашмҳои носавоб,
Ҳар кӣ дар оинаи ту бингарад зангорро.
Дӯстро гуфтам: Чӣ дастовез бар ширӣ барӣ,
Гуфт: бо худ мебарам як доман истиғфорро.
То маро аз он табиби гайб кӯмак мерасад,
Ман ба номат менависам бехтарин тӯморро.

Дилбазан шудам охир бо хамешапайдой,
Чист ин дурахшидан ғайри бетачаллой.
Бо хузури афзунам чашми дӯст озурдам,
Боз боядам рафтаи бар ҳарими танҳой.
Бо вазидани айём аз дарун тихӣ гаштам,
Чун хубоб ҳис кардам ранчи беҳаюллой.
Боядат зи рӯд омӯхт интизому яксамтӣ,
То кучо равӣ, эй дил, чун хазормачрой.
Беҳарос аз барфӣ, эй дили баҳоревез,
Ҳолиё дар обон ҳам гулшани таманноӣ.
Ғайри вожаи Аллоҳ аз ҳама луғоти даҳр,
Он чӣ бар забон рондем, чумла буд олой.

Дидори нотасвири ту дар сарнавиштам шуд рақам,
Хафт осмон дур аз манӣ, эй н-омада ин як қадам.
Дилро насихат мекунам, осуда шав, эй тундҷӯш,
Таквимро кун эҳтиром, чун рӯди обонӣ, мадам.
Качрав агар ҳачрав шавад, як ном ўро нав шавад,
Аз нав ҳаром ояд бурун, гарчи дарояд дар ҳарам.
Гўянд, эй бесабзҷайб, ин сабзҳарфиҳо чаро,
Девонай, девонагон гарданд бе фикри дирам.
Бехуда андар хокиён халлоқиятро чустай,
Нашнохтӣ, ناشнохтӣ боре самадро аз санам.
Баъд аз ҳазору як шикаст бояд зи сифр оғоз ёфт,
Ҳарчанд дар дил чанпа шуд сад орзуи мӯхташам.
Обод гаштам ё табоҳ, оҳ, эй табиби ҷонпаноҳ,
Парҳези нав фармо маро, парҳез аз истеъмоли гам.

НАҶОТ

Вақте замона фотеҳи моҳам кард,
Аввалтар аз ҳама
Якчанд пастмашрабу зоҳирмуҳаққикон,
Маҷрораву хубобиву ботинмуқаллидон
Дар васфи ман ба сарҳади игрок по заданд,
Дар шаш чихат ба мадҳи наёпай сало заданд.
Сад хирман офарин бифишонданд аз сарам,
Ҳар ҷо равам, ҳамеша ҷашонданд шаккарам.
Вақте замон фитодаи чоҳам кард,
Дорам ачаб, ки боз ҳам аввалтар аз ҳама
Маддохҳои дӯш - он воизони қиблабарандози
худфурӯш

Дар таъни ман ба сарҳади игрок по заданд,
Дар ҷорсӯ зи ҷурми фузунам сало заданд.
Сад хирмани ситеза фишонданд аз сарам,
Дар ҷашми халқ ҷанпа намуданд астарам.
Эй дил, фаро рав аз ҳама нафрину офарин,
Дар он фарози дури мушашаъ,
Ҷое, ки то ту ҳеҷ каманде намерасад,
Ҷое, ки маҳви партави ӯ мешавӣ, нишин.

Хурда мегиранд хурдон бар муаззамчавхарон,
Чашмҳои танг натвонанд фатҳи бекарон.
Даст афшону бирав аз растан бадгӯйҳо,
Фориг аз арзанфурушон, хаста аз арзанхарон.
Дар фалак натвон харидан рутбаи хуршедро,
Хар қадар ҳам мешаванд ин абрҳо чомадарон.
Пуштибени осмонӣ дорӣ, эй фаррухниход,
Хок хоҳад хӯрд тазвири ҳама балгавхарон.
Мо ҳам аз ботинмусалмонони зохиркофарем,
Не аз он зохирумусалмонону ботинкофарон.
Чун раҳовард оварӣ ихлоси нуксонёфта
Дар сафарҳое, ки аз худ мекуни то дигарон.
Дил зи токи синаам афтод, табрикаш кунед,
Чун ҳубутаи рашки меъроҷ аст, эй пайгамбарон.
Вакт ҳамчун шаҳнаи золим бияфтод аз паям,
То маро хорич кунад аз чашни шириншаккарон.
Чун сабукдӯшам дигар аз нозбардории ишқ,
Ин сабукдӯши гарон омад, гарон омад, гарон.

Баҳор шаъшаа зад, ёри сабзкомати ман,
Бинӯш як қадаҳи лола бар саломати ман.
Ба зиндагонии ман дер омадӣ, фармо,
Ту эй қиёматии ман, ту эй қиёмати ман.
Чӣ омадан, ки нақӯ бингарӣ, наомадан аст,
Маро бубахш, ки шукр аст ин надомати ман.
Чу бар ҳарими дилат рухсати вурудам нест,
Бигӯ, кучост дигар ҷои истиқомати ман.
Кӣ кард сачдасаро шаҳри сабзи чашми туро,
Надид дидаи мағрури ту каромати ман.
Ба пеши ишқ, ки хуршеди дастнорас буд,
Ҳақир монду фуру куллаи шаҳомати ман.
Маҳ амр кард ба анҷум, ки саф кашед зи нас,
Намози шом бихонед бо имомати ман.
Зи сакфи атласӣ оинадори ман омад,
Зи бар накард чу ӯ ҳеч кас тамомати ман.

Сад бор ҳам навиштам гар сӯгномаи ишқ,
Ин сӯгномаҳоро бишнос идомаи ишқ.
Чун иҷтимоғу дардаш рӯҳи маро фалаҷ кард,
Гуфтам, наменависам дигар чакомаи ишқ.
Аммо чӣ созам он дӯст, оне, ки ишқ як ӯст,
Рӯзи азал ба дастам додаст хомаи ишқ.
Имони мурдаи ман дар батни хок чунбад,
Вақте баҳор пӯшад сабзиначомаи ишқ.
Васли маро чӣ чӯй, ин талхкома бигзор,
Ҳачри маро талаб кун чун шаҳдкомаи ишқ.
Фарҳанги сурхи дилро аз тоқи синаат гир,
Сабт аст, сабт он чо тафсири номаи ишқ.
Фарҳанги сурх бикшо, фарҳанги сабзро пӯш,
Шеърӣ маро бихонӣ чун аксиомаи ишқ.

Субхро хирмани тачалло кун,
Пилки пӯшидаи шафақ во кун.
Чашми истифода бар холо,
Субхи ояндаро тамошо кун.
«Ту» кун охир «Ман»-и муҳаққарро,
Аз ҳазорон ману тухо «Мо» кун.
Тавба кун, тавба кун, дили осӣ,
Тавба аз бемуҳаббатихо кун.
Ишк, дар сурххуччати куҳанам
Оқибат мӯҳр мону имзо кун.
Чӣ кунӣ дар билоди мурдадилон,
Раву шогирдии Масехо кун.
Нашав уммедро чанозакашон,
Нав ба нав, нав ба нав таманно кун.
Ҳамсудуливу ҳамсулуки баҳор,
Гул ба гул зан, тулӯи зебо кун.
Хешро, эй намунаи дарё,
Ойнахонаи Таъоло кун.

ТО НОКУЧО

Ин субхи ёсаминӣ дар ҳар хучайраи боғ
Хуршед пахш карда мӯҳри мудавварашро.
Эй кош, рӯҳи ман ҳам дар барг-барги таквим
Мемонд ҷовидоиа мӯҳри музаффарашро.
Хушком шуд дили ман, чун заҳри ишкро хӯрд,
Ноком он ки хӯрда аз ишқ шаккарашро.
Эй вақт, бо вазидан, ишқи маро накушти,
Меҳроб шуд дили ман ёди мунавварашро.
Қалби шикастаи ман охир ҷи сон паноҳад
Бар ин ҷаҳону халқаш як реза боварашро.
Чашми дарунии ман бо сад ҳазор айнак
Нашнохт то қиёмат дунёву ҷавҳарашро.
Девонае равон буд дар шаҳри пунбадаргӯш
То нокучо қашонда фарёди маҳшарашро.

Ба бадеъияти дунё маром бахшидан,
Чанбари гардунро
Ба самти некӣ бурдан.
Ба ҳар касе, ки умедаш фалаҷ аст,
Ба ҳар касе, ки чароғаш
Саводи ханда надорад
Ба ҳар касе, ки дилаш
Нақшаи оянда надорад,
Гули Наврӯз ҳадя биспурдан.
Моҳи обон
Гули худрустаи печакро оғӯш мекунад.
Кай таҳаммул меояд
Ва ҷунуни маро рӯпӯш мекунад
Оре, бовар дорам,
одами фардо ҳам
аз паси пирахани нозуки таронаҳои шаффофам
тапиши қалби маро
гӯш мекунад.

Дил, дило, рӯзу шаби ёсуманият табрик,
Наргисӣ, нилуфарӣ, настараният табрик.
Офтобона баро, маҷмараг ардонӣ кун,
Боғ дар боғ, ҷаман дар ҷаманият табрик.
Хостӣ даст зи домони ҷаҳон бардорӣ,
Боз бар домани ӯ бўсазаният табрик.
Аз бурун нармиву бечозибаву ношунаво,
Аз дарун қаҳ-қаҳу гулгулфиканият табрик.
Чун тапидӣ, ки тапишҳои ту бемантиқ шуд,
Дили бефалсафа, мантиқшиканият табрик.
Ёро гӯ, ки аё қотили исомакдам,
Хурмузиҳои пас аз аҳреманият табрик.
Эй тамомии ту пур аз нафаси бисмиллоҳ,
Инак, ин ишки расову шуданият табрик.

Эй бародар! Рисолати ту гадоӣ нест,
Бархез!
Дасту бозуи ту холо
Иктидори офаридан дорад.
Феҳрҳои саломати ту
Нақшаи зиндагии тоза кашидан дорад,
Яъне он рӯз, ки дар хуққаи дилҳо
кинаву бугзҳои зангбастае
меҳрҳои оҳарӣ мегарданд.
Шубҳаҳои чу шабах ларзоне
этимоду боварӣ мегарданд.
Оре, он рӯз, ки бо чаҳ-чаҳи сабоҳии тилфун
халос хоҳам хӯрд
аз асбрати андешаҳои торик,
Оре, он рӯз, ки чашмонамро
бо тамошои ҳамин
манзараҳо
мекунам табрик.
Ва боз мепурсам:
Худ қазоват бикун, инак, эй дӯст,
Баҳор кай меояд?
Дӯст бо содагии содиқона мегӯяд:
Баҳор?! Аз паси дай меояд.

Меравад ба номи ту номаи навирсолам,
Эй ба номи ту пайванд орзуву омолам.
Он азиз мепурсад: чандсолай, эй дӯст,
Аз хама ҷавонам ман в-аз хама куҳансолам.
Пеши роҳи ман баста сад қаторай таъриф,
Сад ҳазор лаънат ҳам медавад зи дунболам.
Он табиби обу гил чораам намесозад
В-он табиби чону дил огаҳ аст аз холам.
То зи ғайб нозил шуд як қалам ба дасти ман,
Бекалам бишуд хоно бар хама хату холам.
Шарҳи ин муамморо чун диҳам, ки хайронам,
Пеши халқ гӯям, пеши ту фақат лолам.
Чамъу тарҳи ман нашмар, чунки ҳарду ҳамвазнанд,
Ҳар қадар, ки аз хокам, он қадар зи салсолам.

Чӣ гуна меравам, эй дӯст, бар идомаи рох,
Ки субҳ н-омада бегоҳ шуд, бале, бегоҳ.
Ба хусравӣ бишунав ин фасонаи ширин
Зи хачр низ дарозу зи васл ҳам кӯтоҳ.
Ҳама румантикаҳо бо баҳор мегузаранд,
Бадеъият натавон ёфтан зи обонмоҳ.
Дигар харирии урдибиҳиштиям ҳам нест,
Ки замҳариртарам аз шабони барфпаноҳ.
Баҳорзодаи ман, сабзи рангбози ман,
Биёву ранг даровар бар ин сафеду сиёҳ.
Ҳама гуноҳи маро мешумар ба чои савоб,
Ҳама савоби маро мешумар ба чои гуноҳ.
Бигӯ, ки бар дили ман ишкро руфӯ созад
Ва ё бурун фиканад ин замимаро чарроҳ.
Дило, дилии заифонаат залилам кард,
Чӣ нола мекунӣ, эй монда зери дарзаи коҳ.
Ҳавас накун, ки чашӣ лаззати ҳаёти абад,
Ки холиё най аз таъми як нафас оғоҳ.

Пушти кафас чӣ мекунӣ, эй дил, фирор кун,
Имсол тарки шеваи перору пор кун.
Аз ифтихори холии ту сахт хастаам,
Беҳуда ифтихор накун, ибтикор кун.
Гуфтам ба хома, фикри фароғат чӣ мекунӣ,
Марг аст ин танаффуси бисёр, кор кун.
Вақте ки ханда зад гули баҳман, хазон шудӣ,
Ҳоло, ки хушк шуд гули обон, баҳор кун.
Яъне ки бар баҳор дигарбора даст дех,
Он дӯстии гумшударо барқарор кун.
Он ёр қоҳ-қоҳ занад дар ҷавоби оҳ,
Зону мазан, ҳақорати худро виқор кун.
Ёди варо, ки ёди туро ранҷ медахад,
Аз ёди босадоқати худ ихтисор кун.
Собуни барф доғи чаманро равондааст,
Собуни вақт, рӯхи маро беғубор кун.
Вақте дубора ишқ биёяд, ки дил барад,
Розӣ нашав, ҳазор баҳона қатор кун.
Эй навтарину кӯхнатарин - ҷовидонтарин,
Бори дигар биёву тавофи мазор кун.

Он ягонаи аслӣ аз раҳи мачоз омад,
Шодиёна деҳ, эй дил: ишк, ишк боз омад.
Осмони нилӯчашм чашми меҳрубоне шуд,
Офтоби зарринмӯ аргунуннавоз омад.
Пушти синаам себе ногаҳон таконе хӯрд,
3-ин навозиши ширин саҳт дар гудоз омад.
Рӯди нуқрагесӯ ҳам об дар даҳон мегашт,
Пирияш чавонӣ шуд, шӯҳи нагмасоз омад.
Ин дили таконхӯрда аз вазидани андӯх
Борҳо нагун афтод, боз сарфароз омад.
Эй дили залили ман, пеши кас мабар хочат,
Арҷманди олам шуд он ки бениёз омад.
Бонг мезанад аттор дар саросари бозор:
Ғоза аз Фаранг омад, нофа аз Ҳичоз омад.
Бар фарангие гуфтам, қанди порсӣ дорӣ?
Гуфт, аз диёри ту сад вагон пиёз омад.
Гуфтамаш, чӣ ҳам гӯям, вақти ишқ гуфтан нест,
Чунки бар сари халқам чарх ҳуққабоз омад.
Мужда медиҳам охир: то ману ту лутфи дӯст
Чун бирешими хуршед аз раҳи дароз омад.

ЧОРБОҒ

Биштобу тавофи лолаву райхон кун,
Фехрасти бахорро варақгардон кун.
Чун гул чӣ нухуфтаӣ заратро дар чайб,
Он сурхтило ро бурун аз ҳамён кун.

* * *

Сад сол, ки хоб чира бар дидаи мост,
Дунё чу азизи нанавозидаи мост.
Ҳар рӯзу шаби абас, ки бар сар бурдем,
Чун хишти ба ғӯри хештан чидаи мост.

* * *

Дар ғунчаи лаб табассумам тӯхфаи туст,
Дар нотаи дил тараннумам тӯхфаи туст.
Ях шуд зи хунукмеҳрии олам дили ман,
Тах бар таҳи ях талотумам тӯхфаи туст.

* * *

Афлок, ки нурномаи шамс кушод,
Ҳар барг ба чашм айнаки катра ниҳод.
Он дӯст, ки рӯзи нав фиристод зи арш,
Алҳақ, ки маро накӯтарин чоиза дод.

* * *

Фурсат бигузашту санги раҳ нодира шуд,
Хуршед дар оинаи мо шабпара шуд.
Ҳар чиз, ки дӯш буд ангезаи фаҳр,
Имрӯз нигар, ки мояи масҳара шуд.

* * *

Эй ишқ, муаллифи нишоту ғами ман,
Дар боми худ афрохтай парчами ман.
Бемӯъчиза шуд зи ҳачри ту Исии ман,
Бадном шуд аз фироки ту Марями ман.

* * *

Дигар натавон зи хошия берун рафт,
Чун тифл зи дунболи чарову чун рафт.
Лағжидани пой хома ҳам як садамаст,
Бояд ба идомаи сухан мавзун рафт.

* * *

Оху, ки хабиби Қайс шуд, ёху зад,
Дар вожаи ишқ осмон зону зад.
Он мурғаки сурхи то кунун боадабам
Ногаҳ зи кафас баромаду ку-ку зад.

* * *

Таквим, ки чашм мезанад, мегузарем,
Абрешими хом метанад, мегузарем.
Чун бодбарак риштаи мо дар кафи туст,
Чун теги ту ришга меканад, мегузарем.

* * *

Ман кӯҳ наям, ки гарчи пушташ кӯз аст,
Оинафурузи лолаи Наврӯз аст.
Таъхир накун, ки фасли ман мегузарад,
Таквими гули себ фақат шаш рӯз аст.

* * *

Шабнамнигаҳон тиловати гул карданд,
Аз ишқ миёни мову ӯ пул карданд.
Рафтанд бидуни соядасту пай по,
Онон, ки дар ин миён тағофул карданд.

* * *

Эй дӯст, паёми бесухан мешунавӣ,
Дар чиллаи дай бӯи суман мешунавӣ.
Фардо, ки ба хоки лаҳадам сар монӣ,
Боре салавати дили ман мешунавӣ.

* * *

Эй дӯст, биёву сабти дигарро мон,
Дар тоқи сахар азони кафтарро мон.
Аз навҳақашии абр дилгир шудем,
Он диски тилоии мудавварро мон.

* * *

Дар сина самою вачди рӯд аст маро,
Бар зоңуи осмон сучуд аст маро.
Эй дӯст, ба тоқи дили ман даст барӣ,
Сад бастаи накшода суруд аст маро.

* * *

Бо ширкати офтоб ҳамкорӣ кун,
Чун моҳ зи равзан о, маро ёри кун.
Бо чашми ҳамешасабзат, эй пайки Илоҳ,
Мачрои баҳорро ба ман чорӣ кун.

* * *

Эй дӯст, тапидани гилам мешунавӣ,
Начвои умеди бисмилам мешунавӣ.
Чун сури Сирофил чаҳонро ларзонд,
Овози шикастани дилам мешунавӣ.

* * *

Гуфгам, ки гузашт ишқ, аммо нагузашт,
Шояд, ки зи ту гузашт, аз мо нагузашт.
Андар кафаси синаи ман дар хама фасл
Пар-пар задани лолаи хумро нагузашт.

* * *

Дар худ асари табаддуле мешунавам,
Дар шахраги мурда кул-куле мешунавам.
Гар бар кафаси синаи худ гӯш диҳам,
Овози шукуфтани гуле мешунавам.

* * *

Ку сайд, ки бар суроғи шасти ту нарафт,
Бар сояхумои қадду басти ту нарафт.
Аз лавҳи ту соядасти ман кӯр шуда,
Аз лавҳи ман офтобдасти ту нарафт.

* * *

На симу на зар, на пайсаву коло дех,
Эй дӯст, маро саодати холо дех.
Дидори ту чанд соли умр афзояд,
Ингуна маро чоизаи воло дех.

* * *

Нозе, ки ба ту кунам, ниёз аст хама,
Хомӯшии ман чист? Гудоз аст хама.
Гуфтӣ, ки ба рӯи ман хама дар бастаст,
Баргарду нигоҳ кун, ки боз аст хама.

* * *

Бобунаи хуршед, ки дар кулла шукуфт,
Гулбонг занад: Дигар намебояд хуфт.
Бар мо нарасид зӯри чорӯби вақт,
Кӣ ёди туро зи ёди ман хоҳад рӯфт.

* * *

Чашмони ту дод шархи маънои баҳор,
Савганд ба чашмҳои зебои баҳор.
Мондаст чу ёдгори нодирае
Дар дафтари хотиротам имзои баҳор.

* * *

Дар когази осмон хати хуршед аст,
Эй ёр, фирок бехтарин тавҳид аст.
Ҳар рӯзи Худо барои ношукр азост,
Ҳар рӯзи Худо барои шоқир ид аст.

* * *

Эй чашми ту сабзмазҳари тозабахор,
Дар ҳалқаи дил санги зумуррад бигзор.
Аз чашми ту чашми Дӯст бар ман нигарист,
Эй чашми ту чашми Дӯстро оинадор.

* * *

Акли ту ба пеши вақт бетадбир аст,
Яъне ки «ханӯз» гуфтан аслан дер аст.
Чун тунд равӣ, ба санг бархурд кунӣ,
Таъчили ту ҳам баробари таъхир аст.

* * *

Чандин миллиард одам асту танхост
В-он як нафари хабиби дил нопадост.
Эчоди Худо набуд садду сарҳад,
Ин мушкила офаридаи инсонхост.

* * *

Пархез намо, ки нафсро чора кунӣ,
Шайтони нихони хешро пора кунӣ.
Бо нафс ҳамеша наҳс ҳам меояд,
Гар хидмати меъдаи чаҳонхора кунӣ.

* * *

Эй шаҳр, ба тоҷирӣ аламбардорӣ,
Дилмонда зи шоири қаламбардорӣ.
Ту мастиву ман ханӯз ҳам хушёрам,
Ман мастаму ту ханӯз ҳам хушёрӣ.

* * *

Эй омада чун хитобу рафта чу савол,
Ҳоло хама қилу қоливу фардо лол.
Таркиби башар барои ман торик аст,
Мо аз лачан омадем ё аз салсол.

* * *

Муншии азал, дубора тахрирам кун,
Табдил ба ҳусн кулли тақсирам кун.
Пирӣ агарам ба хок андохтанист,
Эй шеър, биёву осмонгирам кун.

* * *

Омад дили чӯ ба чӯш дар кӯчаи мо,
Хуршед занад хурӯш дар кӯчаи мо.
Гуфтам, ки баҳорро чаро бифрӯшӣ,
Ҳой, эй суманакфурӯш, дар кӯчаи мо.

* * *

Ин кӯчаи мо истғаҳи хуршед аст,
Таҳмондаи ёдгори Чамшед аст.
Дар кӯхна шудан нав шуданаширо бингар,
Чун ишқи ҳазорсола навтавлид аст.

* * *

Афсӯс, ки латтабонувонем ҳама,
Гаҳ бар таҳи колаҳо ниҳонем ҳама.
Ҳарчанд, ки то мазор раҳ кӯтоҳ аст,
Осуда ба бозор равонем ҳама.

* * *

Зинда зи абасхурӯшиаш тавба накард,
Як мурда ҳам аз ҳамӯшиаш тавба накард.
Афсӯс, ки дар давоми миллиард сада
Гардун зи кабуднӯшиаш тавба накард.

* * *

Эй бонуи тоҷик, чи чахонбохтай,
Бар маъракаҳо лаган ба сар тохтай.
Тақдири ту аз фалак чунин н-омадааст,
Ингуна ҳаётро ба худ сохтай.

* * *

Хуршед баромадаст бар озодаи,
Сад мӯру малах равад муборакбодӣ.
Борон, ту маро муаллими фалсафай,
Се рӯзу се шаб дарси паёнай доӣ.

* * *

Эй субхлико, дилҳабашият кофист,
Наъше шудай, нашъакашият кофист.
Баркан, баркан тилисми чодуии худ,
Инсоне шав, паривашият кофист.

* * *

Меҳробшикастаё, гапи меҳр нагӯ,
Роҳи дили мо бар ту бубастаст, напӯ.
Ҳарчанд таҳорат бикунӣ панҷ маҳал,
Рӯҳи ту ҳамеша монд бишкаставузӯ.

* * *

Эй мардқиёфаю муҳаннасотин,
Садсола бишуд туро ду чашми бадбин.
Аз ҳамнафасии гул димоғат бигирифт,
Аз нав дар ароба мекашонӣ саргин.

* * *

Эй касби амал карда абасгардиро,
Дарёб тариқи бозпасгардиро.
Аз ҳар каси покрой, зан ҳам бошад,
Рав, қарз ситон каме чавонмардиро.

* * *

Эй хонда туфи ситораҳо шабнамро,
Бистурда зи хотам исми он аъзамро.
Мардони нақӯ қачраҳаро рост кунанд,
Ту рутбаи қабхагӣ дихӣ Марямро.

* * *

Эй ранг зада доғи ту домони маро,
Куфри ту занад чанг гиребони маро.
Урён бишудӣ чу дар миёни бозор,
Халке ҳама дид доғи пинҳони маро.

* * *

Эй шеъри дарӣ, пурупур аз булбул бош,
Чун моҳ даруни ҳолаи санбул бош.
Эй тозабахор, баъди фавти мо ҳам
Ҳамвора мураттиби китоби гул бош.

* * *

Эй дар кафи ту хомаи афлокнавис,
Моем сияхмашк, ту кун покнавис.
Варна зи хурӯчи мавҷардони вақт
Бар об равад навиштаи хокнавис.

* * *

Бархез, ки субх рафту пешин омад,
Чӯши хаячон гузашту тамкин омад.
Он лахза, ки ишқ дар дилам чон меод,
Аз чор тараф садои ёсин омад.

* * *

Ох, эй гунаҳу мағфирати ман, эй ишқ,
Эй исми ману эй сифати ман, эй ишқ.
Мазмуни туро ҳанӯз нашнохтаам,
Эй гафлату эй маърифати ман, эй ишқ.

* * *

Маҳ дар қафаси ҳола чу фонуси шаб аст,
Ё мурғи самандар асту маҳбуси шаб аст.
Онон, ки ба айб ёфтаи устоданд,
Гӯянд, ки моҳ низ ҷосуси шаб аст.

* * *

Ман омадани баҳорро мешунавам,
Гармии тани баҳорро мешунавам.
Чун бар қафаси синаи худ гӯш диҳам,
Ман сарсухани баҳорро мешунавам.

* * *

Чӯбори сафолбаста тардоман шуд,
Чинбоди дағал ҳарирпороҳан шуд.
Бархез, дилову шодиёна бибарор
Ин субҳ, ки чашми гунҷаҳо рӯшан шуд.

* * *

Мизроб бизан бирешими чони маро,
Бишнава уфари дили газалхони маро.
Хуршеди мано, баро, ки хушбахт кунӣ
Оинаи офтобгардони маро.

* * *

Ин субҳ, ки дар ҳарири борон шудай,
Эй боғи шукуфта, субҳагардон шудай.
То як мижа мезанам, ки пайдо шудай,
То як мижа мезанам, ки пинҳон шудай.

* * *

Дардо, ки сағи нафси ту занҷир нашуд,
Аз қардани сад гунаҳ дилат сер нашуд.
Бо ин қалами аҷз, ки дар дасти ман аст,
Зеру бами тинати ту таҳрир нашуд.

* * *

Дер аст «ханӯз» гуфтани биншастан,
Мачрои азими орзу бастан.
Баҳри мани тоза офаридан бояд
Аввал мани кӯҳнасохтро бишкостан.

* * *

Боди сахарӣ иморати ғунча шикаст,
Бо ними нафас бакорати ғунча шикаст.
Бо бўсаи дуздонаи ғайри қонун
Занбӯри асал таҳорати ғунча шикаст.

* * *

Густурда баҳори сабзваш домонаш,
Пар - пар зада остини гулгардонаш.
Афсӯс, ки ними сония фурсат нест
То гард қабул кардани мижгонаш.

* * *

Он сӯ хама бо пой таҳорат мерафт,
Сад шердил аст, бе часорат мерафт.
Абри шаби ид ҳам ба як доман ашк
Гӯри падари маро зиёрат мерафт.

* * *

Хуршед навишт номае бар малакут,
Дар мрамари осмон ба хатти ёкут.
Дерест, ки беди тоқои қабристон
Рафтаст чу пири файласуфе ба сукут.

* * *

Ғайбе, ки мунаввар аз ҳузур аст, туй,
Наздиктарин касе, ки дур аст, туй.
Оне, ки ба чашми наҳсбин нопадо,
Дар дидаи нағзбин зухур аст, туй.

* * *

Тори мижаи саҳар садафбандон аст,
Дар гардани шохсор гулмарчон аст.
Як лола бираст аз қафаси синаи субҳ,
Як лола ханӯз дар қафас пинҳон аст.

* * *

Ин нома, ки роххат ба оянда наёфт,
Бо вақту фазо висоли фархунда наёфт.
Фарҳанги гули сурх, ки дар токи ман аст,
Хуфтаст ду асру ҳеч хонанда наёфт.

* * *

Он сифла, ки дӯст хондамаш, саҳт адӯст,
Андар чарии хусумаги ҳеш фурӯст.
Ин лидаи номуҳаккики ман ҳама умр
Таҳқиқ накард мағзро аз таҳи пӯст.

* * *

Чашмони хабиб – оинаи гайбнамоист,
Чашмони рақиб – оинаи айбнамоист.
Ин аслнамо асту дигар акснамо,
Ин асли ҳақиқат асту он акси риёст.

* * *

То чанд дирамшумор бошему залил,
Моро, ки фалаксайр бувад рӯҳи чалил.
Як гавҳари ёкут, ки дорем, бас аст,
Бояд бикунем шукри ин дурри асил.

* * *

Ишк аст, сутунмӯҳраи дунё, ишк аст,
Балки зарабони дили фардо ишк аст.
Гӯянд, ки ишк нест дар ҳеч кучо,
Эй ҳеч кучо, бубин, ҳама ҷо ишк аст.

* * *

Собуни ҳилол шуст пирохани шаб,
Насб аст ҳазор тамға андар тани шаб.
Ин мӯҳраситораҳои ёкуттулӯъ
Марҷони қаламфуранд дар гардани шаб.

* * *

Эй дӯст, чаҳор хонаи дил пури туст,
Аслан, ки ҳазорхонаи дил пури туст.
Мамнӯи mano, ба кас нишонат надихам,
Ҳарчанд ниғорхонаи дил пури туст.

* * *

Ку навтапишию субҳчавлоният,
Ку шавкати одамию раббоният.
Эй дил, ки зи дӯст доштан маъзулӣ,
Барганд зи рухсатии тӯлоният.

* * *

Бо шукру сипос дӯстат медорам,
Берун зи қиёс дӯстат медорам.
Гар халқ бипурсад, сабаби ишкат чист,
Бе ҳеч асос дӯстат медорам.

* * *

Ҳангоми сахар бакорати гул зебост,
Савганд ба ифшо, ки тағофул зебост.
Ҳарчанд, ки ин ифодаҳо кӯҳна шуданд,
Дар масҷиди гул намози булбул зебост.

* * *

Эй дӯст, бахори ангубинӣ бигзашт,
Дар халкаи чашмҳо нигинӣ бигзашт.
Умеди ситора будану рахшидан
Дер аст дигар, ки шабнишинӣ бигзашт.

* * *

Гумкарданасаб шудааст қарни ману ту,
Қассоби адаб шудааст қарни ману ту.
Дар зулмати беҳавоӣ дашномкада
Бемори асаб шудааст қарни ману ту.

* * *

Якчанд биё, фуруғгустар бошем,
Бо лампаи сурхи дил мунаввар бошем.
Як шаҳр ба эхтироми чилд овора,
Мову ту тавофсози чавҳар бошем.

* * *

Аҳсант ба фаҳру аршчавлонии ту,
Аҳсант ба шавкати куҳистонии ту.
Бархурд дар ин гузарғаҳи пешонӣ
Сайхунии ман бар он зарафшонии ту.

* * *

Ин даври қамар ҳазору як машҳар кард
В-он коидаҳои кӯҳнаро дигар кард.
Даҳ тифл накард қаҳрамон модарро,
Як тифли хучаста қаҳрамонмодар кард.

* * *

Бигзор чу мавч пурталотум бошем,
Дар хомушии фалак тараннум бошем.
Бигзор шавем мояи рашку ҳасад,
Нагзор, ки мояи тарахҳум бошем.

* * *

Сад чода равӣ, боз ба саччода расӣ,
Аз зулмати кӯрароҳ бар чода расӣ.
Дар сад раҳу рӯ печ хуриву охир
Бар дарки ҳамин ҳақиқати сода расӣ.

* * *

Ку субҳвашию ку шафақчавлонӣ,
Кай рафт хучастафасли гулгардонӣ.
Эй дӯст, булӯри ашк дар чашм ниҳӣ,
То матни қадими чехраҳоро хонӣ.

* * *

Олудагумои ҳаки туро ботил гуфт
В-он партави сабзу зиндари бисмил гуфт.
Дунё нашавад дигар, агар ҳосидаке
Сад хирмани ганҷ диду ку ҳосил гуфт.

* * *

Хуршед, ки дар мизи фалак гулқанд аст,
Бо ҷумлаи офок шакарпайванд аст.
Ҷӯро набувад саводи бад дидани кас,
Зеро чашмаш ба нагз дидан банд аст.

САҲАРНАМ

Баёни иддао аз ҳечдонист,
Бузургихои мо аз нотавонист.
Ба гил жулидааст андешаи мо,
Агарчи пар – пари мо осмонист.

* * *

Зи тӯфон иолам, оромӣ, кучой,
Зи хосон серам, эй омӣ, кучой.
Ичозат дех барои шукр гуфтан,
Ало, эй субҳаи шомӣ, кучой.

* * *

Дихӣ меҳру чабиям кахр, эй боғ,
Туй захри маро позахр, эй боғ.
Диламро, гарчи аз сар нокучоист,
Туй ҳамдеҳаву ҳамшахр, эй боғ.

* * *

Агар нурам, чаро дар байни норам,
Худоё, бар кун аз ин фитназорам.
Нашустам чирки пиндори касеро,
Абаскӯшам, тихиям, ҳечкорам.

* * *

Лачанзодӣ, уручат ҳам ба паст аст,
Ҷақат дар сарнавишти ту шикаст аст.
Касонро хасму маҷробанд хонӣ,
Вале санги дилат роҳи ту баастаст.

* * *

Маро гӯй, ки ишқамро нашой,
Ту ро гӯям, ки як ту ишқи мой.
Гарам аз бандагӣ маъзул кардӣ,
Худ истеъфо надодӣ аз Худой.

* * *

Бирав, эй нағзхоро нахс дида,
Нами бегона дар доман чабида.
Барои он ки хафшошат сириштанд,
Шудӣ дастогиребон бо сапеда.

* * *

Матин шав, эй маҳини бечасорат,
Шафакпартав шаву рӯшанбашорат.
Агарчи анкабутон дом монанд,
Фақат пашша бияфтад дар асорат.

* * *

Забони шавк аз гуфтор монда,
Чунун бигзашта, истигфор монда.
Агарчӣ чиллаи сармоист холо,
Бухории дилам аз кор монда.

* * *

Пас аз садхо гуруб омад тулӯям,
Ту ро бишнохт чашми наввузӯям.
Расидӣ бар дилам чун ҳарфи нозил,
Шудӣ сарлавҳаи сад орзуям.

* * *

Ситора – тири чашми шабшикофат,
Сахар – як шаъшаа пиндори софат.
Ало урдибихишти сабз дар сабз,
Парастувона оям бар тавофат.

* * *

Шикастаи иест хулки мӯмиёям,
Зи пастӣ мегурезад кибриёям.
Агарчи номи маҷробанд додӣ,
Худо донад, ки ман маҷрокушоям.

* * *

Кучоӣ, кучоӣ, дили ман,
Заминӣ, самоӣ, дили ман.
Ба шахрошӯбият савганд, савганд,
Ки хеле рустоӣ, дили ман.

* * *

Биё, дар ҳаҷр ҳам пайванд бошем,
Намози ишқро Алҳамд бошем.
Чу он яқтотарин моро чунин сохт,
Ду монанду ду бемонанд бошем.

* * *

Басе гул доду хорӣ дод шӯҳрат,
Маро марг аст ё милод шӯҳрат.
Чу товусе, ки хуснаш дарди сар шуд,
Маро ҳам мешавад сайёд шӯҳрат.

* * *

Дило, бе ишк умре зистӣ, хайф.
Намедонам, ки аслан кистӣ, хайф.
Ту маҳбуби хазоронӣ, бaсе шукр,
Вале маҳбуби як кас нестӣ, хайф.

* * *

Замони тундрав дарёшитоб аст,
Дурахши мо дурахши кафки об аст.
Чӣ сон поянда монам байни тӯфон,
Ки медонам сутунам аз ҳубоб аст.

* * *

Дило, ку мубтадову мунтаҳоят,
Ба ҳар дам нав шавад обу ҳавоят.
Кучоӣ, ало, эӣ нокучоӣ,
Намедонад касе ҷуғрофиёят.

* * *

Накӯӣ кун, ки исботи ту ин аст,
Дили осӣ, муноҷоти ту ин аст.
Дар ин дунё ҳам оинномаи туст,
Ба маҳшар ҳам ҳисоботи ту ин аст.

* * *

Чӣ иксирӣ, ки зар кардӣ диламро,
Зи нур овеза бастӣ дохиламро.
Чӣ устодона кандиву ғирифтӣ,
Зи сакфи сина қандили диламро.

* * *

Ба ин оина ҳам зангор омад,
Сари Мансур ҳам бар дор омад.
Гунаҳ нокарда ҳам дар Марямистон
Ба зудӣ фасли истиғфор омад.

* * *

Зи ғахвора баро, махвора созем,
Зи фикри авчрав тайёра созем.
Дили бекори мо зангор бастаст,
Чӣ коре бо дили бекора созем.

* * *

Шарар мурда, талоши дуд монда,
Гуливу булбулӣ аз мӯд монда.
Таназзулро тараккӣ мешиносанд,
Тамаддунҳои бемаъбуд монда.

* * *

Дило, то ишқ рахчӯӣ накардӣ,
Баҳор омад, парастуӣ накардӣ.
Чу аз дастат чавонмардӣ наомад,
Чаро як бор бонӯӣ накардӣ.

* * *

Ало бому дарат гавхарнигора,
Бинех дар рӯи бомат мохвора.
Зи махвора чӣ суд, эӣ ҳамраги шаб,
Ки монӣ то киёмат беситора.

* * *

Наво афрӯз, то зулмат даронем,
Аз ин депрессиё худро раҳонем.
Ғаҳе ғам низ бисмиллохи шодист,
Биё, то бохтро ҳам бахт хонем.

* * *

Саҳар ифшотар аз мактуби боз аст,
Шафак густурда мисли чонамоз аст.
Шукуфган дер шуд, оваҳ зи обон,
Дили накшодаам як гунча роз аст.

* * *

Чӣ хоҳӣ хост аз курсисаворон,
Ба якто рӯ кун аз он сад ҳазорон.
Бибар худро ба авчи бениёзӣ,
Мабар хочот бар миннатгузорон.

* * *

Шафак гардиш кунад чун соати сурх,
Гуле хоҳад кушудан тальяти сурх.
Бишуд аз эътибори дӯст соқит
Дили гумгаштаам чун ҳуччати сурх.

* * *

Зи имзоят мунаввар шуд чабинам,
Зи лаббайки ту улвӣ шуд заминам.
Маро омӯхтӣ дар мактаби худ,
Ҳамин ду вожа, яъне «нағз бином».

* * *

Биё, эй сӯзи нав, чаллоди ман бош,
Барандозандаи бунёди ман бош.
Пас аз сад қарни маргам, эй муҳаббат,
Шаҳодатномаи милоди ман бош!

* * *

Нафас таъчил дорад, пофишор аст,
Дило, бархез, фурсат даршумор аст.
Дамиданҳои субҳ, эй маҳви гафлат,
Садои атсаи Парвардигор аст.

* * *

Бишуд созат ба созам мавчпайванд,
Бишуд розат ба розам авчпайванд.
Ало, эй ношикебо чун Зарафшон,
Ало, эй номусаххар чун Самарқанд.

* * *

Ало гул пош дода аз сари ман,
Ҳамоина шаву ҳамчавҳари ман.
Дилат чун лолаи урдибихишти
Тапад сад қарн байни дафтари ман.

* * *

Бурун шав, эй дил, аз қайди тааллук,
Ки нафрӯши ба ину он тамаллук.
Расам бар авчи лаззоти саодат,
Агар бо хештан ёбам тавофук.

* * *

Намояд пораабре дуру танхо,
Чу дарбехе ба домони уфукхо.
Гузашт ин чанд рӯзу барнаёмад
Зари сурхе зи ҳамёни уфукхо.

* * *

На хусравзодаиву не сайидӣ,
На Мансурӣ туро, не Боязидӣ.
Ба асли хеш охир бозгаштӣ,
Ки фаршери ба арше баргузидӣ.

* * *

Нарав, ёро, нарав, ёро, нарав, ёр,
Накун як қабза уммедам дарав, ёр.
Дили сад кас гаравгонӣ гирифтӣ,
Нахуст озод созаш аз гарав, ёр.

* * *

Кучо гулбандии поринаи ман,
Баҳори навхати сабзинаи ман.
Баро, охир, баро, эй лолаи сурх,
Зи гӯри мармари синаи ман.

* * *

Ало, эй чашми наргис, атсае зан,
Шакархоби маро бо атса бишкан.
Муборакбод мегӯям саранҷом
Гудозишро дар ин калби чу охан.

* * *

Биё, эй номаи нохондаи ман,
Хуруфи дар тахи дил мондаи ман.
Ту сад хирман навозиш ҳадя кардӣ
Ба рӯхи бенавозишмондаи ман.

* * *

Булӯреро дағал гӯяд сафоле,
Зулолеро сиях хонад зуғоле.
Дар ин хайраткада бишнохтам ман
Такаббурро далели лоуболи.

* * *

Чаро, эй дил, ба мотам мегарой,
Бирав аз худкушӣ то худкушой.
Зи дил будан туро озод кардам,
Чу беишқӣ, ба дил будан нашой.

* * *

Шафак чӯям зи абристони имон,
Барам худро ба сабристони имон.
Зи авчи худхариву худфурушӣ
Ҷаҳон гаштаст қабристони имон.

* * *

Сафову нузхати ман, ишқ, эй ишқ,
Ягона ҳуччати ман, ишқ, эй ишқ.
Муҳаққар кардиям ё ки музаффар,
Шикасту нусрати ман, ишқ, эй ишқ.

* * *

Агар ҳастӣ, паёнай тобу таб кун,
Зи оина ҳақиқатро талаб кун.
Бизӣ сад соли дигар, ошиқона
Гуселу пешвози рӯзу шаб кун.

* * *

Ниёзолудӣ, истиғно надорӣ,
Тихий, чуз ғами коло надорӣ.
Бишуд нафси ту дар хар кӯча фаррош,
Паре аз бениёзиho надорӣ.

* * *

Мураххас шуд баҳор аз сабзчӯшӣ,
Дило, бас кун дигар тӯфонхурӯшӣ.
Бирав дар чиллагаҳ милоди нав ёб,
Накун дар кӯчахо кӯхнафурӯшӣ.

* * *

Ало, эй муршиди фархундаиршод,
Ба мо аз нав бидеҳ фатвои милод.
Маро илми фаромӯшӣ биёмӯз,
Ба худ ҳам ёд карданро бидеҳ ёд.

* * *

Само оинаи беинъикос аст,
Замин чун хоки бодӣ беасос аст.
Надорад ҳеч як барномаи қор,
Фалак ҳам мисли ман беихтисос аст.

* * *

Ало, эй гармчавлон аз такаббур,
Чӣ дорӣ пар - пар аз нозу тафохур.
Басе дидаст монанди туеро,
Ки чашми осмон дорад тамасхур.

* * *

Бишуд хармуҳра хасми гавҳари ноб,
Дурахшон гашт мисли кирми шабтоб.
Чу натвонист моҳи осмон шуд,
Ба зулмат ғӯта зад моҳии мурдоб.

* * *

Бирав, эй фолбини фолгардон,
Ки ман дорам Худои ҳолгардон.
Ҳисоботи диламро мепазирад
Ба рӯзи ҳашир он аъмолгардон.

* * *

Дило, аз фикру зикри хола бар шав,
Маҳи маҳҷуби ман, аз хола бар шав.
Даро бар чиллаҳона чун ба пахно,
Дигар аз маҳбаси чилсола бар шав.

* * *

Агар салсол кард афлокгирам,
Лачан бинмуд пасту хокгирам.
Чӣ гӯям, бо ду маънӣ қаҳқашонам,
Қавокибчинаму хошокгирам.

* * *

Маро чашми ҳасан деҳ, нағзбин кун,
Ба зиштӣ шӯҳрагонро нозанин кун.
Биё, ду гавҳари дарёнасабро
Миёни ҳалқаи чашмам нигин кун.

* * *

Ба пушти нарда ҳам бояд назар кард,
Ҷаҳонро аз ҳамин дил бохабар кард.
Агар ҷугрофиёи ишк пурсанд,
Зи ду олам бурун бояд сафар кард.

* * *

Адӯ хас гӯядам, ту хос гӯӣ,
Зи дасти ту намеояд адӯӣ.
Диламро аз дилӣ манмо сабукдӯш,
Накун маҳкум бар беорзӯӣ.

* * *

Дило, ҳаммазҳаби гулҳои себӣ
Ва ё ҳаммашраби гулҳои себӣ.
Ба сабки тоза бишқуфтан биёмӯз,
Ки ту ҳаммактаби гулҳои себӣ.

* * *

Сар омад тундҷӯшии бахорӣ,
Мураххас шуд дилам аз дӯстдорӣ.
Дили ман мурду олам бехабар монд,
Намеоҷд касе бар сӯғворӣ.

* * *

Дило, як шаъшаа уммед мебош,
Кухантакрору навтаҷид мебош.
Биё, оmez бо чарёни анвор,
Чу шабнам уммати хуршед мебош.

* * *

Ба асри санг мебояд сафар кард,
Ба дилҳои шарармаҳзан назар кард.
Тамаддун омад, аз барномаи худ
Сараввал меҳрхоро мухтасар кард.

* * *

Шахи исисалобат рӯ ба кайҳон
Занад зарринасӯзан дар гиребон.
Ғуруб омад, зи ҳар як бораи кӯҳ
Васиятноман хуршедро хон.

* * *

Саводам дех, ки дилгирам зи хуфтан,
Кушодам дех, ки мурдам аз нухуфтан.
Тулӯят додаам дар дидаву дил
Ба лоилоҳа илаллоҳ гуфтан.

* * *

Ба домони шаб ашки маҳ фитода,
Ситора чун гули қаҳ-қаҳ фитода.
Дили маҷрӯҳи ман инчост, оре,
Дар ин гулдастаи дар раҳ фитода.

* * *

Ало поку зулолу субхпартав,
Дар ин шабнамкада чашмак зану рав.
Зи беишқӣ куҳантакрори хешам,
Маро нав кун, маро нав кун, маро нав.

* * *

Ҳақиқат гарчи хуршеди аён аст,
Ғаҳе дар меъдаи аждар ниҳон аст.
Дили ман, муршидат дар осмон аст,
Судукат то ҳақиқат ҷовидон аст.

* * *

Кавокиб донаи зарди сипанд аст,
Маҳи нав чашмзаҳме аз газанд аст.
Ба банди дил ниҳад тӯмори хуршед,
Фалак ҳам аз азали тӯморбанд аст.

* * *

Мадузди арзан, ки сад хирман кунӣ гум,
Дирамро бурлаву махзан кунӣ гум.
Чу дуздона ба равзанҳо дарой,
Ғаҳи берун шудан равзан кунӣ гум.

* * *

Басе рӯз аз дарун беофтобам,
Тихиаслам ва ё зери ҳичобам.
Ба мисли ҷӯи дамбаста раҳорах
Чӣ номавзунаму сактаҷавобам.

* * *

Фаромӯшӣ пас аз машхурӣ ояд,
Дар он танҳокада як ӯ дарояд.
Шафакро дузлад аз токи чаҳорум,
Зи чашми равзана маҳрум рабояд.

* * *

Дил аз дунёву укбо кандаӣ ту,
На имрӯзиву на ояндаӣ ту.
Ало, эӣ буданат айни набудан,
Далел овар, ки донам, зиндаӣ ту.

* * *

Ҳама касро ба фардо дилкашолӣст,
Ҳамин як дам нишоти лоъязолӣст.
Тамоми чумлаи гардун хитобӣ,
Тамоми чумлаи мардум саволӣст.

* * *

Бигӯ, то кай зиёфатмаст будан,
Ба охур баста чун навбаст будан.
Дили бечуръатат зери шикам монд,
Назад як бор табли ҳаст будан.

* * *

Агарчи соатам бисту чаҳор аст,
Дилам ошиқтар аз перору пор аст.
Ду чашми сабзи ту, эӣ нуртаркиб,
Беҳин сарлавҳаи матни баҳор аст.

* * *

Шарар зан, тарки ин хокистарӣ кун,
Ҷаҳони кӯҳнаро бозофарӣ кун.
Ғули баҳман шав, эй фархундамилод,
Баҳори тозаро сардафтарӣ кун.

* * *

Агарчи чашми сабзат беқиёс аст,
Баҳор аз чашми ту як иқтибос аст.
Дилам оинаи танҳонамоест,
Ки ин оинаро як инъикос аст.

* * *

Ба солиқ ғуфт он ходии барзан,
Ки рафтанро нақӯ дон аз расидан.
Ало дунё, чу бар манзил расидам,
Ман аз ту соф хоҳам шуд, ту аз ман.

* * *

Шабобаш шоҳаҳо дастобандастанд,
Зи оби обдасти моҳ мастанд.
Чу субҳ омад, ҷаҳон байтулҳарам шуд,
Дарахтон ҳам зи барф эҳром бастанд.

* * *

Дило, чун боғ дастархонкушо шав,
Шакар овар, пур аз баргу наво шав.
Чашон бар халқ таъми себи хуршед,
Ту ҳам як нусха боғи кибриё шав.

* * *

Бахоро, хар дуоят мустачоб аст,
Раховардат ҳазор анбон савоб аст.
Чаманро медиҳӣ оби таҳорат,
Туро дар офтоба офтоб аст.

* * *

Зи куфрестон баро, сар бар ҳарам нех,
Зи перорат ба пасфардо кадам нех.
Ду оламро ба ҳам пайванд, эй дил,
Бале, байни ду олам як қалам нех.

* * *

Баҳори атласӣ савсанхиром аст,
Лабони гунҷаҳо шабнампаём аст.
Дили нинию фартутам надонад,
Ғаҳи падруд ё гоҳи салом аст.

* * *

Шитоби акрабак панд аст, панд аст,
Дили ман, соатат чанд аст, чанд аст.
Ба қалби ёр ҳар дам мезанам занг,
Телефони дилаш банд аст, банд аст.

* * *

Ба шабнам номи тардоман ту додӣ,
Ба Ҳурмуз исми Аҳреман ту додӣ.
Риёро ҳар кӣ аз дил пеш мекард,
Даруни қалби худ маъман ту додӣ.

* * *

Гунахбахшо, ба мо гандум фиристон,
Гияхмехру гияхмардум фиристон.
Ту бар суратхисоби осмонҳо
Шабошаб сиккаи анчум фиристон.

* * *

Зи до-ре-ми бикун оғоз, эй ишк,
Бурун аз нота ҳам бинвоз, эй ишк.
Шунав мусиқии дилро зи сина,
Ки бигзашт аз хади эъҷоз, эй ишк.

* * *

Дилам бо даъвати ту метапад боз,
Ба мӯхру рухсати ту метапад боз.
Тапишҳои вай аз мӯхлат гузаштаст,
Фақат бар ҳурмати ту метапад боз.

МУНДАРИЧА

ҚИСМИ 1. НОМАЕ БАР БЕНИШОНӢ

Номаи фардо.....	4
Эй дил, эй дил, чи орзу дорӣ.....	6
Ассалом, эй танини зебой.....	7
Иқрори дигарбора.....	8
Аз лаҳза то ҳамеша.....	9
Аслҳоро аз маҷозе ҷустаам.....	10
Надруд то баҳор.....	11
Нахустин туй, охири ҷам ту бош!.....	12
Саломи дер.....	13
Ниғаҳполо.....	14
Барои боз ба офоқ саломи нимрӯзӣ гуфтаи.....	15
Кушоди тилисм.....	16
Дубора мешавад, ки ёд мекунам.....	17
Кучо донам, ки охир аз кучоям.....	18
Рехт бар хотираи ёсуманӣ субҳнамам.....	19
Садои сабзи имон.....	20
Садои ишқ! Давоми раҳам чароғон кун.....	21
Субҳи обӣ, субҳи обӣ, чатри нилуфар кучо.....	22
Нардбони ишқ.....	23
Омаданам рафтаи аст, рафтани ман омадан.....	24
Осмон дар ҷашми ман чун мармари гӯр аст сард.....	25
Бозгашти ҷон.....	26
Салом, эй бӯи Ҷӯи Мӯлиёнам.....	27
Ёдномаи тифлӣ.....	28
Баҳор мемонад.....	29
Дар кӯчаи ғуруб.....	30
Биё, эй ишқи созанда, биё охир ба ёриям.....	32
Калимагардонӣ.....	33
Нилуфари хотира.....	34
Ҳокистари қақнус.....	35
Барф зад, олиҳаи субҳ, гуҳар дар гуҳарӣ.....	36
Давоми кӯча торик аст, аммо боз бояд рафт.....	37
Растухези таслим.....	38
Бигӯ, хуршед баргардад ба бомам.....	40

Зи ҷаҳони нуришаётин биравам, дигар наёям.....	41
Раҳм кун, бод, ба пирохани гул даст назан.....	42
Ҳама рафтанд, ман чаро наравам.....	43
Дар оғӯши нимрӯз.....	45
Ғуруб омад, ғуруб омад, гул афтод аз баногӯшам.....	46
Тихӣ.....	47
Ҳастам, вале чунон, ки на ҳастам, на нестам.....	48
Шаст занам бар офтоб, нур шикор мекунам.....	49
Хотираҳои подарахтӣ.....	50
Бар наҷоти ман садоятро фирист.....	52
Кай маро барандозад санги лаънати душман.....	53
Кистӣ, эй ки намеой.....	54
Ҳавои рӯҳи маро тоза кун ба омаданат.....	55
Нознозон меравад ҷӯбори маст.....	56
Ҳамдард.....	57
Телефун аз пушти хотира.....	59
Ишқи компутерӣ.....	60
Рафтнанат чаҳми маро бар зиндагонӣ боз кард.....	61
Ҳар чӣ додӣ, шукр, эй одамато.....	62
Дубора сӯи ту боз омадам, салом, азизам.....	63
Эй расида аз фардо, то ту чун тавонам рафт.....	64
Пайванд.....	65
Ало посух надода бар саломӣ ман, саломат бош.....	67
Менавозад ғами ту ноӣи дилам.....	68
Дар ҷустуҷӯи кӯчаи Ҳақиқат.....	69
Паёпай ғиря кардам, ханда кардам.....	71
Дили ман бори дигар дилбарона метапад ё не.....	72
Ба дурдасти мунаввар.....	73
Ба ҷони ту, ки ҳичрон мекунад қатли таманноям.....	75
Чӣ нагзашт бар ман, ки ин нагзарад.....	76
То тулӯӣи дигар.....	77
Ҳамраҳи маҳкаманосир.....	79
Шабиҳун зап ба танҳой, баро аз инзиво, эй дил.....	80
Фурсати нигоҳ.....	81
Бас, дигар нахоҳам буд сарнагуну парканда.....	83
Ақли ҳазортаҳлил, тадбири кор чун аст.....	84
Аз шикаст то нусрат.....	85
Чун ҷазираи бекас хӯ кунам ба хомӯшӣ.....	87

Биё, дар пардаи гушам садо рез.....	88
То худ.....	89
Ишқи ту бо ҳамин агар қисса тамом мекунад.....	90
Навои нишоте баровар зи торам.....	91
Аз шаҳри чапмбандон то шаҳри дилбандон.....	92
Биё, фарёди қону дил зи байни обу гил бишнавар.....	94
Эй дил, дили чўбина, тобути таманной.....	95
Фарҷом.....	96
Қони манӣ, қисм мағӯ, қон бигӯ.....	97
Ҳанӯз дар рағи гул, эй баҳор, қорӣ шав.....	98
Бапирати дигар.....	99
Пайки малакутӣ деҳ, фархунданафири ман.....	101
Боғи фарвардин, маро оғӯш кун, оғӯш кун.....	102
Бемор нашав, модар, бемор нашав, модар.....	103
Аз компутер то гандум.....	104
Мавҷгардон қард дилро чашми дарёии ту.....	105
Бар лолаи танҳо, ки талад дар қафаси ман.....	106
Дилор.....	107
Ғам ҳар чӣ хост, бо мани таслим мекунад.....	108
Дар қафасаш фикандаам кӯҳнадили шикастаро.....	109
То аз вучуди сабзи ту пайғом мерасад.....	110
Баҳонаи сабз.....	111
Аждаҳо шуд ғами ман, то зи дарун хӯрд маро.....	112
Оинаро шикастам бо чурми баднамой.....	113
Касе зи ноҳияи офтоб.....	114
Субҳ, субҳ, субҳ, набигрез аз ману дили нигаронам.....	115
Валайкум ассалом, эй субҳи ростин.....	116
Дар сӯғи гулпарак.....	117
Дар сӯғи устод Лоиқ.....	118
Салом, эй қовидона.....	119
Лолае дар ғор.....	121
Дилтанг шуд фаришта ҳам аз бечунуниям.....	123
Як таҷалло бизан, оинаи нишобурӣ.....	124
То фарохнои хуршед.....	125
Тақвими ман сар омад, падруд, фарвадинам.....	127
Аз оинаи бифусунам гурезам.....	128
Матлаъи сабзи зиндагонӣ.....	129
Эй офтоби гармхун, тобон кун обони маро.....	133

Ба чони ташнаи ман рӯдвора меой.....	134
Башорати шукуфой.....	135
Номаи ноинтишор.....	136
Ҳамоғӯши ҳоло.....	137
Субҳи кушоди панчараҳо.....	139
Падруд, эй сабоҳати шабнам, салом шом.....	141
Рафтем, биёмсзем бо вусъати нопајдо.....	142
Нотамом.....	143
Метавон бе ишқ ҳам рафтаи давоми роҳро.....	144
Омадам, ки нағма сароям, нағмаҳои ман нашунидӣ.....	145
Бори аввал.....	146
Кош, аз фалсафаҳо барканаму сода шавам.....	148
Падруд, ҳабиби дил, дил мурд зи ҳичронат.....	149
Маро, эй шеър тармими дигар кун.....	150
Аз лаҳза то ҳамеша роҳи гузар падорам.....	151
Маро хулоса накун, эй ишқ!.....	152
Саломе ба беинтиҳой.....	154
Биё ба куштани кобус, эй азони саҳар.....	155
Аз паси хона мерасад шарфаи пой офтоб.....	156
Аз андӯҳи ман бар нишотат салом.....	157
Дар миёни ҳасту нест.....	158
Рӯзи ишқ.....	160

ҚИСМИ 2. АЗ ГОҲВОРА ТО МОҲВОРА

Гули сипос.....	162
Дер эй, эй модари фархундаам.....	164
Омӯз, асри бисту як, фарҳанги бо ҳам зистаи.....	165
Мӯҳри гули мино.....	166
Ишқи бебурҳон.....	167
Биё, василаи дил бастанам ба дунё шав.....	169
Охирин нусхаи муҳаббат.....	170
Оҳ, эй дарё, ки дар пой уфуқ сар мондаӣ.....	172
Башорати нав.....	173
Чанд бисмил будан, эй дил, бояд аз нав боз шуд.....	175
Бар хок, ба гул, ба хор савганд.....	176
Ҳидоят.....	177
Ҳикмати қадим.....	179
Гузашт давраи ман гуфтанат, наноз, эй дил.....	180

Ишқ марг аст ва ё фотиҳаи мелодам.....	181
То ба кай хокистаролудӣ, биё, озар шавем.....	182
Ало, эй рострав, рашки уқобӣ.....	183
Зане дар нимароҳ	184
Оғоз	185
Монда дар сабадшоха нони ширмоли маҳ.....	186
Ишқ, эй муршиди ман, номаи иршодам деҳ.....	187
Сарфи ҳарзаҳо кардам давлати ҷавониро.....	188
Ба бадеъият баҳорӣ, ба самимият чу борон.....	189
Суроғаи устод	190
Қурбоқа.....	191
Хаста мешавӣ рӯзе, хаста аз тамаддунҳо.....	193
Шаҳри ишқи бемаҷоз	194
Аз басар то басират	195
Ягонае чу ту дар ин дудар наёфтаам.....	196
Гуноҳам саҳт бисёр аст	197
Табассуми Худо	198
Ҳубутат нозанинтар бошад аз меъроҷ, эй хуршед.....	199
Хотираҳои маҷрӯҳ	200
Дар ҳонпияи олам моем музофотӣ.....	201
Аз пушти сина дасти кӣ барканд доларо.....	202
Ҳар чӣ фармоям, ба ҷон, эй дӯст.....	203
Зи ҳамлаҳои зиндагӣ гурезаро паноҳ деҳ.....	204
Хуршед панҷа зад, ки баро, инзиво нақун.....	205
Нақунам талаб, ки ҷоно, зи само ситора овар.....	206
Манзара.....	207
Ҷаҳон зи шамси ту анвор чидааст, эй дӯст.....	208
Чанд уммеи саодатмандӣ аз фардо кунам.....	209
Мутриби обон муноҷоти ҳазонро менавозад.....	210
Ҷавоби рӯшан.....	211
Панд.....	212
Саҳар бигӯ, ки чаро сурх шуд баногӯшат.....	213
Рафтам, дигар ин кӯча нашнид садои ман.....	214
Дар ҳонаи ятимон	215
Дар чашми кӯҳна кӯҳна, дар чашми нав навам ман.....	217
Ман-манӣ бигзоштам, зеро туй.....	218
Иддаи қатра будан дорам эй дарё, бубахш.....	219
Моҳи андешаҳои боронӣ.....	220

Аз «на» то «ҳа».....	221
Ошиқон оиначавҳар омаданд.....	222
Худкомагон ба оши ҳарифона мераванд.....	223
Дуои ғоибӣ ту.....	224
Шиҳаи соат.....	225
Ислоҳ.....	227
Бекасему танҳоем андар ин раҳи кӯтоҳ.....	228
Эй ҷаҳон, эй як чаман пиндори ман.....	229
Борҳо гавҳардиле дидам, ки хаспироҳан аст.....	230
Таъхир.....	231
Раҳам намо, ки зи доми ҷаҳон раҳониям.....	232
Гардун, ки дод фурсати некинисорият.....	233
Барҳез дил, ки фасли муҳаббат тамом шуд.....	234
Гулчини нақӯй.....	235
Милод муборак, эй нақӯахтари мо.....	235
Ханда зан, эй гули ёқут, дар ин чиллаи дай.....	236
Эй рӯзҳои рафта, аё бенишонакон.....	237
Дуруди нав.....	238
Хона рӯбем, ки ид омадааст.....	239
Эй гундгард, пой ҳавасро пиёда кун.....	240
Эй дил, охир то кучоҳо тохтӣ.....	241
Ҷоно, сафар ба хайр, кучоҳо равонаӣ.....	242
Эй ишқ, баро аз вақт, тақвимдаронӣ кун.....	243
Эй дил, эй дил, то кай бар худ адӯ.....	244
Тақвими лолаи сурх.....	245
Маҳи нав аст гулӯбанди гарданат, эй дӯст.....	246
Густурд зиндагонӣ сад кӯча печу хамро.....	247
Лолахуршед атса зад аз кунҷи боми зиндагӣ.....	248
Қадаме неҳ ба юсуфистонам.....	249
Сад ҷурм гирифтӣ, ки чунин бошу чунон бош.....	250
Худхорагӣ дигар бас, эй дил, худофарин шав.....	251
«Дер шуд» - ро «ҳанӯз» хоҳам кард.....	252
Чашматарин инсон.....	253
Соядаст.....	254
Имони бисмил.....	255
Дар чортоқи боло хуршед мисли Занд аст.....	256
Эй маърифат, эй фариштаи мӯъҷизакор.....	258
Эй кушоду эй маҳфуз.....	259

Раҳой	260
Дар ин қарне, ки бемаҷнуну Лайлост	261
Бедард	262
Сафар ба оянда	263
Дили дунё зи тапиш монд	266
Ба ҷои соядаст	267
Дӯст, берутбаву беунвонам	268
Себи фалсафа	269
Урдибиҳишт атса зад аз меҳрмоҳи ман	271
Соядасте ба бенишонӣ	272
Дили беҳавсала, камзарфу тапишбохтай	273
Охир аз қайди ғамам бар шуд дили озоди ту	274
Ҳақиқати сода	275
Ҳарфе барои худ	276
Берун шав аз мурдоби шак, бар диданам боло баро	277
Оинаам, ҳақиқати урёни ман бубин	278
Агар дубора баҳор ояд, умеди сабз шудан дорам	279
Бигӯяндам, ки камтар гу суҳанҳои китобиरो	280
Соат дувоздаҳ шуду соли дигар расид	281
Хуш меравам, ҳаёли нишман намекунам	282
Нутқи табрикии булбул шунавам чори саҳар	283
Вақт, бигзор, ки таҳрир кунам фардоро	284
Биёмад сабо, хоби булбул шикаст	285
Хотира	286
Зиёрат	287
Гулуи милод	288
Шабхун бизан ба равзан бо мавҷи субҳхирман	289
Гуруб	290
Медонам ин ки зистаам саҳт нодуруст	291
Эй ёди хуррам, падруд, падруд	292
Як дона куфр хирмани имон ба бод дод	293
Худкушӣ ҳам осон аст аз худофариниҳо	294
Мекунам таҳнияти тозаи милод туро	295
Таҳрики сабз	296
Баҳорро зи нишонии ту пазируфтам	297
Пилуфари бисмиллоҳ	298
Дар куфрзор гум шуда лаҳни намозиям	299
Асорат	300

Субҳ омад бар муборақбодии бедорҳо.....	301
Намеғӯям туро, пайгамбарӣ кун.....	302
Аломати савол.....	303
Шафақ бо шавқи Мансурӣ ду рақъат ишқ мехонад.....	304
Ручӯи муҳочиршоири афғон.....	305
Оинабанд шуд дилам, аммо наомадӣ.....	306
Вашанӣ.....	307
Эй дил, бас аст, марсияхонӣ тамом кун.....	308
Рӯзи истеъфои гулдон.....	309
Ташхис кун диламро, эй Бӯалии Сино.....	310
Давом.....	311
То шафақистон.....	312
Эй шабу рӯзи пуропур, чӣ паропар рафтӣ.....	313
Ишқ, ки мурд дар ду дил, монд азои муштарақ.....	314
Хирмани сӯзи нотамом.....	315
Марҷон шумурд, марҷон, борони субҳагардон.....	316
Ҳар касе, ки ҳоҳӣ бош, кори ман қазоват нест.....	317
Таронаи эҳё.....	318
Заҳма зан, хусрави навозанда.....	319
Симфониси роз.....	320
Бо шӯру шар зан, эй дил.....	321
Пурсу посух.....	322
Рафтиву дар фасонаи дил мондаӣ ҳанӯз.....	323
Ишқ омад, маро мунаввар кард.....	324
Соатам қафомонда, фурсатам раҳогашта.....	325
Рафтaro оянда кун, эй ишқ, ишқ.....	326
Савтҳои тобистон.....	327
Эй дил, чӣ нолӣ.....	329
Садпораи хушбахт.....	330
Ўвоза шуд ба шаҳр, ки дарё дамидааст.....	331
Дар ҳавошии тамаддун.....	333
Чӣ зуд ҳасти маро нест мекуни, эй вақт.....	334
Аввали баҳор омад, фасли яъс поён шуд.....	335
Бо чароғи шукр.....	336
Ягона.....	338
Офарин, эй, ки зи сифр оғоз кардӣ корро.....	339
Дилбазан шудам охир бо ҳамешапайдой.....	340
Дидори нотасвири ту дар сарнавиштам шуд рақам.....	341

Наҷот	342
Хурда мегиранд хурдон бар муаззамчавҳарон.....	343
Баҳор шаънаа зад, ёри сабзқомати ман.....	344
Сад бор ҳам навиштам гар сӯгномаи ишқ.....	345
Субҳро хирмани таҷалло кун.....	346
То нокучо.....	347
Аз тақрор то ибтикор.....	348
Дил, дило, рӯзу шаби ёсуманият табрик.....	350
Аз насидаи	351
Меравад ба номи ту номаи навирсолам.....	353
Чи гуна меравам, эй дӯст, бар идомаи роҳ.....	354
Нушти қафас чӣ мекунӣ, эй дил, фирор кун.....	355
Он ягонаи асли аз раҳи маҷоз омад.....	356
Чорбоғ	357
Саҳарнам	373

Фарзона

МУҲРИ ГУЛИ МИНО

Муҳарири ороиш ва тарроҳ: **Ҳочибоева Фотима**
Ҳуруфчини компютерӣ: **Шоҳона Каримова**

Ба матбаа 15.11.2006 супорида шуд. Ба чопаш 23.11.2006 имзо гардид. Қоғази «снегурочка». Андозааш 60x84/16. Гарнитурааш Times New Roman TJ. Чопи офсетӣ. Ҷузъи чопии шартӣ 25. Супориши № 297. Теъдод 1000 нусха.

Матбааи «*Н о ш и р*», 735700, ш.Хучанд,
кўчаи Сейтвелиев, 2